

การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมเพื่อสร้างเสริมสมรรถนะในการฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู
ของนักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏ

DEVELOPMENT OF A TRAINING CURRICULUM PROGRAM TO SUPPLEMENT AND
ENHANCE TEACHER PROFESSIONAL COMPETENCY OF BACHELOR OF EDUCATION
PROGRAM STUDENTS IN THE PHYSICAL EDUCATION MAJOR AT RAJABHAT

สุทธิกร แก้วทอง

การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมเพื่อสร้างเสริมสมรรถนะในการฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู
ของนักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏ

ปริญญานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
การศึกษาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาสุขศึกษาและพลศึกษา
คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ปีการศึกษา 2563
ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

DEVELOPMENT OF A TRAINING CURRICULUM PROGRAM TO SUPPLEMENT AND
ENHANCE TEACHER PROFESSIONAL COMPETENCY OF BACHELOR OF EDUCATION
PROGRAM STUDENTS IN THE PHYSICAL EDUCATION MAJOR AT RAJABHAT
UNIVERSITY

A Dissertation Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of DOCTOR OF EDUCATION
(Health Education & Physical Education)
Faculty of Physical Education, Srinakharinwirot University
2020
Copyright of Srinakharinwirot University

ปริญญานิพนธ์

เรื่อง

การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมเพื่อสร้างเสริมสมรรถนะในการฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู
ของนักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏ

ของ

สุทธิกร แก้วทอง

ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ปริญญาการศึกษาดุสิตบัณฑิต สาขาวิชาสุศึกษาและพลศึกษา

ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

(รองศาสตราจารย์ นายแพทย์ฉัตรชัย เอกปัญญาสกุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

คณะกรรมการสอบปากเปล่าปริญญานิพนธ์

..... ที่ปรึกษาหลัก ประธาน
(อาจารย์ ดร.พิมพ์มา ม่วงศิริธรรม) (ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นฤพนธ์ วงศ์จตุรภัทร)

..... ที่ปรึกษาร่วม กรรมการ
(รองศาสตราจารย์ ดร.อิทธิพัทธ์ สุ่มทันพรกุล) (อาจารย์ ดร.ภาณุ กุศลวงศ์)

ชื่อเรื่อง	การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมเพื่อสร้างเสริมสมรรถนะในการฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู
ผู้วิจัย	ของนักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏ สุทธิกร แก้วทอง
ปริญญา	การศึกษาศุภบัณฑิต
ปีการศึกษา	2563
อาจารย์ที่ปรึกษา	อาจารย์ ดร. พิมพา ม่วงศิริธรรม
อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม	รองศาสตราจารย์ ดร. อิทธิพัทธ์ สุตันทพรกุล

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยและพัฒนา โดยมีความมุ่งหมายเพื่อพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมเพื่อสร้างเสริมสมรรถนะในการฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูของนักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏ โดยมีความมุ่งหมายเฉพาะเพื่อ 1) ศึกษาสมรรถนะและความต้องการจำเป็นในการสร้างเสริมสมรรถนะในการฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูของนักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏ ศึกษาข้อมูลเชิงปริมาณโดยเก็บข้อมูลจากอาจารย์ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับการฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู สาขาวิชาพลศึกษา จำนวน 136 คน ได้มาจากการสุ่มแบบแบ่งชั้นโดยอิงสัดส่วนประชากร และศึกษาข้อมูลเชิงคุณภาพโดยสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 คน ได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง 2) พัฒนาและตรวจสอบประสิทธิภาพของหลักสูตรฝึกอบรมฯ โดยใช้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 คน ในการตรวจสอบคุณภาพหลักสูตร นำหลักสูตรไปทดลองใช้ และตรวจสอบประสิทธิภาพหลักสูตรฝึกอบรมฯ กับนักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏ จำนวน 30 คน 3) ทดลองใช้และศึกษาประสิทธิภาพของการใช้หลักสูตรฝึกอบรมฯ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏ ได้มาจากการเลือกแบบเฉพาะเจาะจงจำนวน 46 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม นำข้อมูลที่ได้มาหาค่าความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน วิเคราะห์ความแปรปรวนตัวแปรพหุนาม และการทดสอบค่าที ผลการวิจัยพบว่า 1. นักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏ มีสมรรถนะ 7 ด้าน ได้แก่ ด้านหลักสูตรสถานศึกษา ด้านการจัดการเรียนรู้ ด้านการวัดและประเมินผลการศึกษา ด้านการบริหารจัดการชั้นเรียน ด้านการสร้างนวัตกรรมและวิจัยในชั้นเรียน ด้านการใช้เทคโนโลยีเพื่อการศึกษา และด้านคุณลักษณะอันพึงประสงค์ โดยมีความต้องการจำเป็นในการสร้างเสริมสมรรถนะในการฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู 3 ด้าน ได้แก่ ด้านการสร้างนวัตกรรมและวิจัยในชั้นเรียน ด้านการวัดและประเมินผลการศึกษา และด้านการใช้เทคโนโลยีเพื่อการศึกษา 2. ผลการพัฒนาหลักสูตรพบว่า องค์ประกอบของหลักสูตรฝึกอบรมฯ มี 6 องค์ประกอบ ได้แก่ หลักการ วัตถุประสงค์ เนื้อหา วิธีการฝึกอบรม สื่อ/ สิ่งอำนวยความสะดวก/ อุปกรณ์ และการวัดและประเมินผล โดยพบว่าหลักสูตรมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.59 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.22 และมีค่าเฉลี่ยประสิทธิภาพเชิงผลลัพธ์ (E1/ E2) เท่ากับ 81.52/ 80.78 สูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ 3. ผลการใช้หลักสูตรฝึกอบรมฯ พบว่า 1) หลังการใช้หลักสูตร กลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยคะแนนด้านความรู้ ด้านทักษะ และด้านเจตคติ สูงกว่ากลุ่มควบคุม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 2) กลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยคะแนนด้านความรู้ หลังการใช้หลักสูตรสูงกว่าก่อนการใช้หลักสูตร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 3) กลุ่มทดลองมีค่าร้อยละของคะแนนด้านทักษะเชิงปฏิบัติและด้านเจตคติ หลังการใช้หลักสูตรสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้

คำสำคัญ : การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม, สมรรถนะในการฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู นักศึกษาสาขาวิชาพลศึกษา

Title	DEVELOPMENT OF A TRAINING CURRICULUM PROGRAM TO SUPPLEMENT AND ENHANCE TEACHER PROFESSIONAL COMPETENCY OF BACHELOR OF EDUCATION PROGRAM STUDENTS IN THE PHYSICAL EDUCATION MAJOR AT RAJABHAT UNIVERSITY
Author	SUTHIGRON KAEWTONG
Degree	DOCTOR OF EDUCATION
Academic Year	2020
Thesis Advisor	Pimpa Moungsirithum , Ph.D.
Co Advisor	Assistant Professor Ittipa Suwatanpornkool , Ph.D.

This study is research and development designed to supplement and enhance teacher professional competencies among Physical Education students in the Bachelor of Education program at Rajabhat University. This study specifically aims (1) to study the competencies and needs for enhancing professional competency in teaching professional experience to Physical Education students in the Bachelor of Education program at Rajabhat University. This was a quantitative study, consisting of 136 teachers involved in teaching professional experience. The teachers were obtained by the stratified random sampling method that based on population proportion and the qualitative study interviews were conducted with five experts, obtained by purposive selection; (2) to develop and verify the effectiveness of training courses by using five experts to check the quality of the course and check the effectiveness of the training course with Physical Education students in the Bachelor of Education program at Rajabhat University consisted of 30 students; and (3) to study the effectiveness of the training course. The sample group obtained by purposive selection and consisted of 46 Physical Education students. The data were analyzed for frequency, percentage, mean, standard deviation, One-Way MANOVA and a t-test. The results revealed the following: (1) Physical Education students in the Bachelor of Education program at Rajabhat University had seven competencies: curriculum, learning management, measurement, educational evaluation, classroom administration, innovation creation and classroom research, applying information technology for education, and the desired characteristics. The needs assessment was to enhance competency and teaching professional experience of Physical Education students in the Bachelor of Education program at Rajabhat University found that there were three aspects which included innovation creation and classroom research, measurement and evaluation of education, and to apply information technology for education; (2) the result of a training curriculum program development found that: (1) the training curriculum program had six items; principle, objective, content, method, facility and material, and evaluation and measurement. The training curriculum was suitable at the most level ($M = 4.59$, $S.D. = 0.22$); (2) the efficiency of the curriculum had an outcome efficiency value ($E1/E2$) with an average of $81.52/80.78$ higher than the criterion; and (3) the results of training curriculum program found that: (1) after using the curriculum, the experimental group had a higher mean of knowledge, skills and attitudes than the control group at a statistically significant level of .05; (2) the experimental group had a mean knowledge after the curriculum was higher than before the curriculum at a statistically significant level of .05; and (3) the experimental group had a percentage of practical skills and attitudes after the curriculum was higher than the criterion.

Keyword : Training curriculum development, Professional competency, Physical education students

กิตติกรรมประกาศ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงได้ด้วยความกรุณาให้ความอนุเคราะห์อาจารย์ที่ปรึกษาปริญญานิพนธ์ อาจารย์ ดร.พิมพ์มา ม่วงศิริธรรม อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก รองศาสตราจารย์ ดร.อิทธิพัทธ์ สุวทันพรกุล อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม ในการดูแล ติดตามเอาใจใส่ และให้ความกรุณา ตรวจแทนแก้ไขวิทยานิพนธ์ให้มีความสมบูรณ์ตลอดจนให้กำลังใจ ชี้แนะแนวทาง และให้ความช่วยเหลือในทุกๆ ด้านมาโดยตลอด อีกทั้งผู้ทรงคุณวุฒิและผู้เชี่ยวชาญทุกท่าน ที่กรุณาให้ข้อมูลที่เป็ประโยชน์ และให้ความอนุเคราะห์ตรวจคุณภาพหลักสูตรและเครื่องมือวิจัย ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณอย่างสูงมา ณ ที่นี้

กราบขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นฤพนธ์ วงศ์จตุรภัทร ประธานกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ อาจารย์ ดร. ภานุ กุศลวงศ์ กรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ที่กรุณาให้ข้อคิดและเสนอแนะแนวทางในการปรับปรุงแก้ไขทำวิทยานิพนธ์มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

ขอกราบขอบพระคุณคณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ คณาจารย์ทุกท่านที่ประสิทธิ์ประสาทให้ความรู้ คุณงามความดี เป็นแบบอย่างที่ดีในวิชาชีพพลศึกษาให้แก่ผู้วิจัยตลอดมา จนถึงระดับปริญญาเอก ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สาธิต ประจันบาน หัวหน้าภาควิชาพลศึกษา และคณาจารย์ทุกท่านในคณะพลศึกษา เป็นกำลังใจในการศึกษาตามหลักสูตรของภาควิชา และให้ข้อเสนอแนะในการทำงานวิจัยให้มีคุณภาพอย่างต่อเนื่องจนสำเร็จการศึกษา

ขอขอบพระคุณคณาจารย์ และนักศึกษาสาขาวิชาพลศึกษา คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์ทุกท่าน ที่ให้ความช่วยเหลือและให้คำปรึกษาล่วงไปได้ด้วยดี ขอขอบคุณ พี่น้องนิสิตปริญญาเอก และพี่ๆ น้อง ๆ พลศึกษาที่ได้เอื้อนนามที่คอยให้ความช่วยเหลือและสนับสนุนมาโดยตลอด

สุดท้ายนี้ ผู้วิจัยขอกราบ รำลึกถึงพระคุณ ของคุณพ่อ คุณแม่ และครอบครัวแก้วทอง ที่คอยห่วงใยลูกเสมอมา ขอขอบคุณ ดร.กุลกรภัส เทียมทิพร เด็กชายคณนัธรัฐ เทียมทิพร ที่มอบความรักเป็นแรงผลักดัน เป็นกำลังใจที่ยิ่งใหญ่กับทุกอย่างก้าวในชีวิตผู้วิจัยมาโดยตลอด คุณค่าและประโยชน์ใด ๆ หากเกิดขึ้นจากปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบเป็นเครื่องบูชาพระคุณของบิดามารดาครูบาอาจารย์ตลอดจนผู้มีพระคุณทุกท่าน ที่ให้ความช่วยเหลือผู้วิจัยจนปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยดี

สุทธิกร แก้วทอง

สารบัญ

หน้า

บทคัดย่อภาษาไทย	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ	ช
สารบัญตาราง	ณ
สารบัญรูปภาพ	ญ
บทที่ 1 บทนำ.....	1
ภูมิหลัง.....	1
คำถามการวิจัย	5
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	5
ความสำคัญของการวิจัย.....	6
ขอบเขตของการวิจัย.....	6
นิยามศัพท์เฉพาะ	8
กรอบแนวคิดการวิจัย.....	10
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	11
1. การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม	11
2. แนวคิดการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม	15
3. การศึกษาสมรรถนะและมาตรฐานวิชาชีพทางการศึกษา	23
4. การศึกษาในมหาวิทยาลัยราชภัฏ	41
5. แนวคิดทฤษฎีการเรียนรู้.....	45
6. แนวคิดทฤษฎีความสามารถด้านความจำ.....	55

7. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	58
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย	76
ระยะที่ 1 การศึกษาสมรรถนะและความต้องการจำเป็นในการสร้างเสริมสมรรถนะในการฝึก ประสบการณ์วิชาชีพครูของนักศึกษานักศึกษาลัทธิไตรศรศาสตร์บัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏวชิรญาณมุนี.....	77
ระยะที่ 2 การพัฒนาและตรวจสอบประสิทธิภาพหลักสูตรฝึกอบรมเพื่อสร้างเสริมสมรรถนะใน การฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูของนักศึกษานักศึกษาลัทธิไตรศรศาสตร์บัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏวชิรญาณมุนี.....	85
ระยะที่ 3 การศึกษาประสิทธิผลของการใช้หลักสูตรฝึกอบรมเพื่อสร้างเสริมสมรรถนะในการฝึก ประสบการณ์วิชาชีพครูของนักศึกษานักศึกษาลัทธิไตรศรศาสตร์บัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏวชิรญาณมุนี.....	90
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	95
การวิเคราะห์ข้อมูล	96
บทที่ 5 สรุปอภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	125
สรุปผลการวิจัย.....	126
อภิปรายผลการวิจัย.....	131
ข้อเสนอแนะ	138
บรรณานุกรม	139
ภาคผนวก.....	145
ประวัติผู้เขียน.....	228

สารบัญตาราง

	หน้า
ตาราง 1 แนวคิดเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม	19
ตาราง 2 ตารางมาตรฐานความรู้และมาตรฐานประสบการณ์วิชาชีพ.....	28
ตาราง 3 มาตรฐานความรู้.....	29
ตาราง 4 มาตรฐานประสบการณ์วิชาชีพครู.....	32
ตาราง 5 สมรรถนะในการฝึกประสบการณ์ ฯ.....	40
ตาราง 6 วัตถุประสงค์ วิธีดำเนินการ และผลลัพธ์จากการวิจัย	76
ตาราง 7 จำนวนประชากรและกลุ่มตัวอย่างอาจารย์ประจำสาขาวิชาพลศึกษา ในการสำรวจความ ต้องการจำเป็น.....	78
ตาราง 8 การวางแผนกำหนดเนื้อหาสำหรับแบบวัดความรู้ของหลักสูตรฝึกอบรมเพื่อสร้างเสริม สมรรถนะในการฝึกประสบการณ์ ฯ.....	87
ตาราง 9 แสดงการจำแนกรายละเอียดของเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล	89
ตาราง 10 จำนวนและร้อยละข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม (n= 136).....	96
ตาราง 11 สภาพที่คาดหวังกับสภาพที่เป็นจริงในการฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูของนักศึกษา ฯ รวมทุกด้าน (n=136)	97
ตาราง 12 สภาพที่คาดหวังกับสภาพที่เป็นจริงของนักศึกษาในการฝึกประสบการณ์ ฯ ด้าน หลักสูตรสถานศึกษา	98
ตาราง 13 สภาพที่คาดหวังกับสภาพที่เป็นจริงของนักศึกษาในการฝึกประสบการณ์ ฯ ด้านการ จัดการเรียนรู้.....	99
ตาราง 14 สภาพที่คาดหวังกับสภาพที่เป็นจริงของนักศึกษาในการฝึกประสบการณ์ ฯ ด้านการวัด และประเมินผลการศึกษา.....	100
ตาราง 15 สภาพที่คาดหวังกับสภาพที่เป็นจริงของนักศึกษาในการฝึกประสบการณ์ ฯ ด้านการ บริหารจัดการชั้นเรียน	101

ตาราง 16 สภาพที่คาดหวังกับสภาพที่เป็นจริงของนักศึกษาในการฝึกประสบการณ์ฯ ด้านการ สร้างนวัตกรรมและการวิจัยในชั้นเรียน	102
ตาราง 17 สภาพที่คาดหวังกับสภาพที่เป็นจริงของนักศึกษาในการฝึกประสบการณ์ฯ ด้านการใช้ เทคโนโลยีเพื่อการศึกษา	103
ตาราง 18 สภาพที่คาดหวังกับสภาพที่เป็นจริงของนักศึกษาในการฝึกประสบการณ์ฯ ด้าน คุณลักษณะอันพึงประสงค์	104
ตาราง 19 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ความเหมาะสมของโครงร่างหลักสูตรฝึกอบรมเพื่อ สร้างเสริมสมรรถนะในการฝึกประสบการณ์ฯ (n = 5).....	113
ตาราง 20 ผลการศึกษาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และผลเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของความรู้ผู้ เข้ารับการอบรมในการทดลองใช้หลักสูตรฝึกอบรมเพื่อสร้างเสริมสมรรถนะในการฝึก ประสบการณ์ฯ ระหว่างก่อนและหลังเรียน (n=30).....	114
ตาราง 21 ผลการศึกษาคำร้อยละและระดับทักษะของผู้เข้ารับการอบรม ในการทดลองใช้หลักสูตร ฝึกอบรมเพื่อสร้างเสริมสมรรถนะในการฝึกประสบการณ์ฯ (n=30).....	115
ตาราง 22 ผลการศึกษาค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเจตคติ ของผู้เข้ารับการอบรม ในการ ทดลองใช้หลักสูตรฝึกอบรมเพื่อสร้างเสริมสมรรถนะในการฝึกประสบการณ์ฯ (n=30).....	115
ตาราง 23 การวิเคราะห์ประสิทธิภาพในการทดลองใช้ของหลักสูตรฝึกอบรมเพื่อสร้างเสริม สมรรถนะในการฝึกประสบการณ์ฯ (n=30)	116
ตาราง 24 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนด้านความรู้ กลุ่มทดลอง (ใช้หลักสูตรฯ) และกลุ่มควบคุม (ไม่ใช้หลักสูตรฯ) ในการใช้หลักสูตรฝึกอบรมเพื่อสร้างเสริมสมรรถนะในการฝึก ประสบการณ์ฯ ระหว่างก่อนและหลังอบรม	117
ตาราง 25 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนทักษะ กลุ่มทดลอง (ใช้หลักสูตรฯ) และ กลุ่มควบคุม (ไม่.....ใช้หลักสูตรฯ) ในการใช้หลักสูตรฝึกอบรมเพื่อสร้างเสริมสมรรถนะในการฝึก ประสบการณ์ฯ	118
ตาราง 26 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานคะแนนด้านเจตคติ ของกลุ่มทดลอง (ใช้หลักสูตรฯ) และกลุ่มควบคุม (ไม่ใช้หลักสูตรฯ) ในการฝึกอบรมเพื่อสร้างเสริมสมรรถนะในการฝึกประสบ การณ์ฯ.....	119

ตาราง 27 เปรียบเทียบค่าความแตกต่างระหว่างคะแนนด้านความรู้ของกลุ่มทดลอง ก่อนใช้ หลักสูตร ฯ และหลังใช้หลักสูตร ฯ	120
ตาราง 28 การทดสอบข้อตกลงเบื้องต้นของกลุ่มทดลอง (ใช้หลักสูตรฯ) และกลุ่มควบคุม (ไม่ใช้ หลักสูตรฯ).....	121
ตาราง 29 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนพหุนามของกลุ่มทดลอง (ใช้หลักสูตรฯ) และกลุ่ม ควบคุม (ไม่ใช้หลักสูตรฯ)	122
ตาราง 30 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนพหุนามของตัวแปรตาม คือ คะแนนด้านความรู้ ทักษะ และ เจตคติของกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม	122
ตาราง 31 ผลการวิเคราะห์คะแนนทักษะของกลุ่มทดลอง หลังใช้หลักสูตร ฯ	123
ตาราง 32 ผลการวิเคราะห์คะแนนเจตคติ ของกลุ่มทดลองหลังใช้หลักสูตร ฯ	124

สารบัญรูปภาพ

	หน้า
ภาพประกอบ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย	10
ภาพประกอบ 2 ขั้นตอนการพัฒนาหลักสูตร.....	14
ภาพประกอบ 3 สมรรถนะเป็นส่วนประกอบที่เกิดขึ้นมาจากความรู้ ทักษะ เจตคติ	26
ภาพประกอบ 4 ขั้นตอนการดำเนินการวิจัย.....	94

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

จากกรอบแนวทางในการพัฒนาประเทศ ของ ยุทธศาสตร์ชาติ ระยะ 20 ปี พ.ศ.2561-2580 (2560) ที่ได้วางกรอบแนวทางในการพัฒนาประเทศไว้ 6 ยุทธศาสตร์ โดยในด้าน ยุทธศาสตร์การพัฒนาและเสริมสร้างศักยภาพคน ได้แบ่งเป็น 6 ด้าน อันได้แก่ 1) การปรับเปลี่ยน ค่านิยมและวัฒนธรรม เพื่อสร้างคนไทยที่มีคุณภาพ คุณธรรมจริยธรรม มีระเบียบวินัย เคารพ กฎหมาย 2) การพัฒนาศักยภาพคนตลอดช่วงชีวิต 3) การปฏิรูปการเรียนรู้แบบพลิกโฉม 4) การพัฒนาและรักษากลุ่มผู้มีความสามารถพิเศษ 5) การเสริมสร้างคนไทยให้มีสุขภาพะที่ดี และ 6) การสร้างความอยู่ดีมีสุขของครอบครัวไทย ที่แสดงให้เห็นถึงประเด็นสำคัญที่เกี่ยวข้องกับ การพัฒนาคนและการศึกษารวมอยู่ด้วยเป็นประเด็นหลัก ที่จะต้องสนับสนุนให้ขับเคลื่อนไปตาม ทิศทางของยุทธศาสตร์ โดยในส่วนของการศึกษาในปัจจุบันนั้นการที่จะจัดการเรียนการสอนให้ ผู้เรียนสามารถมีศักยภาพในการดำรงอยู่ และเป็นบุคลากรที่มีคุณภาพได้ ต้องเริ่มจากการปฏิรูป การศึกษา ซึ่งจะต้องเป็นสิ่งที่การศึกษาไทยควรนำประเด็นหลักในข้อที่ 3 คือการปฏิรูปการเรียนรู้ แบบพลิกโฉม (Transformation of Learning) มาดำเนินการให้เกิดเป็นกระบวนการที่จะ สร้างสรรค์เด็กและเยาวชนไทยให้อย่างเกิดประสิทธิผลมากที่สุด สอดคล้องกับแผนพัฒนา เศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 12 (พ.ศ.2560-2564) (สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการ เศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, 2560) ในยุทธศาสตร์ที่ 1 ที่กล่าวถึงการเสริมสร้างและพัฒนา ศักยภาพทุนมนุษย์ ในแนวทางการพัฒนายกระดับคุณภาพการศึกษาและการเรียนรู้ตลอดชีวิต ปรับหลักสูตรการผลิตครูที่เน้นสมรรถนะ มีจิตวิญญาณความเป็นครู เป็นผู้แนะนำและสามารถ กระตุ้นการเรียนรู้ของผู้เรียน สร้างมาตรฐานการจูงใจให้ผู้มีศักยภาพสูงเข้ามาเป็นครู ปรับระบบ ประเมินวิทยฐานะทางวิชาชีพให้เชื่อมโยงกับพัฒนาการและผลสัมฤทธิ์ของผู้เรียน และสร้าง เครือข่ายแลกเปลี่ยนเรียนรู้ในการจัดการเรียนการสอนที่เป็นการพัฒนาสมรรถนะของครูอย่าง ต่อเนื่อง ตามวัตถุประสงค์ในข้อที่ 2 ของยุทธศาสตร์ที่ 1 ตามที่ได้กล่าวมา มีประเด็นของการ เตรียมคนในสังคมไทยให้มีทักษะในการดำรงชีวิตสำหรับโลกศตวรรษที่ 21 โดยมุ่งเน้นผู้เรียนให้มี ทักษะการเรียนรู้และมีใจใฝ่เรียนรู้ตลอดเวลา มีการออกแบบระบบการเรียนรู้ใหม่ การเปลี่ยน บทบาทครู การเพิ่มประสิทธิภาพระบบบริหารจัดการศึกษา และการพัฒนาระบบการเรียนรู้ตลอด ชีวิต การสร้างความตื่นตัวให้คนไทยตระหนักถึงบทบาท ความรับผิดชอบ และการสร้างระบบ การศึกษาเพื่อเป็นเลิศทางวิชาการระดับนานาชาติและการเปลี่ยนบทบาทของ “ครู” ให้เป็นครูใน

ยุคใหม่ โดยปรับบทบาทจาก“ครูสอน” เป็น “โค้ช” หรือ ผู้อำนวยการการเรียนรู้” ทำหน้าที่กระตุ้น สร้างแรงบันดาลใจ แนะนำวิธีเรียนรู้และวิธีจัดระเบียบการสร้างความรู้ ออกแบบกิจกรรมและสร้าง นวัตกรรมการเรียนรู้ให้ผู้เรียน และมีบทบาทเป็นนักวิจัยพัฒนากระบวนการเรียนรู้เพื่อผลสัมฤทธิ์ ของผู้เรียน รวมทั้งปรับระบบการผลิตและ พัฒนาครูตั้งแต่การดึงดูด คัดสรร ผู้มีความสามารถสูง ให้เข้ามาเป็นครูคุณภาพ มีระบบการพัฒนา ศักยภาพและสมรรถนะครูอย่างต่อเนื่องครอบคลุมทั้ง เงินเดือน เส้นทางสายอาชีพ การสนับสนุนสื่อการสอน และสร้างเครือข่ายพัฒนาครูให้มีการ แลกเปลี่ยนเรียนรู้ระหว่างกัน รวมถึงการพัฒนาครูที่มีความเชี่ยวชาญด้านการสอนมาเป็นผู้สร้าง ครูรุ่นใหม่อย่างเป็นระบบ และวัดผลงานจากการพัฒนาผู้เรียนโดยตรง จึงเห็นได้ว่าการพัฒนาเด็ก และเยาวชนเป็นประเด็นสำคัญที่การศึกษาไทยจะต้องมีการปรับเปลี่ยนกระบวนการให้การศึกษา เป็นรูปแบบของการเรียนรู้ที่สามารถพัฒนาทักษะในศตวรรษที่ 21

การสร้างสมรรถนะให้กับผู้เรียนนั้นก็เป็นหนึ่งในกระบวนการที่การศึกษาในปัจจุบันได้นำเข้า มาใช้ในกระบวนการจัดการศึกษา ราชบัณฑิตยสถาน (2546) ได้ให้ความหมายของคำว่า “สมรรถนะ” หมายถึงความสามารถหรือการมีคุณสมบัติเหมาะสมแก่การจะทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งได้ โดยใช้ ความรู้ ทักษะ และความสามารถที่บุคคลหนึ่งพึงมี สามารถแสดงออกให้เห็นพฤติกรรมทางความรู้ เจตคติ และการกระทำที่ดี ดังที่มหาวิทยาลัยราชภัฏ ซึ่งเป็นมหาวิทยาลัยระดับอุดมศึกษาที่มีการ มุ่งเน้นในการผลิตบัณฑิตให้มีคุณภาพ ตามพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยราชภัฏ (2547) หมวด 1 บททั่วไป มาตรา 7 ซึ่งระบุให้มหาวิทยาลัยราชภัฏเป็นสถาบันอุดมศึกษาเพื่อการพัฒนาท้องถิ่น ที่ เสริมสร้างพลังปัญญาของแผ่นดิน ฟื้นฟูพลังการเรียนรู้ เชิดชูภูมิปัญญาของท้องถิ่น สร้างสรรค์ ศิลปวิทยา เพื่อความเจริญก้าวหน้าอย่างมั่นคง มั่งคั่ง และยั่งยืนของปวงชนมีส่วนร่วมในการ จัดการ การบำรุงรักษา การใช้ประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมอย่างสมดุลและ ยั่งยืน โดยมีวัตถุประสงค์ให้การศึกษา ส่งเสริมวิชาการและวิชาชีพชั้นสูง ทำการสอน วิจัย ให้บริการทางวิชาการแก่สังคม ปรับปรุง ถ่ายทอด และพัฒนาเทคโนโลยี ทะนุบำรุงศิลปและ วัฒนธรรม ผลิตครูและส่งเสริมวิทยฐานะครู และมาตรา 8 ในการดำเนินงานเพื่อให้บรรลุ วัตถุประสงค์ตาม มาตรา 7 ให้กำหนดภาระหน้าที่ ของมหาวิทยาลัยไว้ในข้อที่ 5 เสริมสร้างความ เข้มแข็งของวิชาชีพครู ผลิตและพัฒนาครูและบุคลากรทางการ ศึกษาให้มีคุณภาพและมาตรฐาน ที่เหมาะสมกับการเป็นวิชาชีพชั้นสูง ทำให้ในการจัดการเรียนการสอนปัจจุบันได้มีการนำหลักของ การเรียนแบบอิงสมรรถนะเข้ามาใช้ในการจัดการเรียนการสอนเป็นอย่างมาก

คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏ นับได้ว่าเป็นหน่วยที่มีความสำคัญเป็นอย่างยิ่งใน การสร้างความพร้อมให้กับการผลิตบัณฑิตในสาขาวิชาชีพครู ให้เป็นผู้ที่มีสมรรถนะที่เหมาะสมใน

วิชาชีพของตน หนึ่งในสาขาของคณะครุศาสตร์ ที่มีกระบวนการพัฒนาบัณฑิตให้มีความสามารถทางวิชาชีพ และมีสมรรถนะที่โดดเด่นเฉพาะทาง คือสาขาวิชาพลศึกษา ที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนเป็นผู้ที่มีความรู้ ความเชี่ยวชาญในวิชาการของตน มีสมรรถนะครบทุกด้านของวิชาชีพครู ซึ่งสมรรถนะที่จำเป็นสำหรับครู ประกอบด้วย การจัดการเรียนการสอน การประเมินผล การจัดบรรยากาศ สิ่งแวดล้อมการเรียนรู้ การสื่อสาร การพัฒนาหลักสูตร การพัฒนาผู้เรียน การวิจัยเพื่อพัฒนาการเรียนรู้ ภาวะผู้นำ การมีมนุษยสัมพันธ์กับผู้เรียน ผู้ปกครอง เพื่อร่วมงานและผู้บังคับบัญชา คุณธรรมจริยธรรม การใช้เทคโนโลยีสารสนเทศประกอบการจัดการเรียนรู้ การคิดแก้ปัญหา ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ การคิดวิเคราะห์ (Thomas and Murray, 1981; Darling-Hammond, 2000; Ulrich, D., 2006; Williams, S., 2007) และกระบวนการฝึกประสบการณ์วิชาชีพของนักศึกษาคณะครุศาสตร์นับได้ว่าเป็นกระบวนการที่สำคัญและจำเป็นต่อการประกอบวิชาชีพ เป็นส่วนที่จะทำให้ผู้เรียนได้ฝึกทักษะของความเป็นครู การจัดการเรียนการสอนต่าง ๆ ดังนั้นสมรรถนะในการฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู สำหรับนักศึกษาคณะครุศาสตร์นับเป็นกระบวนการที่สำคัญ ที่จะทำให้นักศึกษาคณะครุศาสตร์ได้บัณฑิตที่มีคุณภาพตามคุณลักษณะของบัณฑิตที่พึงประสงค์

การฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู เป็นกระบวนการผลิตครู เพราะเป็นกระบวนการฝึกภาคปฏิบัติที่จะช่วยเสริมสร้างนักศึกษาครูให้เป็นผู้ที่มีความรัก ความศรัทธาต่อวิชาชีพ ครู และมีความรู้ความสามารถที่จะปฏิบัติงานในหน้าที่ครูได้อย่างมีประสิทธิภาพเป็นที่พึงพอใจต่อหน่วยงาน กระบวนการภาคปฏิบัติต่าง ๆ ที่จะช่วยให้กระบวนการผลิตครูที่มีคุณภาพที่พึงประสงค์ได้นั้น จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องได้รับความร่วมมือ เพราะหน่วยงานผู้ใช้ครูคือสถานที่ฝึกปฏิบัติเป็นแหล่งต้นแบบที่จะให้นักศึกษาครูได้เรียนรู้จากสถานการณ์จริง ควบคู่กับการเรียนรู้ภาคทฤษฎีจากมหาวิทยาลัยในทุก ๆ ขั้นตอน ซึ่งสถาบันที่ผลิตครูจะต้องผลิตเพื่อให้ผู้เรียนมีสมรรถนะของครูตามที่กระทรวงศึกษาธิการได้กำหนดไว้ได้แก่ สมรรถนะหลัก (Core Competency) 5 ประการคือ การมุ่งผลสัมฤทธิ์ การบริการที่ดี การพัฒนาตนเอง การทำงานเป็นทีม 5 จริยธรรมและจรรยาบรรณครู และสมรรถนะประจำสายงาน (Functional Competency) 6 ประการ คือ 1) การบริหารหลักสูตรและการจัดการเรียนรู้ 2) การพัฒนาผู้เรียน 3) การบริหารจัดการชั้นเรียน 4) การวิเคราะห์และวิจัยเพื่อพัฒนาผู้เรียน 5) ภาวะผู้นำ 6) การสร้าง ความสัมพันธ์และความร่วมมือกับชุมชน (สุไลม์ บิลโบ, 2558) ทั้งนี้สมรรถนะของนักศึกษาวิชาชีพครูนักศึกษาจะต้องมีสมรรถนะใน 5 ด้าน ได้แก่ 1) ด้านความสามารถในการสื่อสาร 2) ด้านความสามารถในการคิด 3) ด้านความสามารถในการแก้ปัญหา 4) ด้านความสามารถในการใช้ทักษะชีวิต และ 5) ด้านความสามารถในการใช้เทคโนโลยี

สาขาพลศึกษา เป็นหนึ่งในหลักสูตรครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏ ที่มีหน้าที่ในการพัฒนาบัณฑิตของสาขาวิชาให้มีความรู้ ความสามารถ มีความเชี่ยวชาญ ครบทุกด้านตามคุณลักษณะของนักศึกษา สาขาวิชาพลศึกษา และกระบวนการฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูของนักศึกษาสาขาพลศึกษา ก็เป็นส่วนที่สำคัญที่จะช่วยส่งเสริมและพัฒนาให้นักศึกษามีสมรรถนะในการฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู เป็นไปตามคุณลักษณะดังกล่าว ไพญดา สังข์ทอง (2558) ได้กล่าวว่า การฝึกอบรบเป็นวิธีการที่หน่วยงานทั้งทางภาครัฐ และภาคเอกชนนิยมจัดขึ้น โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาบุคลากรในหน่วยงาน ให้สามารถเพิ่มพูนความรู้ ความเข้าใจ ของบุคลากรให้มีความรู้ ในด้านต่าง ๆ เหมาะสมกับบริบท ความจำเป็นในการฝึกอบรบ การจัดการฝึกอบรบเพื่อแก้ไขข้อบกพร่อง ปรับปรุงความรู้ ทักษะ และเจตคติ พฤติกรรมเพื่อป้องกันปัญหาที่อาจเกิดขึ้น สำหรับการปฏิบัติงานในอนาคตเช่นเดียวกับการปฏิบัติการสอนในสถานศึกษา ของนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูก็เปรียบได้ว่าเป็นบุคลากรใหม่ของหน่วยงาน การฝึกอบรบจึงมีความจำเป็นที่จะช่วยให้มีความรู้ ทักษะ และเจตคติ ต่อการฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูเช่นกัน

จากข้อมูลดังกล่าวมาข้างต้น บทบาทของสถาบันการศึกษาโดยเฉพาะมหาวิทยาลัยราชภัฏ ซึ่งมีหน้าที่ในการผลิตครูพลศึกษาสู่ระบบการศึกษาของไทย จากที่ผู้วิจัยได้ตระหนักถึงบทบาทหน้าที่และประสบการณ์ในการฝึกประสบการณ์ฯ สาขาวิชาพลศึกษา ประสบปัญหาในการจัดเวลากิจกรรมการเรียนการสอนไม่เหมาะสม สอนไม่ทันตามแผนการสอน การใช้สื่อ นวัตกรรมไม่เหมาะสมกับการเรียนการสอน มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์ (2561) นอกจากนี้ในการสำรวจปัญหาการฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูที่ผ่านมา พบว่า นักศึกษาต้องการเวลาจัดกิจกรรมการเรียนการสอนมากขึ้น ปัญหาการควบคุมชั้นเรียน นักเรียนไม่ตั้งใจเรียน ประทวนพรสันติพญา และ วรวรรณ เหมชะญาติ (2557) พบว่านักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู มีความต้องการจำเป็นในทุกด้าน คือ ด้านสื่อและแหล่งการเรียนรู้ ด้านการกิจกรรม ด้านการวางแผน และด้านการจัดสภาพแวดล้อม ตามลำดับ สะท้อนให้เห็นว่า ในการเตรียมความพร้อมสำหรับการฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูให้กับนักศึกษา สาขาวิชาพลศึกษา คณะครุศาสตร์ จึงเป็นประเด็นหลักๆ ที่จะนำมาช่วยแก้ปัญหาความไม่พร้อมในด้านเนื้อหา จะช่วยทบทวนให้มีความรู้ ทักษะ และเจตคติ ต่อการฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูและเปลี่ยนความไม่มั่นใจ ให้เป็นความพร้อมในการที่จะฝึกประสบการณ์วิชาชีพให้กับนักศึกษาชั้นปีที่ 4 การฝึกอบรบระยะสั้นจึงเป็นการฝึกอบรบเพื่อวัตถุประสงค์อย่างใดอย่างหนึ่งได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยมีเป้าหมายให้ผู้เข้ารับการฝึกอบรนำความรู้ และประสบการณ์ที่ได้จากการฝึกอบรบไปใช้ในการปฏิบัติจริง

ดังนั้นการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมเพื่อสร้างเสริมสมรรถนะในการฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู นักศึกษานักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์บัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏ จึงเป็นหลักสูตรในการหลักสูตรฝึกอบรมระยะสั้นเพื่อให้นักศึกษาที่จะฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูสามารถออกไปปฏิบัติหน้าที่ได้อย่างมีประสิทธิภาพ และสามารถนำหลักสูตรฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างสมรรถนะในการฝึกประสบการณ์ ฯ ของนักศึกษา สาขาพลศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏ เพื่อเป็นแนวทางในการให้ความรู้ ทักษะและเจตคติในการเตรียมความพร้อม และช่วยในการแก้ไขปัญหาการฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูในอนาคตต่อไป

คำถามการวิจัย

1. สมรรถนะและความต้องการจำเป็นในการสร้างเสริมสมรรถนะในการฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูของนักศึกษานักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์บัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏ มีระดับความคาดหวัง สภาพปัจจุบัน และความต้องการจำเป็นอยู่ในระดับใด
2. รูปแบบการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมเพื่อสร้างเสริมสมรรถนะในการฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูของนักศึกษานักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์บัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏ มีกระบวนการ เป็นอย่างไร
3. ผลการใช้หลักสูตรฝึกอบรมเพื่อสร้างเสริมสมรรถนะในการฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูของนักศึกษานักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์บัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏเป็นอย่างไร

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาสมรรถนะและความต้องการจำเป็นในการสร้างเสริมสมรรถนะในการฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูของนักศึกษานักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์บัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏ
2. เพื่อพัฒนาและตรวจสอบประสิทธิภาพหลักสูตรฝึกอบรมเพื่อสร้างเสริมสมรรถนะในการฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูของนักศึกษานักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์บัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏ
3. เพื่อศึกษาประสิทธิผลของการใช้หลักสูตรฝึกอบรมเพื่อสร้างเสริมสมรรถนะในการฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูของนักศึกษานักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์บัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏ

3.1 เพื่อเปรียบเทียบด้านความรู้ก่อนใช้หลักสูตร และหลังใช้หลักสูตรฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างสมรรถนะในการฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูของนักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏฯ ภายในกลุ่มทดลอง

3.2 เพื่อเปรียบเทียบด้านความรู้ ด้านทักษะ และด้านเจตคติ หลังใช้หลักสูตรฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างสมรรถนะในการฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูของนักศึกษาหลักสูตรครุ ศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏฯ ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

ความสำคัญของการวิจัย

1. ได้ข้อค้นพบข้อมูลพื้นฐาน คือ สภาพปัจจุบัน ความคาดหวัง และความต้องการจำเป็นในการเสริมสร้างสมรรถนะ ในการฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู และเหมาะสมกับความต้องการเสริมสร้างสมรรถนะด้านต่าง ๆ ของนักศึกษา และนำไปใช้ในการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างสมรรถนะ ในการฝึกประสบการณ์ ฯ ของนักศึกษา

2. ได้นวัตกรรม คือ หลักสูตรฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างสมรรถนะ ในการฝึกประสบการณ์ ฯ ซึ่งจะเป็นเครื่องมือให้อาจารย์ผู้สอนในระดับอุดมศึกษาสามารถนำมาประยุกต์ใช้ในการพัฒนาความรู้, ทักษะ, เจตคติ เพื่อเสริมสร้างสมรรถนะ ในการฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู ทำให้นักศึกษามีความรู้ ความเข้าใจในเรื่องการฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูเพิ่มมากขึ้น รวมทั้งสามารถปฏิบัติให้เหมาะสมกับการทำหน้าที่ครูผู้สอนที่ดีในอนาคต

3. ได้สร้างองค์ความรู้ใหม่เกี่ยวกับแนวคิด กระบวนการ และแนวทางปฏิบัติในการออกแบบและดำเนินการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างสมรรถนะ ในการฝึกประสบการณ์ หรือในสถาบันการศึกษาอื่น ๆ สามารถนำหลักสูตรที่สร้างขึ้น และผลการศึกษาในครั้งนี้ นำไปประยุกต์ใช้กับนักศึกษาสาขาวิชาอื่น ๆ ได้

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมายของการวิจัยเพื่อพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างสมรรถนะในการฝึกประสบการณ์ ฯ โดยการศึกษาวิจัยในครั้งนี้ได้แบ่งออกเป็น 3 ระยะ คือ ระยะที่ 1 ศึกษาสมรรถนะและความต้องการจำเป็นในการสร้างเสริมสมรรถนะในการฝึกประสบการณ์ ฯ ระยะที่ 2 พัฒนาและตรวจสอบประสิทธิภาพหลักสูตรฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างสมรรถนะในการฝึกประสบการณ์ ฯ และ ระยะที่ 3 เพื่อศึกษาประสิทธิผลของการใช้หลักสูตรฝึกอบรมเพื่อสร้างเสริมสมรรถนะในการฝึกประสบการณ์ ฯ ได้กำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่างในการวิจัย ดังนี้

ระยะที่ 1 การศึกษาความต้องการจำเป็นในการเสริมสร้างสมรรถนะ ในการฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู ของนักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏ

1. แหล่งข้อมูล

- 1) เอกสาร ตำรา และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับ การฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู
- 2) สัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญด้านพลศึกษา จำนวน 5 คน ซึ่งได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) คือ มีคุณสมบัติเป็น อาจารย์ในระดับอุดมศึกษา และมีประสบการณ์ในการนิเทศการฝึกประสบการณ์ ๓ สาขาวิชาพลศึกษา ไม่น้อยกว่า 10 ปี
- 3) อาจารย์ประจำสาขาวิชาพลศึกษา ในมหาวิทยาลัยราชภัฏ จำนวน 136 คน ซึ่งกำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่างโดยเปรียบเทียบจากตารางของเครจซี่และมอร์แกนเมื่อกำหนดนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และสุ่มแบบแบ่งชั้นโดยอิงสัดส่วนประชากร (Stratified Random Sampling)

2. ตัวแปรที่ศึกษา คือ ความต้องการจำเป็นในการเสริมสร้างสมรรถนะในการฝึกประสบการณ์ ๓ ได้แก่ ด้านความรู้ ด้านทักษะ และด้านเจตคติ เพื่อเสริมสร้างสมรรถนะในการฝึกประสบการณ์ ๓

ระยะที่ 2 การพัฒนาและตรวจสอบประสิทธิภาพหลักสูตรฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างสมรรถนะในการฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูของนักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏ

1. แหล่งข้อมูล

- 1) ผลการสังเคราะห์ข้อมูลจากระยะที่ 1
- 2) ผู้เชี่ยวชาญในการประชุมเชิงปฏิบัติการเพื่อร่างหลักสูตร ๓ จำนวน 5 คน ซึ่งได้มาโดยแบบการเลือกเฉพาะเจาะจง ประกอบด้วย ผู้เชี่ยวชาญด้านพลศึกษา จำนวน 3 คน ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอน จำนวน 1 คน และ ผู้เชี่ยวชาญด้านการวัดและประเมินผล จำนวน 1 คน
2. ตัวแปรที่ศึกษา คือ ประสิทธิภาพหลักสูตรฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างสมรรถนะในการฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู ของนักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏ

ระยะที่ 3 เพื่อศึกษาประสิทธิผลของการใช้หลักสูตรฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างสมรรถนะในการฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูของนักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏ

ประชากร คือ นักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏ ที่กำลังศึกษาในชั้นปีที่ 4 ภาคเรียนที่ 1 ประจำปีการศึกษา 2563 รวมจำนวน 1,564 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ นักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏ ที่กำลังศึกษาในชั้นปีที่ 4 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2562 จำนวน 2 ห้องเรียน รวมจำนวน 46 คน แบ่งเป็นสองกลุ่ม คือ กลุ่มที่ใช้หลักสูตร ฯ จำนวน 1 ห้องเรียน นักศึกษา 23 คน และ กลุ่มที่ไม่ใช้หลักสูตร ฯ จำนวน 1 ห้องเรียน นักศึกษา 23 คน ได้มาจากการเลือกแบบเจาะจง โดยผู้วิจัยได้พิจารณาเลือกกลุ่มตัวอย่างที่มีลักษณะใกล้เคียงกัน ในเรื่องความรู้ความสามารถของนักศึกษา

ตัวแปรที่ศึกษา

1. ตัวแปรต้น คือ การใช้หลักสูตรฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างสมรรถนะในการฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูของนักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏ แบ่งเป็นกลุ่มที่ใช้หลักสูตร ฯ และกลุ่มที่ไม่ใช้หลักสูตร ฯ

2. ตัวแปรตาม คือ ประสิทธิภาพการใช้หลักสูตรฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างสมรรถนะ ในการฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู ของนักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏ ประกอบด้วย ด้านความรู้ ด้านทักษะ และด้านเจตคติ

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. **การพัฒนาหลักสูตร** หมายถึง กระบวนการเพื่อให้ได้มาซึ่งหลักสูตรสอดคล้องกับแนวคิดการพัฒนาหลักสูตรของ Taba (1962) ที่นำมาใช้เป็นแนวทางในการสร้างหลักสูตรฝึกอบรม ประกอบด้วย 3 ขั้น คือ ขั้นที่ 1 การศึกษาหาความต้องการจำเป็น ขั้นที่ 2 การพัฒนาและตรวจสอบประสิทธิภาพของหลักสูตรฯ ขั้นที่ 3 การศึกษาประสิทธิผลของการใช้หลักสูตร

2. **หลักสูตรฝึกอบรม** หมายถึง โครงร่างของหลักสูตรที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเพื่อใช้ในการเสริมสร้างสมรรถนะ ในการฝึกประสบการณ์ ฯ ที่มีองค์ประกอบของหลักสูตรประกอบไปด้วย 1. หลักการของหลักสูตร 2. จุดมุ่งหมายของหลักสูตร 3. เนื้อหาสาระ 4. วิธีการฝึกอบรม 5. สื่อ และ 6. การวัดและประเมินผล

3. **สมรรถนะในการฝึกประสบการณ์วิชาชีพ** หมายถึง คุณลักษณะที่พึงประสงค์ของนักศึกษา ในการฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู ที่สอดคล้องกับมาตรฐานวิชาชีพทางการศึกษา ซึ่งได้ข้อมูลมาจากการสังเคราะห์เอกสาร ทั้ง 6 ด้านคือ 1. ด้านหลักสูตรสถานศึกษา 2. ด้านการ

จัดการเรียนรู้ 3. ด้านการวัดและประเมินผลการศึกษา 4. ด้านการจัดการชั้นเรียน 5. ด้านนวัตกรรมและการวิจัยในชั้นเรียน 6. ด้านการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลเพื่อการศึกษา

4. การสร้างเสริมสมรรถนะ หมายถึง พฤติกรรมการแสดงออกของนักศึกษา สาขาวิชาพลศึกษาในการฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู ด้านความรู้ (Knowledge) ด้านทักษะ (Skill) ด้านเจตคติ (Attitude) จากการเข้ารับการฝึกอบรบตามหลักสูตรที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

5. การฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู หมายถึง การปฏิบัติการสอนในสถานศึกษา 1 และการปฏิบัติการสอนในสถานศึกษา 2 ที่กำหนดไว้ในหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต ของมหาวิทยาลัยราชภัฏ (ค.บ. 5 ปี) ตามเกณฑ์มาตรฐานวิชาชีพของคุรุสภา

6. นักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา หมายถึง ผู้ที่กำลังศึกษาในสาขาวิชาพลศึกษา คณะครุศาสตร์ ที่ออกฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูในโรงเรียนเครือข่ายการพัฒนาวิชาชีพครู ตามหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต ของมหาวิทยาลัยราชภัฏ (ค.บ. 5 ปี) ในชั้นปีที่ 4 ของหลักสูตร

7. การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรบเพื่อเสริมสร้างสมรรถนะในการฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู ของนักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา ของมหาวิทยาลัยราชภัฏ หมายถึง หลักสูตรที่พัฒนาขึ้นเพื่อเสริมสร้างสมรรถนะในการฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูของนักศึกษาสาขาวิชาพลศึกษา ซึ่งจะประกอบด้วยวัตถุประสงค์ที่สำคัญทั้ง 3 ส่วน คือ ด้านความรู้ (Knowledge) ด้านทักษะ (Skill) และด้านเจตคติ (Attitude) เพื่อพัฒนาสมรรถนะในการฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู ทั้ง 6 ด้านคือ 1. ด้านหลักสูตรสถานศึกษา 2. ด้านการจัดการเรียนรู้ 3. ด้านการวัดและประเมินผลการศึกษา 4. ด้านการจัดการชั้นเรียน 5. ด้านการสร้างนวัตกรรมและการวิจัยในชั้นเรียน 6. ด้านการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลเพื่อการศึกษา

8. ความต้องการจำเป็น หมายถึง ความแตกต่างระหว่างสภาพที่คาดหวังกับสภาพที่เป็นจริงในการฝึกอบรบเพื่อสร้างเสริมสมรรถนะ โดยการประเมินของผู้ที่เกี่ยวข้องในการฝึกประสบการณ์ ฯ โดยใช้วิธี Modified Priority Needs Index (PNI modified) สุวิมล ว่องวาณิช (2548) และนำค่าที่ได้มาจัดลำดับจากมากไปหาน้อย

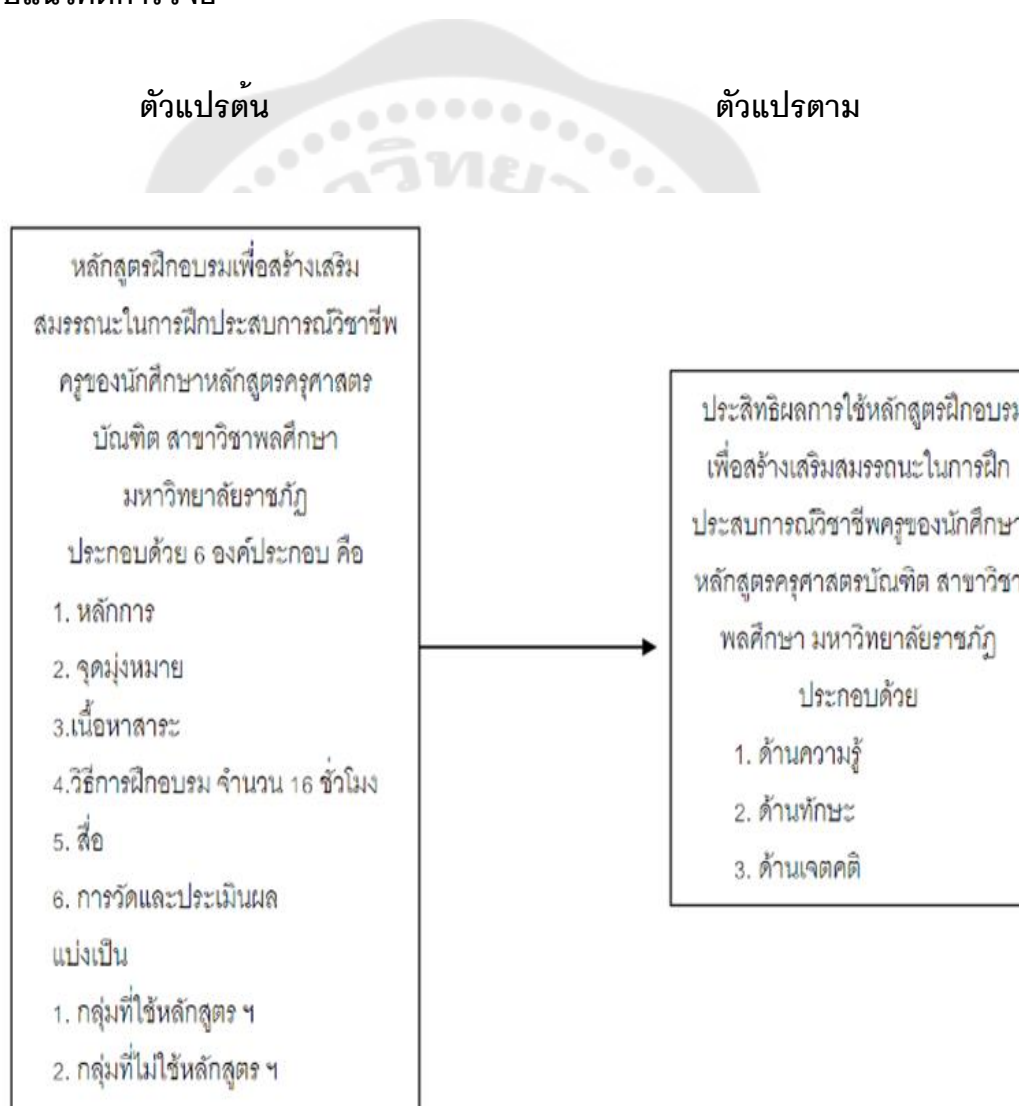
9. ประสิทธิภาพของหลักสูตร หมายถึง เกณฑ์การพิจารณาเปรียบเทียบร้อยละของคะแนนเฉลี่ยระหว่างการทำกิจกรรมขณะฝึกอบรบ และการทดสอบหลังฝึกอบรบ (E1/E2) ไม่ต่ำกว่า 80/80

80 ตัวแรก (E1) หมายถึง คะแนนเฉลี่ยในการทำกิจกรรมระหว่างฝึกอบรบของผู้เข้ารับการฝึกอบรบทั้งหมด คิดเป็นร้อยละ 80

80 ตัวหลัง (E2) หมายถึง คะแนนเฉลี่ยในการทำแบบทดสอบวัดความรู้หลังฝึกอบรมของผู้เข้ารับการฝึกอบรม คิดเป็นร้อยละ 80

10. ประสิทธิภาพของหลักสูตร หมายถึง ผลที่เกิดขึ้นจากการนำหลักสูตรฝึกอบรมเพื่อสร้างเสริมสมรรถนะในการฝึกประสบการณ์วิชาชีพ ไปทดลองใช้จริงกับกลุ่มตัวอย่าง ประเมินสมรรถนะในการฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู ของนักศึกษาผู้เข้ารับการฝึกอบรม ซึ่งจะมุ่งสร้างพฤติกรรมทางด้านความรู้ ด้านทักษะ และด้านเจตคติ ให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น

กรอบแนวคิดการวิจัย

ภาพประกอบ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อเป็นแนวทางสำหรับการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมเพื่อสร้างเสริมสมรรถนะในการฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูของนักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏ โดยนำเสนอในประเด็นต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องดังนี้

1. การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม
2. แนวคิดการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม
3. การศึกษาสมรรถนะและมาตรฐานวิชาชีพทางการศึกษา
4. การศึกษาในมหาวิทยาลัยราชภัฏ
5. แนวคิดทฤษฎีการเรียนรู้
6. แนวคิดทฤษฎีความสามารถด้านความจำ
7. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
 - 7.1 งานวิจัยในต่างประเทศ
 - 7.2 งานวิจัยในประเทศ

1. การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม

ความหมายของหลักสูตร

คำว่า "หลักสูตร" แปลมาจากภาษาอังกฤษว่า "Curriculum" ซึ่งมีรากศัพท์จากภาษาละตินว่า "Currere" หมายถึง "Running Sequence of Course or Learning Experience" เป็นการเปรียบเทียบเป็นสนามแข่งขันหรือลู่วิ่งที่ใช้วิ่งแข่งกับหลักสูตร เนื่องจากการที่ผู้เรียนจะสำเร็จการศึกษาในหลักสูตรใด ๆ นั้น ผู้เรียนจะต้องเรียนรู้ และจัดการอุปสรรคของวิชาหรือประสบการณ์การเรียนรู้ต่าง ๆ ที่กำหนดไว้ในหลักสูตรตามลำดับเช่นเดียวกับนักวิ่งที่ต้องฟันฝ่าอุปสรรค เพื่อชัยชนะให้ได้ สำหรับในประเทศไทยใช้คำว่า "หลักสูตร" แปลจากภาษาอังกฤษว่า "Curriculum" หมายถึงรายวิชาทั้งหมดที่จัดสอนในโรงเรียน สถานศึกษา สถาบัน มหาวิทยาลัย และได้ให้นักวิชาการได้ให้ความหมายคำว่า "หลักสูตร" ได้ดังต่อไปนี้

สุนีย์ ภูพันธ์ (2546, น. 7-9) ได้อธิบายว่า หลักสูตร คือกลุ่มสาระวิชาที่จัดอย่างเป็นระบบ และแผนสำหรับจัดโอกาสการเรียนรู้หรือโปรแกรมประสบการณ์ การเรียนรู้ หรือกิจกรรมการเรียนรู้การสอนชนิดต่าง ๆ ที่จัดเตรียมไว้ โครงการที่จะประมวผลผลความรู้ และมวผลประสบการณ์ให้

ผู้เรียน เพื่อพัฒนาผู้เรียนมีความรู้ ความสามารถ คุณลักษณะที่สอดคล้องกับความต้องการ และ บรรลุเป้าหมาย การเลือกหรือการจัดเนื้อหา วิธีการจัดการเรียนรู้ การวัดประเมินผล ตามคำแนะนำ ของผู้สอน

ชนันท ชาติทอง (2553, น. 4) ได้อธิบายว่า หลักสูตร หมายถึง การบูรณาการ ศิลปะการเรียนรู้ และประสบการณ์ต่าง ๆ เข้าด้วยกัน สามารถนำไปสู่การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เพื่อพัฒนาผู้เรียนให้ เป็นไปตามสิ่งที่สังคมมีความคาดหวัง มีการกำหนดแบบแผนงาน โดย ปรับปรุง และพัฒนาให้เกิดประโยชน์ต่อผู้เรียนมีความรู้ ความสามารถสูงสุดตามศักยภาพของ ผู้เรียน

พิสณ พงศรี (2554, น. 154) ได้อธิบายว่า หลักสูตร หมายถึง การวางแผนหรือ การจัดระบบทางการศึกษาเกี่ยวกับประมวลวิชาประสบการณ์ต่าง ๆ ที่พึงประสงค์ตาม จุดมุ่งหมายของการศึกษา

สรุปได้ว่า หลักสูตร คือการบูรณาการแนวทางที่หลากหลายเพื่อสร้างการเรียนรู้และ ประสบการณ์การเรียนรู้ ประกอบด้วย วัตถุประสงค์การเรียนรู้ เนื้อหาสาระ และกิจกรรมที่ สอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียน เพื่อพัฒนาให้ เป็นไปตามสิ่งที่คาดหวัง และมีการวางแผน ล่วงหน้า โดยสามารถปรับปรุง พัฒนาเพื่อให้เกิดประโยชน์ต่อผู้เรียนสูงสุด

องค์ประกอบของหลักสูตร

ไทเลอร์ (ชวลิต ชุกก่าแพง, 2553, น. 47; อ้างอิงจาก Tyler n.d.) ได้อธิบายถึงหลักการ ของหลักสูตรว่าอยู่บนพื้นฐานที่จะต้องตอบคำถาม 4 ประการ คือ

1. มีความมุ่งหมายทางการศึกษาอะไร ที่ควรแสวงหา
2. มีประสบการณ์อะไร ที่จัดขึ้นเพื่อช่วยให้ผู้เรียนบรรลุความมุ่งหมายที่กำหนดไว้
3. ควรจัดประสบการณ์อย่างไร จึงจะเป็นไปตามความมุ่งหมายที่กำหนดไว้
4. ประเมินผลการจัดประสบการณ์อย่างไร จึงจะสอดคล้องกับความมุ่งหมายที่กำหนด

ทาบ (ชวลิต ชุกก่าแพง, 2553, น. 47; อ้างอิงจาก Taba n.d.) ได้จำแนกขั้นตอนของ การพัฒนาหลักสูตรไว้ว่า หลักสูตรที่ดีจะต้องประกอบไปด้วยองค์ประกอบต่าง ๆ ที่สัมพันธ์กัน คือ 1) การวินิจฉัยความต้องการ 2) การกำหนดจุดประสงค์ 3) การเลือกเนื้อหา 4) การจัดเนื้อหา สาระ 5) การเลือกประสบการณ์การเรียนรู้ 6) การจัดประสบการณ์การเรียนรู้ 7) การประเมินผล

สำราญ คงชะวัน (2546, น. 13) ได้ให้ความหมายและจำแนกองค์ประกอบของการพัฒนาหลักสูตรไว้ว่า การพัฒนาหลักสูตร เป็นกระบวนการวางแผนและพัฒนาประสิทธิภาพการเรียนรู้ต่าง ๆ โดยประกอบไปด้วยจุดมุ่งหมาย เนื้อหาวิชา กิจกรรมการเรียนรู้ การวัดผลประเมินผล ตลอดจนสื่อการเรียนรู้

วิชัย วงษ์ใหญ่ (2537, น. 5) ได้จำแนกองค์ประกอบของหลักสูตรไว้ 4 องค์ประกอบ คือ 1) วัตถุประสงค์ 2) เนื้อหาวิชา 3) วิธีการสอนและการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน และ 4) การประเมินผลการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม งานวิจัยครั้งนี้ มีจุดมุ่งหมายเพื่อใช้ในการสร้างเสริมสมรรถนะในการฝึกประสบการณ์ ๔ สำหรับนักศึกษาสาขาวิชาพลศึกษา โดยกำหนดเนื้อหาจากการสัมภาษณ์ และสำรวจความคิดเห็นจากผู้เชี่ยวชาญ และนำมากำหนดกรอบเนื้อหาสมรรถนะในการฝึกสอน สำหรับนักศึกษาสาขาวิชาพลศึกษา จากนั้นผู้วิจัยจะนำหลักสูตรที่พัฒนาขึ้นไปทดลองใช้หลักสูตรนำร่อง และนำหลักสูตรฝึกอบรมไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างที่เข้ารับการฝึกอบรม เพื่อหาคำตอบว่าหลักสูตรมีประสิทธิภาพและเหมาะสมเพียงพอที่จะนำไปใช้พัฒนาในการฝึกประสบการณ์ ๔ สำหรับนักศึกษาสาขาวิชาพลศึกษาหรือไม่

กระบวนการพัฒนาหลักสูตร

ไทเลอร์ (ซวลิต ชูก้าแพง, 2553, น. 47; อ้างอิงจาก Tyler n.d.) ได้นำเสนอถึงลำดับขั้นตอนในการพัฒนาหลักสูตร ไว้ 4 ประการ ดังนี้

1. กำหนดจุดประสงค์ของหลักสูตร เริ่มจากการกำหนดจุดประสงค์ชั่วคราว โดยต้องอาศัยข้อมูลจากการศึกษาทางสังคม และความคิดเห็นจากนักวิชาการ จากนั้นจึงกำหนดมาเป็นจุดมุ่งหมายถาวร โดยผ่านการกลั่นกรองเพื่อคัดเอาเฉพาะสิ่งที่สำคัญ ด้วยการพิจารณาจากจิตวิทยา การเรียนรู้ ปรัชญาการศึกษา และปรัชญาทางสังคม

2. เลือกประสบการณ์ในการเรียนรู้ มีสิ่งที่จะต้องพิจารณาเป็นพิเศษ คือ ผู้เรียนควรได้ฝึกทำกิจกรรมและเรียนรู้เนื้อหาตามที่ระบุไว้ในจุดมุ่งหมาย กิจกรรมและประสบการณ์ควรจะทำให้ผู้เรียนเกิดความรู้สึกรู้เข้าใจ นอกจากนี้ กิจกรรมประสบการณ์บางอย่าง อาจตอบสนองจุดมุ่งหมายได้หลายข้อ ทั้งนี้ ครูควรจัดกิจกรรมและประสบการณ์บางอย่าง อาจตอบสนองจุดมุ่งหมายได้หลายข้อ ทั้งนี้ครูควรจัดกิจกรรมและประสบการณ์ให้มีความหลากหลายตามไปด้วย

3. การจัดประสบการณ์การเรียนรู้ แบบหน่วยการเรียนรู้ ควรมีการสำรวจความสัมพันธ์ทางด้านเวลาและเนื้อหาเสียก่อน โดยมีเกณฑ์ในการจัดอย่างมีประสิทธิภาพ คือ ความต่อเนื่อง (Continuity) การเรียงลำดับขั้นตอน (Sequence) และการบูรณาการ (Integration)

4. การประเมินผล เป็นขั้นตอนที่จะต้องมีการพิจารณาว่า ประสิทธิภาพการเรียนรู้ที่ได้จัดขึ้นนั้นบรรลุตามจุดประสงค์ตามที่กำหนดไว้หรือไม่ โดยการประเมินผลจะต้องสอดคล้องกับจุดมุ่งหมายที่ได้ตั้งไว้ทุกประการ

วิชัย วงษ์ใหญ่ (2537, น. 25) ได้อธิบายถึงกระบวนการพัฒนาหลักสูตรว่าโดยทั่วไปและมีขั้นตอนหลัก 4 ขั้นตอน ได้แก่

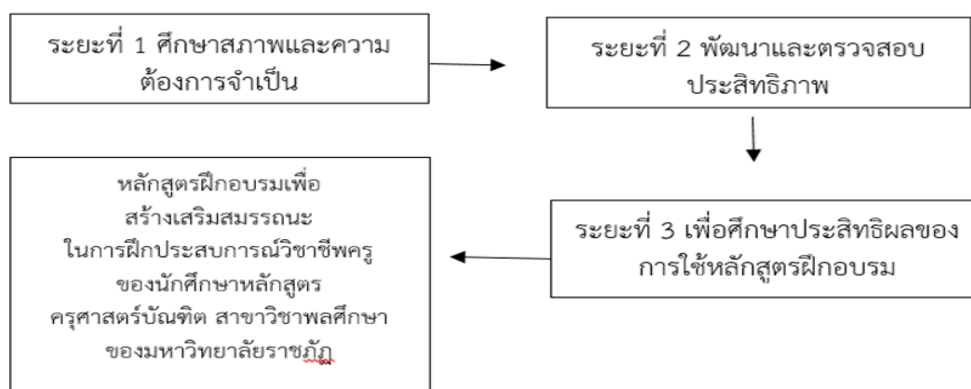
1. การเตรียมการ โดยการศึกษารวบรวมข้อมูล การวิเคราะห์และสังเคราะห์ข้อมูลต่าง ๆ ที่จะนำมาใช้ในการพัฒนาหลักสูตร

2. การพัฒนาหลักสูตรและวางแผนการใช้หลักสูตร โดยกำหนดหลักการ จุดประสงค์ โครงสร้าง เนื้อหาวิชา การวัดและประเมินผลการศึกษา สื่อ และกิจกรรมการเรียนการสอน การเรียนการสอน ซึ่งทั้งหมดเรียกว่า โครงร่างหลักสูตร

3. การดำเนินการใช้หลักสูตร โดยนำโครงร่างหลักสูตรที่พัฒนาขึ้น ไปดำเนินการทดลองใช้กับกลุ่มเป้าหมายที่กำหนด

4. การตรวจสอบกระบวนการใช้หลักสูตร หรือการประเมินหลักสูตร ซึ่งถือว่าเป็นขั้นตอนที่มีความสำคัญมาก เพราะเป็นขั้นการตรวจสอบว่าหลักสูตรที่พัฒนาขึ้นและนำไปทดลองใช้กับกลุ่มเป้าหมายและบรรลุตามจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้หรือไม่ มีจุดเด่น จุดด้อยอย่างไร และต้องมีการปรับปรุงแก้ไขในส่วนใดของหลักสูตร ทั้งนี้ ก็เพื่อให้ได้หลักสูตรที่มีคุณภาพตามความต้องการ

จากแนวคิดการพัฒนาหลักสูตรข้างต้น เพื่อให้เห็นภาพรวมขั้นตอนการพัฒนาหลักสูตร ความสอดคล้องในรายละเอียดแต่ละขั้น ผู้วิจัยได้สังเคราะห์แนวคิดเพื่อกำหนดเป็นขั้นตอนในการพัฒนาหลักสูตร ประกอบด้วย 3 ระยะ ดังภาพประกอบ 2

ภาพประกอบ 2 ขั้นตอนการพัฒนาหลักสูตร

ระยะที่ 1 การศึกษาสมรรถนะและความต้องการจำเป็นในการสร้างเสริมสมรรถนะในการฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูของนักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏ

ระยะที่ 2 การพัฒนาและตรวจสอบประสิทธิภาพหลักสูตรฝึกอบรมเพื่อสร้างเสริมสมรรถนะในการฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูของนักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏ

ระยะที่ 3 การศึกษาประสิทธิผลของการใช้หลักสูตรฝึกอบรมเพื่อสร้างเสริมสมรรถนะในการฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูของนักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏ

สรุปแนวคิดการพัฒนาหลักสูตร

1. หลักสูตร หมายถึง เอกสารที่ใช้เป็นแนวทางในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ อันประกอบไปด้วย วัตถุประสงค์ เนื้อหาสาระ การจัดกิจกรรม ประสบการณ์ รวมถึงการวัดประเมินผลการเรียนรู้ที่เกิดการพัฒนาขึ้นแก่ผู้เรียน

2. องค์ประกอบของหลักสูตร ประกอบไปด้วย 1. หลักการของหลักสูตร 2. จุดมุ่งหมายของหลักสูตร 3. เนื้อหาสาระ 4. สื่อ 5. วิธีการฝึกอบรม และ 6. การวัดและประเมินผล

3. ขั้นตอนการพัฒนาหลักสูตร มีขั้นตอนดังนี้ 1) ศึกษาสมรรถนะและความต้องการจำเป็น 2) การพัฒนาและตรวจสอบประสิทธิภาพ 3) การศึกษาประสิทธิผลของการใช้หลักสูตรฝึกอบรม

2. แนวคิดการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม

ความหมายของหลักสูตรฝึกอบรม

โกลด์สไตน์ (มนตรี วงษ์สะพาน, 2554, น. 25; อ้างอิงจาก Goldstein n.d.) กล่าวว่า iva การฝึกอบรมเป็นกระบวนการจัดการความรู้เพื่อสร้างความรู้ (Knowledge) ทักษะ (Skill) ความสามารถ (Ability) และเจตคติ (Attitude) อันจะช่วยปรับเปลี่ยนการปฏิบัติงานมีประสิทธิภาพสูงขึ้น

นิรขรา ทองธรรมชาติ และคณะ (2544, น. 12) กล่าวว่า การฝึกอบรม หมายถึง กระบวนการกิจกรรมที่จัดขึ้น เพื่อให้เกิดการพัฒนาทักษะจนเกิดความชำนาญ อันจะทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงเจตคติ และพฤติกรรมในการทำงานอย่างมีประสิทธิภาพโดยไม่คำนึงถึง การศึกษา

สถานที่ เพศ และโอกาส และเป็นการเรียนรู้ตลอดชีวิต การฝึกอบรมจะช่วยพัฒนา ป้องกันปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น และลดปัญหาของการทำงาน

อาทิตย์ โพธิ์ศรีทอง (2559, น. 16) กล่าวว่า การฝึกอบรม หมายถึงกระบวนการที่จัดขึ้นมา เพื่อให้มีความชำนาญ และ บุคคลได้เรียนรู้ประสบการณ์ พัฒนาทักษะและความรู้ อันจะทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงเจตคติ และพฤติกรรมในการทำงานอย่างมีประสิทธิภาพ

จากแนวคิดเกี่ยวกับการฝึกอบรมที่กล่าวมาสรุปได้ว่า หลักสูตรฝึกอบรม หมายถึงกระบวนการที่จัดขึ้นมาเพื่อพัฒนาบุคคลให้มีความรู้ ด้านทักษะ และด้านเจตคติ เพื่อวัตถุประสงค์อย่างใดอย่างหนึ่งได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยมีเป้าหมายให้ผู้เข้ารับการอบรมนำความรู้ และประสบการณ์ที่ได้จากการฝึกอบรมไปใช้ในการปฏิบัติได้จริง

การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม

การฝึกอบรม เป็นกระบวนการจัดการความรู้อย่างเป็นระบบ เพื่อสร้างหรือเพิ่มพูนความรู้ทักษะ ความสามารถ และเจตคติของบุคคล อันจะช่วยปรับปรุงให้การปฏิบัติงานมีประสิทธิภาพสูงขึ้น สอดคล้องกับกุลยา ตันติผลาชีวัน (2537, น. 59-74) ได้อธิบายว่า การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม โดยได้ระบุถึงขั้นตอนและวิธีการเพื่อใช้ดำเนินการ ดังนี้

1. การวิเคราะห์ที่ต้องเรียนรู้ (Learning Task Analysis)

การวิเคราะห์งานที่ต้องเรียนรู้ เป็นภารกิจที่สำคัญของวิธีการสร้างหลักสูตร ผลของการวิเคราะห์งาน บอกกรอบแนวคิดของหลักสูตร เนื้อหาที่เหมาะสมกับความต้องการฝึกอบรม เนื้อหาหลักสูตรควรประกอบไปด้วยสิ่งใด

2. กำหนดจุดประสงค์การเรียนรู้ในหลักสูตร

จุดประสงค์การเรียนรู้ในหลักสูตรฝึกอบรมจะต้องประกอบไปด้วยจุดประสงค์ที่เกี่ยวกับความรู้ ทักษะและเจตคติ จุดประสงค์ที่ต้องจำเพาะเจาะจงมากกว่าหลักสูตรทั่วไป ดังนั้น จุดประสงค์ควรเป็นรูปธรรมที่มีความเป็นไปได้ เพราะจุดประสงค์เป็นสิ่งที่ต้องการให้เกิดอะไร โดยแสดงออกมาในรูปของพฤติกรรม

3. เนื้อหาวิชา

เนื้อหาวิชาที่เลือกมาใช้ในหลักสูตรฝึกอบรมต้องควรเมือลักษณะ ดังนี้

3.1 ตามจุดประสงค์ และความต้องการในการฝึกอบรมที่กำหนดไว้

3.2 เนื้อหา แนวคิด หลักการ อันก่อให้เกิดประโยชน์ ที่ได้รับการอบรมตาม

วัตถุประสงค์

3.3 เนื้อหาสาระวิชาที่ต้องประสานกันอย่างสอดคล้องกับเนื้อหาวิชาอื่น ๆ ในหลักสูตร และเสริมกันเพื่อให้หลักสูตร สามารถทำให้ผู้เข้าอบรมตามวัตถุประสงค์ของหลักสูตรอบรมได้

3.4 เนื้อหาวิชา จะต้องสามารถให้ทิศทางที่จะนำไปสู่การศึกษาค้นคว้าความรู้เพื่อเพิ่มเติมและกระตุ้นผู้เรียนเกิดความต้องการเรียนรู้มากขึ้น ตามหลักการเรียนรู้

3.5 แสดงความแตกต่างที่มากกว่าประสบการณ์ และความรู้ที่เข้าอบรมมาก่อน โดยเนื้อหาวิชาอาจเกิดความอยากรู้มากขึ้น ตามหลักการเรียนรู้ของผู้ใหญ่

4. การเลือกรูปแบบการฝึกอบรมจะต้องมีหลักการ ดังนี้

4.1 พิจารณานโยบาย และจุดประสงค์ทั้งหมดขององค์กร หรือหน่วยงานที่ต้องการให้มีการฝึกอบรม

4.2 พิจารณาประโยชน์ของการฝึกอบรม ที่จะมีต่อผู้เข้ารับการอบรม

4.3 ศึกษาคุณสมบัติของคนที่เข้าฝึกอบรม

4.4 วิเคราะห์ทรัพยากรบุคคลและวัสดุอุปกรณ์ที่มีอยู่ และเกี่ยวข้องกับการฝึกอบรม

4.5 การจัดประสบการณ์การเรียนรู้ต้องเป็นระบบประชาธิปไตย และการมีส่วนร่วมของผู้ฝึกอบรม

4.6 การฝึกอบรมต้องยืดหยุ่นได้

4.7 เลือกรูปแบบต่าง ๆ มาใช้ปรับให้บรรลุตามจุดประสงค์ที่ต้องการ

4.8 จัดให้มีการประเมินผลการฝึกอบรมทุกระยะ

5. ประสบการณ์

การจัดประสบการณ์เพื่อให้มีความรู้หลักสูตรอบรม ควรเน้นถึงบทบาทของนักฝึกอบรม ผู้เข้าอบรม และวิทยากรในการจัดการเรียนการสอน การดำเนินกิจกรรม และการใช้สื่ออุปกรณ์ การฝึกอบรมในแต่ละวัน อันนำไปสู่ความสำเร็จของการฝึกอบรมและจุดประสงค์ของหลักสูตร

6. การประเมินผลการเรียนรู้ แบ่งออกเป็น 3 ขั้นตอน ได้แก่

6.1 การประเมินผลความรู้ ความสามารถทั่วไป ก่อนการฝึกอบรม

6.2 การประเมินผลระหว่างกระบวนการฝึกอบรม

6.3 การประเมินผลเพื่อติดตามความสำเร็จหลังการอบรม ทั้งนี้ ก็เพื่อตรวจสอบผู้ผ่านการอบรม ว่ามีความสามารถตรงตามจุดประสงค์ของหลักสูตรอบรมมากน้อยเพียงใด และวิธีการปรับปรุงแก้ไขควรเป็นอย่างไร

ทาบ (Taba, 1962) ได้แบ่ง องค์ประกอบของหลักสูตร แบ่งเป็น 4 ส่วน คือ

1. วัตถุประสงค์โดยทั่วไป และวัตถุประสงค์เฉพาะ
2. เนื้อหา และจำนวนชั่วโมง
3. การจัดกิจกรรมการเรียนรู้
4. การวัด และประเมินผล

วัชรภัทร เตชะวัฒนศิริดำรง (2553, น. 33 – 34) ได้เสนอรูปแบบการสร้างและพัฒนาหลักสูตร โดยแบ่งเป็น 4 ขั้น ดังนี้

- ขั้นที่ 1 ศึกษาและวิเคราะห์ (Stady and Analysis)
- ขั้นที่ 2 ออกแบบและพัฒนา (Design and Development)
- ขั้นที่ 3 การทดลองภาคสนาม (Field Test)
- ขั้นที่ 4 ศึกษาความคงทน (Study the Retention)

ตาราง 1 แนวคิดเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม

กระบวนการพัฒนา หลักสูตรฝึกอบรม	แนวคิดเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม			
	Taba	Devies Ivon	กุลยา ตันติผลาชีวัน	วัชรภัทร เตชะวัฒนศิริ ดำรง
ศึกษาข้อมูล พื้นฐาน	1. ศึกษาหา ความต้องการ จำเป็น	1. วางแผนการ ฝึกอบรม	1. วิเคราะห์งาน ที่ต้องเรียนรู้	1. ศึกษาและ วิเคราะห์
การสวาทหลักสูตร ฝึกอบรม	2. การจัดทำร่าง หลักสูตร	2. การออกแบบ การฝึกอบรม	2. กำหนด จุดประสงค์ของ หลักสูตร 3. เนื้อหาวิชา 4. เลือกรูปแบบ การฝึกอบรม	2. ออกแบบ และพัฒนา
ทดลองใช้หลักสูตร ฝึกอบรม	3. การทดลองใช้ หลักสูตร	3. ปฏิบัติการ ฝึกอบรม	5. จัด ประสบการณ์ การเรียนรู้ใน วิธีการฝึกอบรม	3. การทดลอง ภาคสนาม
ประเมินและ ปรับปรุงหลักสูตร ฝึกอบรม	4. การ ประเมินผล หลักสูตร	4. ติดตามและ ประเมินผลการ ฝึกอบรม	6. ประเมินผล การเรียนรู้	4. ศึกษาความ คงทน

จากแนวคิดเกี่ยวกับกระบวนการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมดังกล่าว ผู้วิจัยสามารถสรุปได้
ว่า การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม ควรจะประกอบด้วยขั้นตอนต่าง ๆ 3 ขั้นตอน ได้แก่

ขั้นตอนที่ 1 การศึกษาสมรรถนะความต้องการจำเป็นในการสร้างเสริมสมรรถนะใน
การฝึกประสบการณ์ ๔ เป็นการศึกษาค้นคว้าข้อมูลพื้นฐาน เพื่อใช้ในการปรับปรุงหรือสร้าง
เสริม ความรู้ความเข้าใจให้กับบุคคลด้วยวิธีการฝึกอบรม โดยพิจารณาจากปัญหา และความ
ต้องการของหน่วยงาน การศึกษาสมรรถนะการทำงาน การสังเกต การสำรวจความต้องการ หรือ

วิธีการประเมินผลการปฏิบัติงาน ผลการวิเคราะห์ จะช่วยให้กำหนดขอบเขตของหลักสูตรให้ชัดเจน

ขั้นตอนที่ 2 การพัฒนาและตรวจสอบประสิทธิภาพหลักสูตรฝึกอบรมเพื่อสร้างเสริมสมรรถนะในการฝึกประสบการณ์ ๔ เป็นการจัดทำโครงร่างหลักสูตรฝึกอบรมตามโครงสร้างที่กำหนดไว้ และการตรวจสอบโครงร่างหลักสูตรฝึกอบรม วัตถุประสงค์ เนื้อหา ประสบการณ์การเรียนรู้ สื่อประกอบการอบรม วิธีการประเมินผล โดยกำหนดความจำเป็นในการฝึกอบรม โดยการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้ นำมาจัดลำดับความสำคัญแยกความจำเป็นที่สำคัญออกจากความจำเป็นรอง นำมากำหนดจุดประสงค์ของการฝึกอบรมพร้อมทั้งกำหนดเวลาที่ต้องใช้การจัดประสบการณ์การเรียนรู้

ขั้นตอนที่ 3 ศึกษาประสิทธิผลของการใช้หลักสูตรฝึกอบรมเพื่อสร้างเสริมสมรรถนะในการฝึกประสบการณ์ ๔ เป็นการนำหลักสูตรฝึกอบรม ที่พัฒนาขึ้นไปใช้ทดลอง จัดฝึกอบรมให้กับบุคลากรในองค์กรหรือหน่วยงานในกลุ่มเป้าหมาย

การประเมินหลักสูตรฝึกอบรม

การประเมินหลักสูตรเป็นขั้นตอนสำคัญในกระบวนการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม จะต้องเลือกเทคนิคการประเมินที่ตรวจสอบความสำเร็จหลักสูตร หรือกล่าวว่าหลักสูตรจะบรรลุตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้หรือไม่ ผลจากการวัดและประเมินผลจะช่วยให้ ผู้พัฒนาหลักสูตรจะตัดสินใจว่าจะใช้หลักสูตรหรือไม่ ควรปรับปรุง แก้ไข หรือยกเลิกการใช้หลักสูตร ผู้วิจัยได้ศึกษาแนวคิดเกี่ยวกับการประเมินหลักสูตร ดังนี้

ไทเลอร์ (อาทิตย์ โพธิ์ศรีทอง, 2559, น. 21) กล่าวว่า การศึกษา คือ กระบวนการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม ดังนั้น การประเมินหลักสูตรฝึกอบรม จึงควรเป็นการตรวจสอบว่าพฤติกรรมของผู้เรียนที่เปลี่ยนแปลงไปและเป็นไปตามจุดมุ่งหมายที่ได้ตั้งไว้หรือไม่ โดยการศึกษารายละเอียดขององค์ประกอบของกระบวนการจัดการศึกษา 3 ส่วน คือ จุดมุ่งหมายทางการศึกษา การจัดประสบการณ์การเรียนรู้ และสัมฤทธิ์ผลของผู้เรียน

วัชรภัทร เตชะวัฒนศิริดำรง (2553, น. 36) กล่าวว่า การประเมินหลักสูตร คือ กระบวนการในการศึกษาหรือรวบรวมข้อมูลจากการทดสอบองค์ประกอบของหลักสูตร เพื่อค้นหาและพิจารณาตัดสินคุณค่า และประสิทธิภาพของการนำหลักสูตรไปทดลอง ปรับปรุง และนำผลที่ได้มาใช้ให้เป็นประโยชน์ในการตัดสินใจนำทางเลือกที่ดีกว่าต่อไป

จากการศึกษาขั้นตอนในการประเมินหลักสูตร ผู้วิจัยกำหนดขั้นตอนการประเมินหลักสูตรตามลำดับขั้นดังนี้ 1) ขั้นกำหนดวัตถุประสงค์ในการประเมิน เพื่อดูประสิทธิภาพและ

ความเหมาะสมของหลักสูตรในการนำไปใช้เพื่อสร้างเสริมสมรรถนะ ในการฝึกประสบการณ์ ๔ นักศึกษาสาขาวิชาพลศึกษา 2) กำหนดรูปแบบในการประเมิน โดยใช้แบบทดสอบวัดความรู้เกี่ยวกับวิชาชีพครูสาขาวิชาพลศึกษา เนื่องจากสามารถนำไปประเมินได้ครอบคลุมตั้งแต่ก่อนทดลองใช้หลักสูตร หลังการทดลองใช้หลักสูตร จนถึงหลังการทดลองเสร็จสิ้นไป 2 สัปดาห์ 3) การสร้างและพัฒนาเครื่องมือเก็บข้อมูล โดยใช้แบบประเมินหลักสูตรระหว่างการทดลองใช้หลักสูตร นำร่อง เป็นข้อคำถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ เก็บรวบรวมข้อมูลจากผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้อง ได้แก่ วิทยากร ผู้เข้ารับการฝึกอบรม และผู้เกี่ยวข้องอื่น ๆ 4) ชั้นวิเคราะห์ข้อมูลหาค่าคะแนนเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และ 5) ชั้นรายงานผลการประเมิน

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม

วัชรภัทร เตชะวัฒนศิริดำรง (2553, น. 186-194) ได้วิจัยเรื่อง การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างสมรรถนะวิชาชีพครู สำหรับนิสิตปฏิบัติการสอนและฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู หลักสูตรการศึกษาระดับบัณฑิต (หลักสูตร 5 ปี) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มีความมุ่งหมายเพื่อพัฒนานิสิตก่อนจะออกฝึกสอนในโรงเรียนที่เป็นแหล่งฝึกประสบการณ์วิชาชีพ การพัฒนาหลักสูตรประกอบด้วย 4 ขั้นตอน คือ 1) ศึกษาและวิเคราะห์ 2) การออกแบบและพัฒนา 3) การทดลองภาคสนาม และ 4) ศึกษาความคงทน ทดลองใช้หลักสูตรนำร่องโดยใช้การวิจัยเชิงปฏิบัติการกับ กลุ่มทดลอง 15 คน และใช้หลักสูตรฝึกอบรมกับกลุ่มตัวอย่าง เป็นนิสิตชั้นปีที่ 5 จำนวน 30 คน ใช้ระยะเวลา 3 วัน โดยใช้แบบแผนการทดลอง One – Group Pretest – Posttest Design เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ย ความรู้เกี่ยวกับวิชาชีพครู สมรรถนะวิชาชีพครู และเจตคติต่อวิชาชีพครู ก่อนและหลังการฝึกอบรม ผลการประเมินประสิทธิภาพของหลักสูตรเหมาะสมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

อาทิตย์ โพธิ์ศรีทอง (2559, น. 74-85) ได้วิจัยเรื่อง การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมครูเพื่อส่งเสริมสมรรถนะการจัดการเรียนรู้ทางด้านดนตรีในศตวรรษที่ 21 โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม ๔ 21 โดยมีกระบวนการพัฒนาหลักสูตร แบ่งออกเป็น 4 ขั้นตอน 1) การศึกษาข้อมูลพื้นฐาน 2) การจัดทำหลักสูตร 3) การตรวจสอบประสิทธิผลหลักสูตร 4) การประเมิน และปรับปรุงหลักสูตร ตัวอย่างเป็นครูที่ทำหน้าที่สอนวิชาดนตรีในโรงเรียน เขตพื้นที่กรุงเทพมหานคร จำนวน 15 คน โดยระยะเวลาที่ใช้ในการฝึกอบรม รวมทั้งสิ้น 3 วัน หรือ 18 ชั่วโมง ผลการวิจัยพบว่าประสิทธิผลของหลักสูตรฝึกอบรมครูเพื่อส่งเสริมสมรรถนะด้านการจัดการเรียนรู้ ทางด้านดนตรีในศตวรรษที่ 21 พบว่า สมรรถนะการจัดการเรียนรู้ทางด้านดนตรี ในศตวรรษที่ 21 ที่ประกอบด้วย 1) ความรู้ เรื่องการจัดการเรียนรู้ ทางด้านดนตรี ในศตวรรษที่ 21

พบว่า หลังเข้ารับการฝึกอบรม ผู้เข้ารับการฝึกอบรม มีคะแนนเฉลี่ยสูงกว่าก่อนเข้ารับการฝึกอบรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 2) ทักษะ การจัดการเรียนรู้ ทางด้านดนตรี ในศตวรรษที่ 21 พบว่า ผลการประเมินครั้งที่ 1 และครั้งที่ 2 มีผลการประเมินอยู่ในระดับมากทั้ง 2 ครั้งและ 3) เจตคติต่อการจัดการเรียนรู้ ทางด้านดนตรี ในศตวรรษที่ 21 พบว่า ผลการประเมินเจตคติ โดยภาพรวมมีผลการประเมินอยู่ในระดับมาก ส่วนด้านความพึงพอใจของผู้เข้ารับการฝึกอบรม ต่อ หลักสูตรฝึกอบรม พบว่า โดยภาพรวมมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก และความพึงพอใจของนักเรียน ต่อการ จัดการเรียนรู้ ของผู้เข้ารับฝึกอบรม โดยภาพรวมมีอยู่ในระดับมาก

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตรข้างต้นพบว่า การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม ส่วนใหญ่ ผู้วิจัยใช้รูปแบบการวิจัยและการพัฒนา (Research and Development) โดยใช้ แบบแผนการทดลอง แบบ One Group Pretest Posttest Design มีการทดสอบก่อนการทดลองและหลังการทดลองด้วยแบบทดสอบความรู้ แบบประเมินผลการปฏิบัติงานก่อนการทดลองและหลังการทดลอง และการประเมินผลความพึงพอใจหลังการทดลอง ส่วน กระบวนการพัฒนาหลักสูตรนั้นส่วนใหญ่ประกอบด้วย 4 ขั้นตอน ได้แก่ 1) การศึกษาข้อมูลพื้นฐาน 2) การสร้างหลักสูตร ฯ 3) การทดลองใช้หลักสูตร ฯ และ 4) การประเมิน และปรับปรุงหลักสูตร ฯ ซึ่งสอดคล้องกับผลการสังเคราะห์ ขั้นตอนการพัฒนาหลักสูตรสำหรับการวิจัยครั้งนี้

สรุปแนวคิดที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม

1. หลักสูตรฝึกอบรม หมายถึง กระบวนการที่จัดขึ้นมาเพื่อพัฒนาบุคคลให้มีความรู้ ทักษะ และเจตคติ เพื่อวัตถุประสงค์อย่างใดอย่างหนึ่งได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยมีเป้าหมายให้ผู้เข้ารับการอบรมนำความรู้ และประสบการณ์จากการฝึกอบรมไปใช้ในการปฏิบัติได้จริง

2. การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม ประกอบไปด้วย 3 ขั้นตอน ได้แก่

ขั้นที่ 1 การศึกษาสภาพและความต้องการจำเป็น

ขั้นที่ 2 การพัฒนาและตรวจสอบประสิทธิภาพหลักสูตร

ขั้นที่ 3 การศึกษาประสิทธิผลของการใช้หลักสูตร

3. การประเมินหลักสูตรฝึกอบรม ผู้วิจัยกำหนดขั้นตอนการประเมินหลักสูตรตามลำดับ ดังนี้

1) ขั้นตอนกำหนดวัตถุประสงค์ในการประเมิน

2) กำหนดรูปแบบในการประเมิน

3) การสร้างและพัฒนาเครื่องมือเก็บข้อมูล

4) ขั้นตอนวิเคราะห์ข้อมูลหาคะแนนเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

5) ชิ้นรายงานผลการประเมิน

4. จากงานวิจัยที่เกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม พบว่า การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม ผู้วิจัยใช้รูปแบบการวิจัยและการพัฒนา (Research and Development) โดยใช้แบบแผนการทดลองแบบ One Group Pretest Posttest Design ใช้แบบประเมินผลการปฏิบัติงานก่อนและหลังการทดลอง และมี การประเมินผลความพึงพอใจหลังการทดลอง

3. การศึกษาสมรรถนะและมาตรฐานวิชาชีพทางการศึกษา

แนวคิดเกี่ยวกับสมรรถนะถูกนำมาใช้ครั้งแรกในการวิจัยของนักจิตวิทยามหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ด คือ ศาสตราจารย์เดวิด แมคเคลแลน ซึ่งนำตัวแบบสมรรถนะ (Competency Model) ไปใช้เป็นครั้งแรกในงานด้านต่างประเทศ States Department ของสหรัฐอเมริกา ในช่วงต้นปี ค.ศ. 1970 แมคเคลแลน ได้แสดงแนวคิดไว้ในบทความชื่อ Testing for Competency Rather than Intelligence ว่า IQ หรือ Intelligence Quotient (ความถนัด ความเชี่ยวชาญในเชิงวิชาการ ความรู้ และความมุ่งมั่นสู่ความสำเร็จ) ไม่ใช่ตัวบ่งชี้ที่ดีของผลงาน และความสำเร็จโดยรวม แต่สมรรถนะสามารถทำนายความสำเร็จในการทำงานได้ดีกว่าสะท้อนให้เห็นได้อย่างชัดเจนว่า ผู้ที่ทำงานเก่งมีได้หมายถึงผู้ที่เรียนเก่ง แต่ผู้ที่ประสบผลสำเร็จในการทำงานต้องเป็นผู้ที่มีความสามารถประยุกต์ใช้หลักการ หรือวิชาการที่มีอยู่ในตัวเองก่อให้เกิดประโยชน์ในการทำงานที่ตนทำ จึงจะกล่าวได้ว่าบุคคลนั้นมีสมรรถนะ (สุกัญญา รัศมีธรรมโชติ, 2547)

ความหมายของสมรรถนะ

ราชบัณฑิตยสถาน (2546) ให้ความหมายของคำว่า “สมรรถนะ” หมายถึง ความสามารถในการมีคุณสมบัติเหมาะสมแก่การจะทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งได้ โดยใช้ความรู้ ทักษะ และความสามารถที่บุคคลหนึ่งพึงมี สามารถแสดงออกให้เห็นพฤติกรรมทางความรู้ เจตคติ และการกระทำที่ดี

David Mc Clelland (1993 อ้างใน สุกัญญา รัศมีธรรมโชติ) 4) สมรรถนะ Competency คือ บุคลิกลักษณะที่ซ่อนอยู่ภายในปัจเจกบุคคล ซึ่งสามารถผลักดันให้ปัจเจกบุคคลนั้นสร้างผล การปฏิบัติงานที่ดีหรือตามเกณฑ์ที่กำหนดในงานที่ตนรับผิดชอบ

Scott Parry (1998 อ้างใน สุกัญญา รัศมีธรรมโชติ) 5) สมรรถนะ คือ องค์ประกอบของความรู้ ทักษะ และทัศนคติ ของปัจเจกบุคคล ที่มีอิทธิพล ต่อการวัดผลสัมฤทธิ์ในการทำงานของบุคคล เป็นความรับผิดชอบซึ่งสัมพันธ์กับ ผลงานความสามารถวัดค่าเปรียบเทียบกับเกณฑ์มาตรฐาน และสามารถนำมาพัฒนาได้โดยการฝึกอบรม

สำนักงานคณะกรรมการข้าราชการพลเรือน สมรรถนะ คือ กลุ่มของความรู้ ความสามารถทักษะ ตลอดจนทัศนคติที่จำเป็น ในการทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ และ ประสิทธิภาพ คุณลักษณะของบุคคลที่มีผลต่อพฤติกรรมและผลของการปฏิบัติงาน ซึ่งคุณลักษณะ เหล่านี้ ส่วนหนึ่งประกอบขึ้นจากทักษะความรู้ ความสามารถ ทัศนคติ บุคลิกภาพ ค่านิยมของ บุคคล หรือพฤติกรรม ของผู้ที่มีผล การปฏิบัติงานยอดเยี่ยมในงานหนึ่ง ๆ

ปราชญา กล้าผจญ (2550, น. 187-188) ให้ธิบายว่า สมรรถนะ (competency) คือ คุณลักษณะที่เป็นพื้นฐานของปัจเจกบุคคล ที่มีส่วนในการทำนายผลปฏิบัติงานที่ดี เป็นไป ตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ในงาน ชัดความสามารถดังกล่าว ประกอบด้วยความรู้ ทักษะ การรับรู้ตนเอง บทบาททางสังคมและแรงจูงใจในการประเมินขีดความสามารถ มุ่งประเมินเพื่อให้ทราบว่าต้อง ทำอย่างไรที่จะบรรลุ KPI (Key Performance Indicators) ได้ และมีการปรับตัวชีวิตที่เหมาะสม กับความสามารถของพนักงาน

ชัชวาลิต สรวารี (2550, น. 160-165) ได้สรุปความหมายของ สมรรถนะ หมายถึง คุณลักษณะของงานหรือคุณสมบัติพึงประสงค์ของงาน แบ่งออกได้ 2 ส่วน คือ สมรรถนะ (competency) ที่งานต้องการและสมรรถนะที่มีอยู่ในตัวคน ซึ่งเน้นการให้ความสำคัญกับทักษะ (skill) และความรู้ (knowledge) รวมถึง ลักษณะที่สามารถเห็นได้ภายนอกมากำหนดเป็นหัวใจ ของสมรรถนะในองค์กรประสบความสำเร็จ ได้แก่

1. Social Role คือ บทบาททางสังคม ซึ่งแสดงออกตามค่านิยม
2. Self-image คือ ภาพที่คนๆ นั้นมองตัวเอง
3. Traits/Personality คือ บุคลิกภาพและตัวตนที่แท้จริงของคนๆ นั้น
4. Motive คือ แรงจูงใจที่ผลักดันให้คนมีพฤติกรรมในแบบที่คนๆ นั้นเป็นอยู่อาจ

กล่าวสมรรถนะ คือ ความสามารถของบุคคล ที่แสดงออกถึงความรู้ความสามารถ ทักษะ และเจต คติ ในการกระทำหรือการปฏิบัติงานในความรับผิดชอบของตนเองอย่างมีประสิทธิภาพ

ประเภทของสมรรถนะ

ประกอบ กุลเกลี้ยง (2548, น. 13) ได้นำเสนอประเภทของสมรรถนะ (competency) แบ่งออกได้ 2 ประเภท คือ

1. สมรรถนะหลัก (core competency) หมายถึง คุณสมบัติภายในตัวคน หรือ ตัวผู้ปฏิบัติที่ต้องมีไว้ในทุกคน เพื่อให้ผู้ปฏิบัติงานสามารถทำงานให้องค์กรบรรลุความสำเร็จ
2. สมรรถนะเฉพาะงาน (functional competency) หมายถึง ความสามารถที่ ผู้ปฏิบัติงานด้านใดด้านหนึ่งต้องมีการพิเศษเฉพาะงานนั้นๆ เพื่อให้งานในด้านนั้นๆ (sector

of cluster) สำเร็จและเกิดผลลัพธ์ตามที่ต้องการมี 2 แบบ คือ 1) สมรรถนะของทุกตำแหน่งหน้าที่ 2) สมรรถนะเฉพาะของตำแหน่ง

จากการศึกษา ประเภทของสมรรถนะ สามารถสรุปได้ว่า สมรรถนะแบ่งได้หลายประเภท ตามลักษณะงานหรือความสามารถซึ่งขึ้นอยู่กับการทำงานที่จะต้องใช้ความสามารถเฉพาะ โดยแบ่งเป็น 3 สมรรถนะ คือ สมรรถนะหลัก สมรรถนะบริหาร และสมรรถนะเชิงเทคนิค ซึ่งจะทำให้องค์กรสามารถกำหนดประเภทเพื่อจัดบุคคลให้ตรงกับความต้องการนั้น ๆ

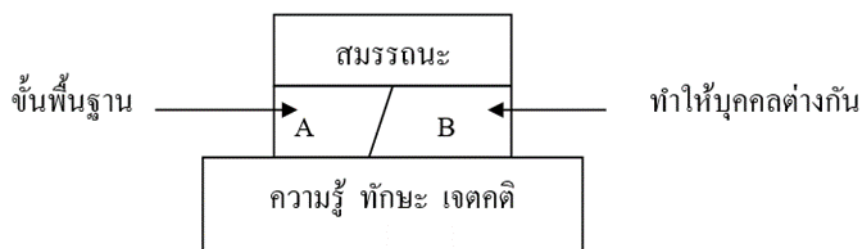
องค์ประกอบของสมรรถนะ

แมคเคิลแลนด์ (สุกัญญา รัตมิตรรมโชติ, 2550; อ้างอิงจาก David McClelland, 1973) กล่าวถึง องค์ประกอบของสมรรถนะ 5 ส่วน คือ

1. ความรู้ (Knowledge) หมายถึง ความรู้เฉพาะเรื่อง เป็นความรู้ที่เป็นสาระสำคัญ
2. ทักษะ (Skill) หมายถึง สิ่งที่ต้องการทำได้อย่างมีประสิทธิภาพ ทักษะที่เกิดขึ้นได้นั้นมาจากพื้นฐานทางความรู้ และสามารถปฏิบัติได้อย่างคล่องแคล่ว
3. ความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเอง (Self-Concept) หมายถึง เจตคติ ค่านิยม ทศนคติและความคิดเห็นเกี่ยวกับภาพลักษณ์หรือสิ่งที่บุคคลเชื่อว่าตนเองเป็น
4. บุคลิกลักษณะประจำตัวของบุคคล (Traits) เป็นสิ่งที่อธิบายถึงบุคคลนั้น
5. แรงจูงใจ/ เจตคติ (Motive/ Attitude) เป็นแรงจูงใจหรือแรงขับภายใน

กล่าวได้ว่าความรู้ (Knowledge) และ ทักษะ (Skill) นั้นถือเป็นความสามารถในแต่ละคนที่สามารถจะพัฒนาให้ดีขึ้นได้ ไม่ว่าจะด้วยการศึกษา (ทำให้เกิดความรู้) การฝึกฝนปฏิบัติ (ทำให้เกิดทักษะ) ซึ่งในส่วนที่นักศึกษาบางท่านเรียนกว่า “Hard Skill” ในส่วนขององค์ประกอบส่วนที่เหลือคือ เจตคติ ค่านิยม และ ความเห็นส่วนบุคคลของตนเอง (Self – Concept) รวมทั้งบุคลิกประจำตัวของแต่ละบุคคล (Trait) แรงจูงใจหรือแรงขับภายในแต่ละบุคคล (Motive) เป็นสิ่งที่พัฒนาได้ยาก เพราะเป็นสิ่งที่อยู่ในตัวบุคคล และในส่วนที่นักการศึกษาบางท่านเรียกว่า “Soft Skill”

ดังนั้นเมื่อเราพูดถึงองค์ประกอบของขีดความสามารถจึงมีเพียง 3 ส่วนคือ ความรู้ ทักษะ คุณลักษณะ ซึ่งตามทัศนะของ แมคเคิลแลนด์ กล่าวว่า ขีดความสามารถ เป็นส่วนประกอบขึ้นมาจากความรู้ ทักษะ และเจตคติ / แรงจูงใจ หรือ ความรู้ ทักษะ และเจตคติ ก่อให้เกิดขีดความสามารถ ดังภาพที่ 3

ภาพประกอบ 3 สมรรถนะเป็นส่วนประกอบที่เกิดขึ้นมาจากความรู้ ทักษะ เจตคติ

ที่มา สุกัญญา รัศมีธรรมโชติ, 2550

มิตรานี และคณะ (เกื้อจิตร ชีระกาญจน์, 2555; อ้างอิงจาก (Mitrani et al., 1992) กล่าวถึงข้อเสนอของ ฟิตท์ (Fitt) ที่เสนอว่าองค์ประกอบของสมรรถนะประกอบด้วย 5 ส่วนสำคัญ ได้แก่ เหตุจูงใจ ลักษณะเฉพาะ มโนภาพของตนเอง ความรู้ และทักษะ

เวอร์ทาเนน (เกื้อจิตร ชีระกาญจน์, 2555; อ้างอิงจาก Virtanen, 1996) กล่าวถึงองค์ประกอบของสมรรถนะว่าประกอบไปด้วย 2 ส่วน คือ ส่วนที่เป็นสมรรถนะค่านิยม (Value Competency) ซึ่งเป็นการแสดงเป้าหมายการกระทำ ได้แก่ มูลเหตุจูงใจ ลักษณะเฉพาะ และมโนภาพของตน และส่วนที่เป็นสมรรถนะการทำงาน (Instrumental Competency) แสดงถึงแนวทางและวิธีการในการกระทำ ได้แก่ ทักษะความรู้ และความชำนาญ

การกำหนดสมรรถนะ

สมรรถนะ คือการผสมผสานคุณลักษณะด้านความรู้ ทักษะ คุณค่า และทักษะเข้าด้วยกันเพื่อการประยุกต์ใช้ในการปฏิบัติงานในแต่ละสถานการณ์ ซึ่งเป็นการรวบรวมความคิดและการตัดสินใจที่ชาญฉลาดในวิชาชีพ McMullan (2003) และสำนักงานข้าราชการพลเรือน กล่าวถึงที่มาของสมรรถนะว่าเป็นข้อมูลความรู้ที่บุคคลในสาขาต่าง ๆ ความเชี่ยวชาญชำนาญพิเศษในด้านต่าง ๆ บทบาทที่บุคคลแสดงออกต่อผู้อื่น (Social Role) ความรู้สึก นึกคิดเกี่ยวกับเอกลักษณ์ และคุณค่าของตน (Selfimage) ความเคยชิน พฤติกรรมซ้ำ ๆ ในรูปแบบใดแบบหนึ่ง (Traits) และการจินตนาการ แนวโน้มวิคิด วิถีปฏิบัติตนอันเป็นไปโดยธรรมชาติของคน (Motives) ในวิชาชีพครูประกอบด้วยบุคลากรหลายระดับ สมรรถนะวิชาชีพครูแต่ละระดับจึงแตกต่างกัน ขึ้นอยู่กับความจำเป็นของวิชาชีพที่สอดคล้องกับความต้องการและการเปลี่ยนแปลงของสังคม ดังนั้นการกำหนดสมรรถนะจึงควรเป็นหน้าที่ของผู้ใช้ในกลุ่มวิชานั้น ๆ การได้มาซึ่งสมรรถนะวิชาชีพมีหลายวิธีแล้วแต่จะเลือกใช้ตามความเหมาะสม ดังต่อไปนี้ (กุลยา ตันติผลลาชีวะ, 2537)

1. การกำหนดสมรรถนะโดยการประเมินความต้องการ และหรือความจำเป็น (Needs Assessment)
2. การกำหนดสมรรถนะโดยการวิเคราะห์งาน (Task Analysis)
3. การวิเคราะห์กิจกรรมของผู้ปฏิบัติของวิชาชีพ
4. การกำหนดสมรรถนะโดยการวิเคราะห์สมรรถนะอย่างเป็นระบบ (Systemic Competency Analysis)
5. การใช้ผู้ทรงคุณวุฒิและผู้เชี่ยวชาญ (Expert Judgment)
6. การศึกษาสภาพความเป็นจริงในสังคม เศรษฐกิจ และการเมือง
7. การกำหนดสมรรถนะโดยการวิเคราะห์ตามหลักการทางทฤษฎี

สรุปได้ว่าการกำหนดสมรรถนะเป็นการสร้างความชัดเจน ซึ่งเป็นหนทางนำไปสู่การสร้างกิจกรรมในการปฏิบัติงานได้อย่างสมบูรณ์ แต่สิ่งสำคัญที่ต้องคำนึงถึง คือ จะต้องเกิดบนพื้นฐานของความเป็นจริง ดังนั้นการกำหนดสมรรถนะของแต่ละวิชาชีพให้ชัดเจน ได้นั้นจะต้องทำการศึกษาอย่างเป็นระบบ และจะต้องเกิดบนพื้นฐานของความเป็นจริงอย่างเหมาะสม สอดคล้องกับสถานการณ์ และความต้องการของสังคม จึงจะสามารถกำหนดสมรรถนะและสร้างกิจกรรมที่สามารถนำไปปฏิบัติจริงได้ และก่อให้เกิดการพัฒนาผลงานอย่างสมบูรณ์

ประโยชน์ของการศึกษาสมรรถนะ

สมรรถนะหรือ Competency ดังนี้ (ณรงค์วิทย์ แสงทอง, 2547, น. 11-16)

1. ช่วยสนับสนุนวิสัยทัศน์ ภารกิจ และกลยุทธ์ขององค์กร ซึ่ง Competency ที่เป็นหลักนั้นสามารถช่วยในการสร้างกรอบแนวคิด พฤติกรรม ความเชื่อ ทัศนคติของคนในองค์กร ให้เป็นไปในทิศทางเดียวกันกับวิสัยทัศน์ ภารกิจ และกลยุทธ์ขององค์กร และ Core Competency เปรียบเสมือนตัวเร่งปฏิกิริยาให้เป้าหมายต่าง ๆ บรรลุเป้าหมายได้ดีและเร็วยิ่งขึ้น
2. การสร้างวัฒนธรรมองค์กร (Corporate Culture) ได้แก่
 - 2.1 ช่วยสร้างกรอบการแสดงออกทางพฤติกรรมของคนในองค์กรโดยรวม ให้เป็นไปในทิศทางเดียวกัน
 - 2.2 ช่วยสนับสนุนการดำเนินงานขององค์กรให้บรรลุเป้าหมายได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น
 - 2.3 ช่วยให้เป็นแนวทางในการพัฒนาบุคลากรในภาพรวมขององค์กรได้ชัดเจนมากยิ่งขึ้น
 - 2.4 ช่วยป้องกันไม่ให้เกิดวัฒนธรรมองค์กรตามธรรมชาติที่ไม่พึงประสงค์

3. เป็นเครื่องมือในการบริหารงานด้านทรัพยากรมนุษย์

- 3.1 การคัดเลือกบุคลากร
- 3.2 การพัฒนา และฝึกอบรม
- 3.3 การเลื่อนลำดับปรับตำแหน่ง
- 3.4 การโยกย้ายตำแหน่งหน้าที่
- 3.5 การประเมินผลการปฏิบัติงาน
- 3.6 การบริหารผลการตอบแทน

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยให้ความสนใจเกี่ยวกับการสร้างเสริมสมรรถนะ ในการฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู ที่กำหนดสมรรถนะด้านความรู้ ด้านทักษะ ด้านเจตคติ ของนักศึกษา หลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏ

มาตรฐานวิชาชีพทางการศึกษา

ความหมายของมาตรฐานวิชาชีพทางการศึกษา

พระราชบัญญัติสภาครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. 2546 มาตรา 49 กำหนดให้มีมาตรา 49 กำหนดให้มีมาตรฐานวิชาชีพ 3 ด้าน ประกอบด้วย

1. มาตรฐานความรู้และมาตรฐานประสบการณ์วิชาชีพ

ตาราง 2 ตารางมาตรฐานความรู้และมาตรฐานประสบการณ์วิชาชีพ

มาตรฐานความรู้	มาตรฐานประสบการณ์วิชาชีพ
มีคุณวุฒิไม่ต่ำกว่าปริญญาตรีทางการศึกษา หรือ เทียบเท่า หรือคุณวุฒิอื่นที่คุรุสภารับรอง โดยมี ความรู้ ดังต่อไปนี้	ผ่านการปฏิบัติการสอนในสถานศึกษาตาม หลักสูตร ปริญญาทางการศึกษา เป็นเวลา ไม่น้อยกว่าหนึ่งปี และผ่านเกณฑ์การประเมิน
1) ความเป็นครู	ปฏิบัติการสอนตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และ
2) ปรัชญาการศึกษา	เงื่อนไขที่คณะกรรมการคุรุสภากำหนด
3) ภาษาและวัฒนธรรม	ดังต่อไปนี้

ตาราง 2 (ต่อ)

มาตรฐานความรู้	มาตรฐานประสบการณ์วิชาชีพ
4) จิตวิทยาสำหรับครู	1) การฝึกปฏิบัติวิชาชีพระหว่างเรียน
5) หลักสูตร	2) การปฏิบัติการสอนในสถานศึกษาใน
6) การจัดการเรียนรู้และการจัดการชั้นเรียน	สาขาวิชาเฉพาะ
7) การวิจัยเพื่อพัฒนาการเรียนรู้	
8) นวัตกรรมและเทคโนโลยีสารสนเทศทางการศึกษา	
9) การวัดและการประเมินผลการเรียนรู้	
10) การประกันคุณภาพการศึกษา	
11) คุณธรรม จริยธรรม และจรรยาบรรณ	

ตาราง 3 มาตรฐานความรู้

มาตรฐานความรู้	สาระความรู้	สมรรถนะ
1.ความเป็นครู	(1) สภาพงานครู คุณลักษณะ และมาตรฐานวิชาชีพครู	(1) รอบรู้ในเนื้อหาวิชาที่สอนและกลยุทธ์การสอน เพื่อให้ผู้เรียนคิด วิเคราะห์
	(2) การปลูกฝังจิตวิญญาณความเป็นครู	สังเคราะห์ สร้างสรรค์สิ่งใหม่ๆ ได้
	(3) กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับครูและวิชาชีพครู	(2) แสวงหาและเลือกใช้ข้อมูล ข่าวสารความรู้เพื่อให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลง
	(4) การจัดการความรู้เกี่ยวกับวิชาชีพครู	(3) ปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับผู้เรียนที่ส่งเสริมการพัฒนาศักยภาพผู้เรียน
	(5) การสร้างความก้าวหน้าและพัฒนาวิชาชีพครูอย่างต่อเนื่อง	(4) มีจิตวิญญาณความเป็นครู

ตาราง 3 (ต่อ)

มาตรฐานความรู้	สาระความรู้	สมรรถนะ
2. ปรึญญาการศึกษา	(1) ปรึญญา แนวคิด และทฤษฎี ทางการศึกษา ศาสนา เศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม (2) แนวคิด และกลวิธีการจัด การศึกษา เพื่อเสริมสร้างการพัฒนา ที่ยั่งยืน	(1) ประยุกต์ใช้เพื่อพัฒนา สถานศึกษา (2) วิเคราะห์เกี่ยวกับการศึกษาเพื่อ การพัฒนาที่ยั่งยืน
3. ภาษาและ วัฒนธรรม	(1) ภาษาและวัฒนธรรมไทยเพื่อ การเป็นครู (2) ภาษาต่างประเทศเพื่อพัฒนา วิชาชีพครู	(1) สามารถใช้ทักษะการฟัง การพูด การอ่าน การเขียนภาษาไทย และ ภาษาต่างประเทศ เพื่อการสื่อ ความหมายอย่างถูกต้อง (2) ใช้ภาษาและวัฒนธรรมเพื่อการ อยู่ร่วมกันอย่างสันติ
4. จิตวิทยาสำหรับครู	(1) จิตวิทยาพื้นฐานและจิตวิทยา พัฒนาการของมนุษย์ (2) จิตวิทยาการเรียนรู้และ จิตวิทยาการศึกษา (3) จิตวิทยาการแนะแนวและการ ให้คำปรึกษา	(1) สามารถให้คำแนะนำช่วยเหลือ ผู้เรียนให้มีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น (2) ใช้จิตวิทยาเพื่อความเข้าใจและ สนับสนุนการเรียนรู้ของผู้เรียนให้เต็ม ศักยภาพ
5. หลักสูตร	(1) หลักการ แนวคิดในการจัดทำ หลักสูตร (2) การนำหลักสูตรไปใช้ (3) การพัฒนาหลักสูตร	(1) วิเคราะห์หลักสูตรและสามารถ จัดทำหลักสูตรได้ (2) ปฏิบัติการประเมินหลักสูตรและ นำผลการประเมินไปใช้ในการพัฒนา หลักสูตร

ตาราง 3 (ต่อ)

มาตรฐานความรู้	สาระความรู้	สมรรถนะ
6. การจัดการเรียนรู้และการจัดการชั้นเรียน	(1) หลักการ แนวคิด แนวปฏิบัติ เกี่ยวกับการจัดทำแผนการเรียนรู้ การจัดการเรียนรู้ และสิ่งแวดล้อม เพื่อการเรียนรู้ (2) ทฤษฎีและรูปแบบการจัดการเรียนรู้เพื่อให้ผู้เรียนรู้จักคิด วิเคราะห์ คิดสร้างสรรค์ และแก้ปัญหาได้ (3) การบูรณาการการเรียนรู้แบบเรียนรวม (4) การจัดการชั้นเรียน (5) การพัฒนาศูนย์การเรียนรู้ในสถานศึกษา	(1) สามารถจัดทำแผนการเรียนรู้และนำไปสู่การปฏิบัติให้เกิดผลจริง (2) สามารถสร้างบรรยากาศการจัดการชั้นเรียนให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้
7. การวิจัยเพื่อพัฒนาการเรียนรู้	(1) หลักการ แนวคิด แนวปฏิบัติ ในการวิจัย (2) การใช้และผลิตงานวิจัยเพื่อพัฒนาการเรียนรู้	(1) สามารถนำผลการวิจัยไปใช้ในการจัดการเรียนการสอน (2) สามารถทำวิจัยเพื่อพัฒนาการเรียนการสอนและพัฒนาผู้เรียน
8. นวัตกรรมและเทคโนโลยีสารสนเทศทางการศึกษา	(1) หลักการ แนวคิด การออกแบบ การประยุกต์ใช้ และการประเมิน สื่อ นวัตกรรม เทคโนโลยีสารสนเทศเพื่อการเรียนรู้ (2) เทคโนโลยีสารสนเทศเพื่อการสื่อสาร	(1) ประยุกต์ใช้ และประเมินสื่อ นวัตกรรม เทคโนโลยีสารสนเทศเพื่อการเรียนรู้ (2) สามารถใช้เทคโนโลยีสารสนเทศเพื่อการสื่อสาร

ตาราง 3 (ต่อ)

มาตรฐานความรู้	สาระความรู้	สมรรถนะ
9. การวัดและประเมินผลการเรียนรู้	(1) หลักการ แนวคิด และแนวปฏิบัติในการวัดและประเมินผล การเรียนรู้ของผู้เรียน (2) ปฏิบัติการวัดและการประเมินผล	(1) สามารถวัดและประเมินผลได้ (2) สามารถนำผลการประเมินไปใช้ในการพัฒนาผู้เรียน
10. การประกันคุณภาพการศึกษา	(1) หลักการ แนวคิด แนวปฏิบัติ เกี่ยวกับการจัดการคุณภาพ การศึกษา (2) การประกันคุณภาพการศึกษา	(1) สามารถจัดการคุณภาพการจัด กิจกรรมการเรียนรู้และพัฒนาคุณภาพการเรียนรู้ อย่างต่อเนื่อง (2) สามารถดำเนินการจัดกิจกรรมการ ประเมินคุณภาพการจัดกิจกรรมการ เรียนรู้ได้
11. คุณธรรม จริยธรรม และจรรยาบรรณ	(1) หลักธรรมาภิบาล และความซื่อสัตย์สุจริต (2) คุณธรรม และ จริยธรรมของวิชาชีพครู (3) จรรยาบรรณของวิชาชีพที่คุรุ สภากำหนด	(1) ปฏิบัติตนเป็นแบบอย่างที่ดี มี จิตสำนึกสาธารณะ และเสียสละให้ สังคม (2) ปฏิบัติตนตามจรรยาบรรณของ วิชาชีพ

ตาราง 4 มาตรฐานประสบการณ์วิชาชีพครู

มาตรฐานประสบการณ์ วิชาชีพครู	สาระการฝึก	สมรรถนะ
1. การฝึกปฏิบัติวิชาชีพ ระหว่างเรียน	(1) การสังเกตการจัดการเรียนรู้ (2) การจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้ ให้ผู้เรียนสร้างความรู้ด้วยตนเอง (3) การทดลองสอนในสถานการณ์	(1) สามารถจัดทำแผนการ จัดการเรียนรู้ เพื่อจุดประสงค์ การสอนที่หลากหลาย (2) สามารถปฏิบัติการสอน

ตาราง 4 (ต่อ)

มาตรฐานประสบการณ์วิชาชีพครู	สาระการฝึก	สมรรถนะ
	จำลอง และสถานการณ์จริง	ออกแบบทดสอบ วัดและประเมินผลผู้เรียน
	(4) การออกแบบทดสอบ ข้อสอบ หรือเครื่องมือวัดผล	
	(5) การตรวจข้อสอบ การให้คะแนน และการตัดสินผลการเรียน	
	(6) การสอบภาคปฏิบัติและการให้คะแนน	
	(7) การวิจัยแก้ปัญหาผู้เรียน	
	(8) การพัฒนาความเป็นครูมืออาชีพ	
2. การปฏิบัติการสอนในสถานศึกษาในสาขาวิชาเฉพาะ	(1) การปฏิบัติการสอนวิชาเอก (2) การวัดและประเมินผล และนำผลไปใช้ในการพัฒนาผู้เรียน (3) การวิจัยเพื่อพัฒนาผู้เรียน (4) การแลกเปลี่ยนเรียนรู้ หรือแบ่งปันความรู้ในการสัมมนาการศึกษา	(1) สามารถจัดการเรียนรู้ในสาขาวิชาเอก (2) สามารถประเมิน ปรับปรุง และศึกษาวิจัยเพื่อพัฒนาผู้เรียน (3) ปฏิบัติงานอื่นที่ได้รับมอบหมาย

2. มาตรฐานการปฏิบัติงาน

มาตรฐานที่ 1 ปฏิบัติกิจกรรมทางวิชาการเกี่ยวกับการพัฒนาวิชาชีพครูอยู่เสมอ หมายถึง การศึกษาค้นคว้าเพื่อพัฒนาตนเอง การเผยแพร่ผลงานทางวิชาการ และการเข้าร่วมกิจกรรมทางวิชาการที่องค์กรหรือหน่วยงาน หรือสมาคมจัดขึ้น เช่น การประชุม การอบรม การสัมมนา และการประชุมปฏิบัติการ เป็นต้น ทั้งนี้ต้องมีผลงานหรือรายงานที่ปรากฏชัดเจน

มาตรฐานที่ 2 ตัดสินใจปฏิบัติกิจกรรมต่าง ๆ โดยคำนึงถึงผลที่จะเกิดแก่ผู้เรียน หมายถึง การเลือกอย่างชาญฉลาด ด้วยความรัก และหวังดีต่อผู้เรียน ดังนั้น ในการเลือกกิจกรรม การเรียนการสอนและกิจกรรมอื่น ๆ ครูต้องคำนึงถึงประโยชน์ที่จะเกิดแก่ผู้เรียนเป็นหลัก

มาตรฐานที่ 3 มุ่งมั่นพัฒนาผู้เรียนได้เต็มตามศักยภาพ หมายถึง การใช้ความพยายามอย่างเต็มความสามารถของครูที่จะให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ ให้มากที่สุด ตามความถนัด ความสนใจ ความต้องการ โดยวิเคราะห์วินิจฉัยปัญหาความต้องการที่แท้จริงของผู้เรียน ปรับเปลี่ยนวิธีการสอนที่จะให้ได้ผลดีกว่าเดิม รวมทั้งส่งเสริมพัฒนาการด้านต่าง ๆ ตาม ศักยภาพของผู้เรียนแต่ละคนอย่างเป็นระบบ

มาตรฐานที่ 4 พัฒนาแผนการสอนให้สามารถปฏิบัติได้เกิดผลจริง หมายถึง การ เลือกใช้ ปรับปรุง หรือสร้างแผนการสอน บันทึกการสอน หรือเตรียมการสอนในลักษณะอื่น ๆ ที่ สามารถนำไปใช้จัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้ผู้เรียนบรรลุวัตถุประสงค์ของการเรียนรู้

มาตรฐานที่ 5 พัฒนาสื่อการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพอยู่เสมอ หมายถึง การประดิษฐ์ คิดค้น ผลิต เลือกใช้ ปรับปรุงเครื่องมืออุปกรณ์ เอกสารสิ่งพิมพ์ เทคนิควิธีการต่าง ๆ เพื่อให้ผู้เรียนบรรลุจุดประสงค์ของการเรียนรู้

มาตรฐานที่ 6 จัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยเน้นผลถาวรที่เกิดแก่ผู้เรียน หมายถึง การจัดการเรียนการสอนที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนประสบผลสำเร็จในการแสวงหาความรู้ ตาม สภาพความแตกต่างของบุคคลด้วยการปฏิบัติจริง และสรุปความรู้ทั้งหลายได้ด้วยตนเองก่อให้เกิด ค่านิยมและนิสัยในการปฏิบัติจนเป็นบุคลิกภาพถาวรติดตัวผู้เรียนตลอดไป

มาตรฐานที่ 7 รายงานผลการพัฒนาคุณภาพของผู้เรียนได้อย่างมีระบบ หมายถึง การรายงานผลการพัฒนาผู้เรียนที่เกิดจากการปฏิบัติการเรียนการสอนให้ครอบคลุม สาเหตุ ปัจจัย และการดำเนินงานที่เกี่ยวข้อง โดยครูนำเสนอรายงานการปฏิบัติในรายละเอียด ดังนี้

- 1) ปัญหาความต้องการของผู้เรียนที่ต้องได้รับการพัฒนา และเป้าหมายของ การพัฒนาผู้เรียน
- 2) เทคนิค วิธีการ หรือนวัตกรรมการเรียนการสอนที่นำมาใช้เพื่อการพัฒนา คุณภาพของผู้เรียน และขั้นตอนวิธีการใช้เทคนิควิธีการหรือนวัตกรรมนั้น ๆ
- 3) ผลการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนตามวิธีการที่กำหนด ที่เกิดกับผู้เรียน
- 4) ข้อเสนอแนะแนวทางใหม่ ๆ ในการปรับปรุงและพัฒนาผู้เรียนให้ได้ผลดี

ยิ่งขึ้น

มาตรฐานที่ 8 ปฏิบัติตนเป็นแบบอย่างที่ดีแก่ผู้เรียน หมายถึง การแสดงออกการประพฤติและปฏิบัติในด้านบุคลิกภาพทั่วไป การแต่งกาย กิริยา วาจา และจริยธรรมที่เหมาะสมกับความเป็นครูอย่างสม่ำเสมอ ที่ทำให้ผู้เรียนเลื่อมใสศรัทธา และถือเป็นแบบอย่าง

มาตรฐานที่ 9 ร่วมมือกับผู้อื่นในสถานศึกษาอย่างสร้างสรรค์ หมายถึง การตระหนักถึงความสำคัญ รับฟังความคิดเห็น ยอมรับในความรู้ความสามารถ ให้ความร่วมมือในการปฏิบัติกิจกรรมต่าง ๆ ของเพื่อนร่วมงานด้วยความเต็มใจ เพื่อให้บรรลุเป้าหมายของสถานศึกษา และร่วมรับผลที่เกิดขึ้นจากการกระทำนั้น

มาตรฐานที่ 10 ร่วมมือกับผู้อื่นในชุมชนอย่างสร้างสรรค์ หมายถึง การตระหนักถึงความสำคัญ รับฟังความคิดเห็น ยอมรับในความรู้ความสามารถ ของบุคคลอื่นในชุมชน และร่วมมือปฏิบัติงานเพื่อพัฒนางานของสถานศึกษา ให้ชุมชนและสถานศึกษามีการยอมรับซึ่งกันและกัน และปฏิบัติงานร่วมกันด้วยความเต็มใจ

มาตรฐานที่ 11 แสวงหาและใช้ข้อมูลข่าวสารในการพัฒนา หมายถึง การค้นหา สังเกต จดจำ และรวบรวมข้อมูลข่าวสารตามสถานการณ์ของสังคมทุกด้าน โดยเฉพาะสารสนเทศเกี่ยวกับวิชาชีพครู สามารถวิเคราะห์ วิจัยอย่างมีเหตุผล และใช้ข้อมูลประกอบการแก้ปัญหา พัฒนาตนเอง พัฒนางาน และพัฒนาสังคมได้อย่างเหมาะสม

มาตรฐานที่ 12 สร้างโอกาสให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ในทุกสถานการณ์ หมายถึง การสร้างกิจกรรมการเรียนรู้โดยการนำเอาปัญหาหรือความจำเป็นในการพัฒนาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในการเรียนและการจัดกิจกรรมอื่น ๆ ในโรงเรียนมากำหนดเป็นกิจกรรมการเรียนรู้ เพื่อนำไปสู่การพัฒนาของผู้เรียนที่ถาวร เป็นแนวทางในการแก้ปัญหาของครูอีกแบบหนึ่งที่จะนำเอาวิกฤติต่าง ๆ มาเป็นโอกาส ในการพัฒนา ครูจำเป็นต้องมองมุมต่าง ๆ ของปัญหาแล้วผันมุมมองของปัญหาไปในทางการพัฒนา กำหนดเป็นกิจกรรมในการพัฒนาของผู้เรียน ครูจึงต้องเป็นผู้มองมุมบวกในสถานการณ์ต่าง ๆ ได้ กล้าที่จะเผชิญกับปัญหาต่าง ๆ มีสติในการแก้ปัญหา มิได้ตอบสนองปัญหาต่าง ๆ ด้วยอารมณ์หรือแง่ลบแบบตรงตัว ครูสามารถมองหามุมในทุก ๆ โอกาส มองเห็นแนวทางที่นำไปสู่ผลก้าวหน้าของผู้เรียน

3. มาตรฐานการปฏิบัติตน (จรรยาบรรณของวิชาชีพ)

จรรยาบรรณต่อตนเอง

1. ผู้ประกอบวิชาชีพทางการศึกษา ต้องมีวินัยในตนเอง พัฒนาตนเองด้านวิชาชีพ บุคลิกภาพ และวิสัยทัศน์ ให้ทันต่อการพัฒนาทางวิทยาการ เศรษฐกิจ สังคม และการเมืองอยู่เสมอ

จรรยาบรรณต่อวิชาชีพ

2. ผู้ประกอบวิชาชีพทางการศึกษา ต้องรัก ศรัทธา ซื่อสัตย์สุจริต รับผิดชอบ ต่อวิชาชีพ และเป็นสมาชิกที่ดีขององค์กรวิชาชีพ

จรรยาบรรณต่อผู้รับบริการ

3. ผู้ประกอบวิชาชีพทางการศึกษา ต้องรัก เมตตา เอาใจใส่ ช่วยเหลือ ส่งเสริม ให้กำลังใจแก่ศิษย์และผู้รับบริการ ตามบทบาทหน้าที่โดยเสมอหน้า

4. ผู้ประกอบวิชาชีพทางการศึกษา ต้องส่งเสริมให้เกิดการเรียนรู้ ทักษะ และนิสัยที่ถูกต้องดีงามแก่ศิษย์และผู้รับบริการ ตามบทบาทหน้าที่อย่างเต็มความสามารถด้วยความบริสุทธิ์ใจ

5. ผู้ประกอบวิชาชีพทางการศึกษา ต้องประพฤติตนเป็นแบบอย่างที่ดี ทั้งทางกาย วาจา และจิตใจ

6. ผู้ประกอบวิชาชีพทางการศึกษา ต้องไม่กระทำความผิดเป็นปฏิปักษ์ต่อความเจริญทางกาย สติปัญญา จิตใจ อารมณ์ และสังคมของศิษย์และผู้รับบริการ

7. ผู้ประกอบวิชาชีพทางการศึกษา ต้องให้บริการด้วยความจริงใจและเสมอภาค โดยไม่เรียกรับหรือยอมรับผลประโยชน์จากการใช้ตำแหน่งหน้าที่โดยมิชอบ

จรรยาบรรณต่อผู้ร่วมประกอบวิชาชีพ

8. ผู้ประกอบวิชาชีพทางการศึกษา พึงช่วยเหลือเกื้อกูลซึ่งกันและกันอย่างสร้างสรรค์ โดยยึดมั่นในระบบคุณธรรม สร้างความสามัคคีในหมู่คณะ

จรรยาบรรณต่อสังคม

9. ผู้ประกอบวิชาชีพทางการศึกษา พึงประพฤติปฏิบัติตนเป็นผู้นำในการอนุรักษ์และพัฒนาเศรษฐกิจ สังคม ศาสนา ศิลปวัฒนธรรม ภูมิปัญญา สิ่งแวดล้อม รักษาผลประโยชน์ของส่วนรวมและยึดมั่นในการปกครองระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข

ต่อมาในปี พ.ศ. 2562 ได้มีประกาศ ขอบบังคับคุรุสภา ว่าด้วยมาตรฐานวิชาชีพ (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2562, หน้า 18) โดยที่เป็นการสมควรแก้ไขเพิ่มเติมขอบบังคับคุรุสภา ว่าด้วยมาตรฐานวิชาชีพ พ.ศ. 2556 ในส่วนของวิชาชีพครูเพื่อให้สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงและทิศทางการศึกษาของชาติ

พระราชบัญญัติสภาครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. 2546 ประกอบกับมติ คณะกรรมการคุรุสภา โดยได้รับความเห็นชอบจากรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ จึงออก

ข้อบังคับคุรุสภา ว่าด้วยมาตรฐานวิชาชีพ (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2562 ข้อ 3 ให้ยกเลิกความในบทนิยาม คำว่า “มาตรฐานความรู้และประสบการณ์วิชาชีพ” “มาตรฐานการปฏิบัติงาน” และ “มาตรฐานการปฏิบัติตน” แห่งข้อบังคับคุรุสภา ว่าด้วยมาตรฐานวิชาชีพ พ.ศ. 2556 และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

1. มาตรฐานความรู้และประสบการณ์วิชาชีพ หมายถึง ข้อกำหนดเกี่ยวกับ ความรู้และประสบการณ์ในการจัดการเรียนรู้ หรือการจัดการศึกษา ซึ่งผู้ประกอบการวิชาชีพทางการศึกษารวมทั้งผู้ต้องการประกอบวิชาชีพทางการศึกษา ต้องมีเพียงพอที่สามารถนำไปใช้ในการประกอบวิชาชีพได้

2. มาตรฐานการปฏิบัติงาน หมายถึง ข้อกำหนดเกี่ยวกับคุณลักษณะ หรือ การแสดงพฤติกรรม การปฏิบัติงานและการพัฒนางาน ซึ่งผู้ประกอบการวิชาชีพทางการศึกษา รวมทั้ง ผู้ต้องการประกอบวิชาชีพทางการศึกษา ต้องปฏิบัติตาม เพื่อให้เกิดผลตามวัตถุประสงค์ และ เป้าหมายการเรียนรู้หรือการจัดการศึกษา รวมทั้งต้องฝึกฝนพัฒนาตนเองให้มีทักษะ หรือความชำนาญสูงขึ้นอย่างต่อเนื่อง

3. มาตรการปฏิบัติตน หมายถึง จรรยาบรรณของวิชาชีพที่กำหนดขึ้นเป็น แบบแผนในการประพฤติปฏิบัติตน ซึ่งผู้ประกอบการวิชาชีพทางการศึกษา รวมทั้งผู้ต้องการประกอบ วิชาชีพทางการศึกษาให้เป็นที่เชื่อถือศรัทธาแก่ผู้รับบริการและสังคม อันจะนำมาซึ่งเกียรติ และ ศักดิ์ศรีแห่งวิชาชีพ

สรุปได้ว่า มาตรฐานวิชาชีพทางการศึกษาเป็นเครื่องมือที่ใช้กำหนดคุณลักษณะ และคุณภาพที่พึงประสงค์ในการประกอบวิชาชีพทางการศึกษา ซึ่งผู้ประกอบการวิชาชีพทางการ ศึกษาต้องประพฤติปฏิบัติตนให้เหมาะสมกับการเป็นวิชาชีพชั้นสูงและเป็นที่ยอมรับของสังคม

ข้อบังคับคุรุสภา ว่าด้วยมาตรฐานวิชาชีพ (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2562 กล่าวถึง ผู้ ประกอบวิชาชีพครู ต้องมีคุณสมบัติไม่ต่ำกว่าปริญญาตรีทางการศึกษาหรือเทียบเท่า หรือคุณสมบัติอื่น ที่คุรุสภารับรอง โดยมีมาตรฐานความรู้และประสบการณ์วิชาชีพ ดังต่อไปนี้

1. มาตรฐานความรู้ ต้องมีความรอบรู้และเข้าใจในเรื่อง ดังต่อไปนี้

1.1 การเปลี่ยนแปลงบริบทโลก สังคม และแนวคิดของปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง

1.2 จิตวิทยาพัฒนาการ จิตวิทยาการศึกษา และจิตวิทยาให้คำปรึกษา ในการวิเคราะห์และพัฒนาผู้เรียนตามศักยภาพ

1.3 เนื้อหาวิชาที่สอน หลักสูตร ศาสตร์การสอน และเทคโนโลยีดิจิทัล
ในการจัดการเรียนรู้

1.4 การวัด ประเมินผลการเรียนรู้ และการวิจัยเพื่อแก้ปัญหาและพัฒนา
ผู้เรียน

1.5 การใช้ภาษาไทย ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร และการใช้
เทคโนโลยีดิจิทัลเพื่อการศึกษา

1.6 การออกแบบและการดำเนินการเกี่ยวกับงานประกันคุณภาพ
การศึกษา

2. มาตรฐานประสบการณ์วิชาชีพ ผ่านการปฏิบัติการสอนในสถานศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาทางการศึกษาเป็นเวลาไม่น้อยกว่าหนึ่งปี และผ่านเกณฑ์การประเมินปฏิบัติ
การสอนตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่คณะกรรมการคุรุสภาเงื่อนไขที่คณะกรรมการคุรุสภา
กำหนด ดังต่อไปนี้

2.1 การฝึกปฏิบัติวิชาชีพระหว่างเรียน

2.2 การปฏิบัติการสอนในสถานศึกษาในสาขาวิชาเฉพาะ

3. มาตรฐานการปฏิบัติงาน

3.1 การปฏิบัติหน้าที่ครู

3.1.1 มุ่งมั่นพัฒนาผู้เรียน ด้วยจิตวิญญาณความเป็นครู

3.1.2 ประพฤติตนเป็นแบบอย่างที่ดี มีคุณธรรม จริยธรรม และมี
ความเป็นพลเมืองที่เข้มแข็ง

3.1.3 ส่งเสริมการเรียนรู้ เอาใจใส่ และยอมรับความแตกต่างของ
ผู้เรียนแต่ละบุคคล

3.1.4 สร้างแรงบันดาลใจผู้เรียนให้เป็นผู้ใฝ่เรียนรู้ และผู้สร้าง
นวัตกรรม

3.1.5 พัฒนาตนเองให้มีความรอบรู้ ทันสมัย และทันต่อการ
เปลี่ยนแปลง

3.2 การจัดการเรียนรู้

3.2.1 พัฒนาหลักสูตรสถานศึกษา การจัดการเรียนรู้ สื่อ การวัดและ
ประเมินผลการเรียนรู้

3.2.2 บูรณาการความรู้และศาสตร์การสอนในการวางแผนและการจัดการเรียนรู้ที่สามารถพัฒนาผู้เรียนให้มีปัญญารู้คิด และความเป็นนวัตกรรม

3.2.3 ดูแล ช่วยเหลือ และพัฒนาผู้เรียนเป็นรายบุคคลตามศักยภาพ สามารถรายงานผลการพัฒนาคุณภาพผู้เรียนได้อย่างเป็นระบบ

3.2.4 จัดกิจกรรมและสร้างบรรยากาศการเรียนรู้ให้ผู้เรียนมีความสุขในการเรียนโดยตระหนักถึงสุขภาวะของผู้เรียน

3.2.5 วิจัย สร้างนวัตกรรม และประยุกต์ใช้เทคโนโลยีดิจิทัลให้เกิดประโยชน์ต่อการเรียนรู้ของผู้เรียน

3.2.6 ปฏิบัติงานร่วมกับผู้อื่นอย่างสร้างสรรค์และมีส่วนร่วมในกิจกรรมการพัฒนาวิชาชีพ

3.3 ความสัมพันธ์กับผู้ปกครองและชุมชน

3.3.1 ร่วมมือกับผู้ปกครองในการพัฒนาและแก้ปัญหาผู้เรียนให้มีคุณลักษณะที่พึงประสงค์

3.3.2 สร้างเครือข่ายความร่วมมือกับผู้ปกครองและชุมชน และสามารถอยู่ร่วมกันบนพื้นฐานความแตกต่างทางวัฒนธรรม

3.3.4 ส่งเสริม อนุรักษ์วัฒนธรรม และภูมิปัญญาท้องถิ่น

มาตรฐานวิชาชีพทางการศึกษาดังกล่าวทำให้สถาบันที่ผลิตนักศึกษาครูมีความคาดหวังในสมรรถนะนักศึกษาหลักสูตรการศึกษาระดับบัณฑิตในการฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูจากผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้อง ทั้งด้านความรู้ ทักษะ และเจตคติ ที่นักศึกษาจะต้องแสดงศักยภาพของตนเองออกมาในระหว่างการฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู

จากแนวคิด และหลักการที่เกี่ยวข้องกับสมรรถนะในการฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูของนักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา สามารถวิเคราะห์สมรรถนะที่ใช้ในการฝึกประสบการณ์วิชาชีพของนักศึกษสาขาวิชาพลศึกษา ดังตาราง

ตาราง 5 สมรรถนะในการฝึกประสบการณ์ฯ

หลักการและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	สมรรถนะในการฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู						
	1. หลัก สูตรสถาน ศึกษา	2. การ จัดการ เรียนรู้	3. การ บริหาร จัดการชั้น เรียน	4. การวัด และ ประเมินผล การศึกษา	5. การใช้ เทคโนโลยี ยึดจิต เพื่อ การศึกษา	6. การ วิจัยและ สร้าง นวัตกรรม	7. ด้าน คุณลักษณะ ที่พึง ประสงค์
มาตรฐานความรู้และประสบการณ์ วิชาชีพ ผู้ประกอบการวิชาชีพครู (ครูสภา. 2556)	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓
มาตรฐานความรู้และประสบการณ์ วิชาชีพ ผู้ประกอบการวิชาชีพครู (ครูสภา. 2562)	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓
ประกาศกระทรวงศึกษาธิการ เรื่อง มาตรฐานคุณวุฒิ สาขาครุศาสตร์และ สาขาศึกษาศาสตร์ (หลักสูตรห้าปี) พ.ศ. 2554	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓
ประกาศกระทรวงศึกษาธิการ เรื่อง มาตรฐานคุณวุฒิ สาขาครุศาสตร์และ สาขาศึกษาศาสตร์ (หลักสูตรสี่ปี) พ.ศ. 2562	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓

จากตาราง 5 สมรรถนะในการฝึกประสบการณ์ฯ ต้องเป็นไปตามมาตรฐานวิชาชีพทางการศึกษาของคุรุสภาเป็นสำคัญและประกอบกันกับคุณลักษณะที่พึงประสงค์และบทบาทหน้าที่ในการฝึกประสบการณ์ฯ จึงสรุปได้ว่าสมรรถนะในการฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู ของนักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา ซึ่งจะประกอบไปด้วย 7 ด้าน ดังนี้

1. ด้านหลักสูตรสถานศึกษา เป็นสมรรถนะสำหรับฝึกประสบการณ์ฯ จะต้องมีความสามารถในการวิเคราะห์หลักสูตรไปสู่การออกแบบการจัดการเรียนรู้ในแต่ละหน่วยการเรียนรู้ให้สอดคล้องกับตัวชี้วัดของกลุ่มสาระการเรียนรู้ที่กำหนดไว้ การปรับปรุง การพัฒนาหลักสูตรอย่างเหมาะสม และมีการประเมินหลักสูตรได้ก่อนใช้หลักสูตร หลังการใช้หลักสูตร และระหว่างการจัดทำหลักสูตร

2. ด้านการจัดการเรียนรู้ เป็นสมรรถนะที่สำคัญสำหรับฝึกประสบการณ์ฯ จะต้องปฏิบัติหน้าที่ในการจัดเรียนเรียนรู้ให้ผู้เรียน ซึ่งสมรรถนะในด้านนี้นักศึกษาจะต้องมีความรู้ความสามารถในการวิเคราะห์รายวิชาสู่การจัดทำแผนการเรียนรู้ตลอดการศึกษาได้ ออกแบบ

หน่วยการเรียนรู้ จัดกิจกรรมที่ส่งเสริมการเรียนรู้ ตลอดจนการพัฒนาสื่ออุปกรณ์นวัตกรรม เทคโนโลยีต่าง ๆ ที่เหมาะสมต่อการส่งเสริมการเรียนรู้ของผู้เรียนซึ่งเป็นส่วนที่มีความสำคัญ

3. ด้านการบริหารจัดการชั้นเรียน เป็นสมรรถนะที่นักศึกษาฝึกประสบการณ์ ฯ จะต้องมีความสามารถในการบริหารจัดการชั้นเรียนให้เหมาะสม สนับสนุนต่อการจัดการเรียนรู้ให้แก่ผู้เรียน ซึ่งการบริหารจัดการชั้นเรียนมีปัจจัยหลายสิ่งที่เกี่ยวข้อง ตัวอย่างคือ การตัดสินใจ เพื่อแก้ปัญหาในระหว่างการจัดกิจกรรม การจัดการเวลาในชั้นเรียน การสื่อสารกับผู้เรียน การสร้างบรรยากาศที่เหมาะสมการควบคุมพฤติกรรมของผู้เรียน การจัดการสื่อและอุปกรณ์กีฬา เป็นต้น

4. ด้านการวัดและประเมินผลการศึกษา เป็นสมรรถนะที่นักศึกษาฝึกประสบการณ์ ฯ สาขาวิชาพลศึกษาจะต้องมีความรู้ความสามารถในการวัดและประเมินผลผู้เรียนได้ตามสภาพความเป็นจริงอย่างเหมาะสมและรวมถึงการนำผลประเมินไปใช้ ในการปรับปรุงหลักสูตร

5. ด้านการสร้างนวัตกรรม และวิจัยในชั้นเรียน เป็นสมรรถนะที่นักศึกษาฝึกประสบการณ์ ฯ สาขาวิชาพลศึกษา จะต้องมีความรู้ความสามารถในการสร้างนวัตกรรม และวิจัยในชั้นเรียน เพื่อพัฒนาและหาแนวทางแก้ปัญหาจากการจัดการเรียนรู้ จนเกิดพฤติกรรมที่ส่งผลให้ผู้เรียนไม่สามารถบรรลุวัตถุประสงค์ของการจัดการเรียนรู้ได้ รวมถึงสร้างนวัตกรรม และวิจัยในชั้นเรียน ต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาผู้เรียน

6. ด้านการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลเพื่อการศึกษา เป็นสมรรถนะที่นักศึกษาฝึกประสบการณ์ ฯ สาขาวิชาพลศึกษา จะต้องมีความรู้สามารถประยุกต์ใช้เทคโนโลยีดิจิทัล ในการออกแบบการจัดการเรียนรู้ จรรยาบรรณในการใช้เทคโนโลยีดิจิทัล ได้อย่างเหมาะสม มีความรอบรู้ และทันสมัยต่อความเปลี่ยนแปลง

7. ด้านคุณลักษณะที่พึงประสงค์ เป็นสมรรถนะที่นักศึกษาฝึกประสบการณ์ ฯ สาขาวิชาพลศึกษา ที่แสดงอย่างชัดเจนด้านคุณธรรม ที่เกี่ยวข้องกับวิชาชีพพลศึกษา และถือเป็นค่านิยม ที่ปฏิบัติในวิชาชีพครู อันประกอบด้วยการมี คุณธรรม จรรยาบรรณทางวิชาชีพพลศึกษา เพื่อพัฒนาตนเองให้เป็นแบบอย่างที่ดีต่อสังคม

4. การศึกษาในมหาวิทยาลัยราชภัฏ

พระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยราชภัฏ พ.ศ.2547

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดช ทรงลงพระปรมาภิไธย มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า โดยที่เป็นการสมควรจัดตั้งมหาวิทยาลัยราชภัฏขึ้นแทนสถาบันราชภัฏ จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดยคำแนะนำและยินยอมของ

รับสาดังต่อไปนี้ มาตรา 1 พระราชบัญญัตินี้ได้เรียกว่า “พระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยราชภัฏ พ.ศ. 2547” มาตรา 2 พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป มาตรา 3 ให้ยกเลิกพระราชบัญญัติสถาบันราชภัฏ พ.ศ. 2538 มาตรา 4 ให้สถาบันราชภัฏที่จัดตั้งขึ้นตามพระราชบัญญัติสถาบันราชภัฏ พ.ศ. 2538 มีฐานะเป็นมหาวิทยาลัยราชภัฏตามพระราชบัญญัตินี้ให้เรียกชื่อมหาวิทยาลัยตามชื่อสถาบันราชภัฏเดิมตามบัญชีรายชื่อท้ายพระราชบัญญัตินี้ให้มหาวิทยาลัยราชภัฏแต่ละแห่งเป็นนิติบุคคลและเป็นส่วนราชการตามกฎหมายว่าด้วยวิธีการงบประมาณในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา มาตรา 5 ในพระราชบัญญัตินี้ “มหาวิทยาลัย” หมายความว่า มหาวิทยาลัยราชภัฏตามพระราชบัญญัตินี้ ตามมาตรา 7 ให้มหาวิทยาลัยเป็นสถาบันอุดมศึกษาเพื่อพัฒนาท้องถิ่นที่เสริมสร้างพลังปัญญาของแผ่นดินฟื้นฟูพลังการเรียนรู้ เชิดชูภูมิปัญญาของท้องถิ่น สร้างสรรค์ศิลปวิทยาเพื่อความเจริญก้าวหน้าอย่างมั่นคงและยั่งยืนของปวงชน มีส่วนร่วมในการจัดการ การบำรุงรักษา การใช้ประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมอย่างสมดุลและยั่งยืน โดยมีวัตถุประสงค์ให้การศึกษา ส่งเสริมวิชาการและวิชาชีพชั้นสูง ทำการสอน วิจัย ให้บริการทางวิชาการแก่สังคม ปรับปรุง ถ่ายทอดและพัฒนาเทคโนโลยี ทำนุบำรุงศิลปะและวัฒนธรรม ผลิตครู และส่งเสริมวิทยฐานะครู มาตรา 8 ในการดำเนินงาน เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ตาม มาตรา 7 ให้กำหนดภาระหน้าที่ของมหาวิทยาลัยดังต่อไปนี้

1. แสวงหาความจริงเพื่อสู่ความเป็นเลิศทางวิชาการบนพื้นฐานของภูมิปัญญาท้องถิ่น
2. ผลิตบัณฑิตที่มีความรู้คู่คุณธรรม สำนึกในความเป็นไทย มีความรักและผูกพันต่อท้องถิ่น อีกทั้งส่งเสริมการเรียนรู้ตลอดชีวิตในชุมชนเพื่อช่วยให้คนในท้องถิ่นรู้เท่าทันการเปลี่ยนแปลง การผลิตบัณฑิตดังกล่าวจะต้องให้มีจำนวนและคุณภาพที่สอดคล้องกับแผนการผลิตบัณฑิตของประเทศ
3. เสริมสร้างความรู้ความเข้าใจในคุณค่า ความสำนึก และความภูมิใจในวัฒนธรรมของท้องถิ่นและของชาติ
4. เรียนรู้และเสริมสร้างความเข้มแข็งของผู้นำชุมชน ผู้นำศาสนาและนักการเมืองท้องถิ่นให้มีจิตสำนึกประชาธิปไตย คุณธรรม จริยธรรม และความสามารถ ในการบริหารงานพัฒนาชุมชนและท้องถิ่นเพื่อประโยชน์ของส่วนรวม
5. เสริมสร้างความรู้ความเข้มแข็งของวิชาชีพครู ผลิตและพัฒนาครูและบุคลากรทางการศึกษาให้มีคุณภาพและมาตรฐานที่เหมาะสมกับการเป็นวิชาชีพชั้นสูง

6. ประสานความร่วมมือและความช่วยเหลือเกื้อกูลกันระหว่างมหาวิทยาลัยชุมชน องค์การปกครอง ส่วนท้องถิ่นและองค์กรอื่นทั้งในประเทศและต่างประเทศ เพื่อการพัฒนาท้องถิ่น

7. ศึกษาและแสวงหาแนวทางพัฒนาเทคโนโลยีพื้นบ้านและเทคโนโลยีสมัยใหม่ให้ เหมาะสมกับการดำรงชีวิตและการประกอบอาชีพของคนในท้องถิ่น รวมถึงการแสวงหาแนวทาง เพื่อส่งเสริมให้เกิดการจัดการ การบำรุงรักษาและการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติและ สิ่งแวดล้อมอย่างสมดุลและยั่งยืน

8. ศึกษา วิจัย ส่งเสริม และสืบสานโครงการอันเนื่องมาจากแนวพระราชดำริในการ ปฏิบัติภารกิจของมหาวิทยาลัยเพื่อการพัฒนาท้องถิ่น

ปัจจุบัน มหาวิทยาลัยราชภัฏวชิรฯ มีทั้งหมด 38 แห่ง โดยแบ่งตามการจัดงานพระราชพิธี พระราชทานปริญญาบัตร แต่มีเพียง 32 แห่ง ที่เปิดหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา ดังนี้

กลุ่มภาคกลาง

1. มหาวิทยาลัยราชภัฏกาญจนบุรี
2. มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม
3. มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี
4. มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี
5. มหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม
6. มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา
7. มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร
8. มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา
9. มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี
10. มหาวิทยาลัยราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง

กลุ่มภาคเหนือ

11. มหาวิทยาลัยราชภัฏกำแพงเพชร
12. มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่
13. มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่
14. มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์
15. มหาวิทยาลัยราชภัฏพินุลสงคราม
16. มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์

17. มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรดิตถ์
กลุ่มภาคตะวันออกเฉียงเหนือ
18. มหาวิทยาลัยราชภัฏชัยภูมิ
19. มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา
20. มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์
21. มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
22. มหาวิทยาลัยราชภัฏร้อยเอ็ด
23. มหาวิทยาลัยราชภัฏเลย
24. มหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ
25. มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร
26. มหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์
27. มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี
28. มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี
- กลุ่มภาคใต้
29. มหาวิทยาลัยราชภัฏนครศรีธรรมราช
30. มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต
31. มหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา
32. มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

โครงสร้างหลักสูตรการผลิตครู สาขาวิชาพลศึกษา

โครงสร้างหลักสูตรแบ่งเป็น 3 หมวดวิชา ซึ่งสอดคล้องกับที่กำหนดไว้ในเกณฑ์มาตรฐานหลักสูตรกระทรวงศึกษาธิการ ดังนี้

1) หมวดวิชาศึกษาทั่วไป	ไม่น้อยกว่า	32	หน่วยกิต
2) หมวดวิชาเฉพาะด้าน	ไม่น้อยกว่า	128	หน่วยกิต
2.1) วิชาชีพครู	ไม่น้อยกว่า	50	หน่วยกิต
- ฝึกประสบการณ์วิชาชีพ	ไม่น้อยกว่า	14	หน่วยกิต
- วิชาชีพครูบังคับ	ไม่น้อยกว่า	30	หน่วยกิต
- วิชาชีพครูเลือก	ไม่น้อยกว่า	6	หน่วยกิต
2.2) วิชาเอก	ไม่น้อยกว่า	78	หน่วยกิต
- วิชาเอกบังคับ	ไม่น้อยกว่า	68	หน่วยกิต

- วิชาเอกเลือก	ไม่น้อยกว่า	6	หน่วยกิต
- วิชาการสอนวิชาเอก	ไม่น้อยกว่า	4	หน่วยกิต
3) หมวดวิชาเลือกเสรี	ไม่น้อยกว่า	6	หน่วยกิต
รวมจำนวนหน่วยกิต ตลอดหลักสูตร	ไม่น้อยกว่า	166	หน่วยกิต

โครงสร้างหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏ ทุกแห่งทั่วประเทศ จะมีความใกล้เคียงกัน จะแตกต่างกันเฉพาะชื่อรายวิชาบางรายวิชานั้น ส่วนกลุ่มรายวิชาชีพครู วิชาปฏิบัติการสอนในสถานศึกษา และการฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูจะไม่มี ความแตกต่างกัน จะฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูในสถานศึกษาในชั้นปีที่ 5 ในภาคเรียนที่ 1 และภาคเรียนที่ 2 เหมือนกัน ในรายวิชาการปฏิบัติการสอนในสถานศึกษา 1 (Internship1) และการปฏิบัติการสอนในสถานศึกษา 2 (Internship 2)

5. แนวคิดทฤษฎีการเรียนรู้

ความหมายของการเรียนรู้

มีนักวิชาการศึกษาได้ให้ความหมายของการเรียนรู้ไว้อย่างหลากหลาย แต่สามารถสรุปได้ดังนี้

ทิตินา แชมมณี (2545, น. 1-3) ได้อธิบายว่า การเรียนรู้มีขอบเขตครอบคลุมความหมาย 2 ประการ คือกระบวนการเรียนรู้ (Learning process) ซึ่งหมายถึงการดำเนินการอย่างเป็นขั้นตอนหรือการใช้วิธีต่าง ๆ ที่ช่วยให้บุคคลเกิดการเรียนรู้ และการเรียนรู้ในความหมายของผลลัพธ์การเรียนรู้ (Learning outcome) ซึ่งหมายถึงความรู้ความเข้าใจในสาระต่าง ๆ ความสามารถในการกระทำ การใช้ทักษะกระบวนการต่างรวมทั้งความรู้สึกหรือเจตคติอันเป็นผลที่เกิดจากกระบวนการเรียนรู้ โดยผลลัพธ์แบ่งเป็น 2 ส่วน ได้แก่ 1. ส่วนที่เป็นสาระคือ ความรู้ ความเข้าใจ ทักษะ เจตคติสาระเกี่ยวกับการเรียนรู้ 2. ส่วนที่เป็นกระบวนการเรียนรู้หรือวิธีการเรียนรู้ที่เป็นเครื่องมือสำหรับการเรียนรู้ต่อไป ดังนั้นเมื่อพูดถึงการเรียนรู้จึงมีสิ่งที่ต้องเกี่ยวพันด้วยเสมอ คือ 1) กระบวนการเรียนรู้ 2) สาระการเรียนรู้ 3) ผลลัพธ์การเรียนรู้

พัชรี ดำรงสุนทรชัย (2550, น. 84) การเรียนรู้และกระบวนการเรียนรู้เป็นกระบวนการที่เกิดขึ้นจากการฝึกหัดหรือการได้รับประสบการณ์ของแต่ละบุคคล เกิดระบบการคิดวิเคราะห์เปลี่ยนแปลงพฤติกรรมเพื่อแก้ไขปัญหา และพัฒนาตนเองให้สามารถดำรงอยู่ท่ามกลางการเปลี่ยนแปลงและพึ่งตนเองได้

วัชรภัทร เตชะวัฒนศิริดำรง (2553, น. 136) ได้ให้ความหมายของการเรียนรู้คือการเรียนรู้เป็นกระบวนการที่จัดขึ้นสำหรับการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของบุคคลที่อาจมีผลมาจาก

ประสบการณ์หรือผ่านการฝึกฝน โดยมีวัตถุประสงค์ที่ตอบสนองต่อความต้องการ เพื่อแก้ปัญหาที่ตาม การเรียนรู้จะเกิดขึ้นได้ใน 3 ด้าน คือ ความรู้ ทักษะ และความรู้สึกที่เป็นผลจากสิ่งเร้าสิ่งแวดล้อม ครู สื่อ อุปกรณ์การสอน ครอบครัวยุทธศาสตร์ กระบวนการจัดการเรียนการสอน แรงจูงใจ และมีการตอบสนองจากนักเรียน ทำให้นักเรียนมีความสนใจใฝ่รู้เข้ามามีส่วนร่วมหลาย ๆ ครั้ง จนมีการเปลี่ยนแปลงเป็นนิสัยหรือพฤติกรรม

ดังนั้น สามารถสรุปได้ว่า การเรียนรู้ หมายถึง กระบวนการเปลี่ยนแปลงแนวคิด พฤติกรรมของบุคคล ตลอดจนทัศนคติ ที่ได้รับการทำกิจกรรมต่าง ๆ ซึ่งเป็นผลมาจากประสบการณ์และการฝึกปฏิบัติ จนเกิดระบบความคิดวิเคราะห์เปลี่ยนแปลงพฤติกรรมเพื่อจัดการปัญหา และพัฒนาตนเองให้สามารถดำรงตนอยู่ภายใต้การเปลี่ยนแปลงได้

ประเภทของการเรียนรู้

วิกิร ต้นทวุฒิโธม (2536; อ้างถึงใน สันติสุข กฤดากร, 2541, น. 41) ได้กล่าวถึงประเภทการเรียนรู้โดยแบ่งออกเป็น 2 ประเภท ดังนี้

1. การเรียนรู้ไม่มีรูปแบบ เป็นกระบวนการที่บุคคลมีการปฏิสัมพันธ์กับสังคมและวัฒนธรรม บุคคลสามารถพัฒนาทักษะพื้นฐานในการดำรงชีวิต ค่านิยม เจตคติ ประเพณีอันเหมาะสมในวัฒนธรรมหนึ่ง โดยอาศัยกระบวนการทางสังคม พฤติกรรมที่เป็นผลมาจากการปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคลกับวัฒนธรรมทางสังคม ซึ่งเป็นตัวกำหนดลักษณะการดำรงชีวิตของแต่ละบุคคลนั้นเป็นการเรียนรู้ที่ไม่มีรูปแบบโดยทั่วไป เป็นการเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ ในชีวิตประจำวัน ซึ่งสอดคล้องกับ Marton and Saijo (อ้างใน สมคิด อิศระวัฒน์, 2543, น. 81) ที่กล่าวถึง การเรียนรู้แบบผิวเผิน (Surface learning) ไว้ว่า การเรียนรู้ที่มุ่งให้ผู้เรียนเกิดความรู้ขึ้นพื้นฐาน ซึ่งเมื่อเวลาผ่านไปโอกาสที่จะลืมมีมาก สิ่งที่ยืนยันได้เกิดความรู้คงทน (Retention) ในการเรียนรู้

2. การเรียนรู้ที่มีรูปแบบนั้น เกิดจากการปฏิสัมพันธ์ที่มีลักษณะแน่นอนและมักจะเกิดขึ้นภายในสถาบันที่เป็นส่วนหนึ่งของระบบสังคม ที่เรียกว่า สถาบันการศึกษา เช่น โรงเรียน วิทยาลัย มหาวิทยาลัย ซึ่งสอดคล้องกับ Marton and Saijo (อ้างใน สมคิด อิศระวัฒน์, 2543, น. 81) ที่กล่าวถึง การเรียนรู้แบบลึก เป็นการเรียนซึ่งเน้นให้ผู้เรียนมีความสามารถในการประยุกต์ใช้สถานการณ์อื่นมีความสามารถในการวิเคราะห์ สังเคราะห์และประเมินผล วิธีการดังกล่าวเน้นการปฏิบัติสามารถทำให้ผู้เรียนจดจำได้นานเกิดเป็นการคงทนในการเรียนรู้ การจัดการเรียนรู้ที่พึงปรารถนาในการสอนคือ การเรียนรู้แบบลึก

ขั้นตอนของการเรียนรู้

การนำเสนอขั้นตอนของการเรียนรู้ นักการศึกษาหลายท่านได้ให้ทรรศนะไว้ในหลากหลายมิติ กล่าวคือ นักวิชาการบางท่านได้เสนอขั้นตอนการเรียนรู้ในลักษณะของภาพรวมที่แสดงให้เห็นรายละเอียดไว้ในแต่ละขั้นตอน โดยมุ่งเน้นในเรื่องของการเรียนการสอน ได้แก่ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ (2542, น. 3) ได้เสนอแนวขั้นตอนการจัดกระบวนการเรียนรู้ไว้ดังนี้

1. สำรวจความต้องการ โดยซักถามสังเกต สัมภาษณ์ พูดคุย ทดสอบก่อนเรียน ซึ่งสำรวจ ใน 2 ประเด็นใหญ่ คือ 1) สำรวจความต้องการ / ความสนใจของผู้เรียน 2) สำรวจพื้นฐานความรู้เดิม

2. เตรียมการ ได้แก่ 1) เตรียมเกี่ยวกับสาระการเรียนรู้และองค์ประกอบอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้ เช่น วัสดุอุปกรณ์สื่ออื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง 2) วางแผนการจัดกิจกรรม วางแผน การเรียนการสอน ให้เชื่อมโยงต่อเนื่องสอดคล้องกับความต้องการ ความสนใจของผู้เรียน 3) ดำเนินกิจกรรมการเรียนรู้ตามลำดับขั้นเพื่อความเข้าใจ เช่น ชี้นำเข้าสู่บทเรียน จัดกิจกรรมการเรียนรู้ ขั้นวิเคราะห์ อภิปรายผลงาน / องค์ความรู้ที่สรุปได้จากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ วิเคราะห์ อภิปรายกระบวนการเรียนรู้ 4) อภิปรายผล 5) สรุปและนำไปประยุกต์ใช้

Klausmeier and Ripple (1971; อ้างถึงใน กรมวิชาการ, 2544, น. 4-5) ได้ระบุกระบวนการเรียนรู้มี 5 ขั้นตอน 1) การรู้ว่ามีงานที่จะต้องทำ หรือปัญหาที่จะต้องแก้ 2) การตั้งเป้าหมายของงาน 3) การจัดระบบ และรวบรวมสาระ และกระบวนการที่เกี่ยวข้อง 4) การฝึกปฏิบัติภายใต้เงื่อนไข หรือสถานการณ์ที่พึงพอใจและเป็นสุข 5) การพัฒนาความสามารถที่คงที่ และความรู้ที่ชัดเจนจนถึงแก่น ซึ่งสอดคล้องกับอุทุมพร จามรมาน (2540, อ้างใน กรมวิชาการ, 2544, น. 4-5) ได้ระบุกระบวนการเรียนรู้ว่ามีขั้นตอนเริ่มตั้งแต่การรับรู้ กระคิด ประเมิน การเรียนรู้ และมีองค์ประกอบที่สำคัญ คือ การสังเกต การสงสัย การอยากรู้คำตอบ การแสวงหา การคาดคะเน การหาข้อมูล และการตรวจสอบคำตอบ

Devid Kolb (อ้างถึงใน Fly, Ketteridge and Marshall, 1999, pp. 26-27) ได้พัฒนาแนวคิดของการเรียนรู้แบบนี้ เป็นวงจรการเรียนรู้ที่เป็นการสร้างประสบการณ์ที่เป็นรูปธรรม (Cycle of concrete experience) คือ

1. การสร้างประสบการณ์ที่เป็นรูปธรรม (Concrete experience: CE) เป็นการให้ผู้เรียนได้รับประสบการณ์ใหม่ๆ อย่างเต็มที่และอย่างเป็นอิสระ

2. สังเกตอย่างไตร่ตรอง (Reflective observation: RO) ผู้เรียนต้องใช้เวลาในการวิเคราะห์วิจารณ์สะท้อนความคิดต่อประสบการณ์ใหม่ที่รับรู้มา จากมุมมองที่หลากหลาย ขั้นตอนนี้นับว่าเป็นขั้นตอนที่สำคัญของวงจรการเรียนรู้ เพราะว่าเป็นขั้นตอนที่ได้รับการสะท้อนการให้ข้อมูลย้อนกลับจากผู้เรียนคนอื่น ๆ

3. การสร้างความคิดเชิงนามธรรม (Abstract conceptualization: AC) เป็นขั้นตอนของกระบวนการคิดผู้เรียน ที่ผู้เรียนต้องสร้างหรือปรับ (Form and re – form) ความรู้ ความคิดของตนเองโดย บูรณาการความรู้ความคิดที่ตนเองมีอยู่ กับความรู้ความคิดหรือประสบการณ์ใหม่ และแนวคิดทฤษฎีอย่างลึกซึ้ง

4. การทดลองปฏิบัติจริง (Active experimentation: AE) เป็นขั้นตอนที่ผู้เรียนได้นำความรู้ความคิดดังกล่าวไปใช้ตัดสินใจ แก้ปัญหา ทดสอบสมมติฐานในสถานการณ์ใหม่ และเป็นการนำความรู้ไปใช้ในสถานการณ์ต่าง ๆ และเป็นจุดเริ่มต้นของวงจรการเรียนรู้ที่ใช้สร้างความรู้ใหม่อีกครั้งต่อไป

วิธีการเรียนรู้

เกษมา วรวรรณ ณ อยู่ธยา (2539; อ้างถึงใน กรมวิชาการ, 2544, น. 5) ได้กล่าวว่า การศึกษาจะส่งเสริมให้เกิดกระบวนการเรียนรู้ที่พึงประสงค์ได้ด้วยการจัดการเรียนการสอนดังนี้

1. คำนึงถึงพื้นฐานความแตกต่างของผู้เรียน ยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลางสนับสนุนให้ผู้เรียนทุกคนได้รับการพัฒนาศักยภาพ มีวิธีการเรียนการสอนที่หลากหลาย ไม่สร้างความเครียด ความกดดัน

2. สนับสนุนให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ ค้นพบ คำตอบ และแก้ปัญหาด้วยตนเองโดยมีครูเป็น"กัลยาณมิตร" เกื้อหนุน ดูแล และแนะนำ

3. ส่งเสริมให้ได้เรียนรู้จากสถานการณ์ที่มีความหมาย สนองความต้องการของผู้เรียน และสานต่อจากพื้นฐานของความรู้เดิม และพื้นฐานทางวัฒนธรรมของผู้เรียน

4. ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้เรียนรู้จากปัญหาจริง ประสบการณ์จริง ซึ่งจะทำได้สามารถเชื่อมโยงศาสตร์ต่าง ๆ ที่เรียนรู้ สู่การมองปัญหา และแก้ปัญหาย่างเป็นองค์รวมและครบวงจร

5. ฝึกหัดเรียนรู้จักคิด ใคร่ครวญ ไตร่ตรองด้วยตนเอง และในขณะเดียวกันเรียนรู้จากการแลกเปลี่ยนและทำงานร่วมกับผู้อื่น

Smith (อ้างถึงใน สมคิด อิศระวัฒน์, 2543, น. 82) ได้เสนอถึงวิธีการเรียนรู้จำทำ
ได้ 3 วิธี ดังนี้

1. การเรียนรู้ด้วยตนเอง การเรียนรู้ด้วยตนเองมีลักษณะเด่นคือ ผู้เรียนมีความ
เป็นส่วนตัวของตนเองสูง มีความยืดหยุ่น วิธีการเรียนรู้แบบนี้ใช้ได้เมื่อผู้เรียนมีแรงจูงใจสูง และ
หัวข้อที่เรียนไม่ยากจนเกินไป

2. การเรียนรู้โดยกลุ่ม การเรียนรู้โดยกลุ่มมีลักษณะเด่นคือ ผู้เรียนพบว่าบุคคล
อื่นมีความสนใจและความต้องการตรงกัน สมาชิกจะช่วยเหลือกันใช้ประสบการณ์ และการเรียนรู้ของ
บุคคลอื่น วิธีการแบบนี้ใช้ได้ดีเมื่อผู้เรียนต้องการแลกเปลี่ยนความคิดและประสบการณ์ ปัญหาที่
เกิดขึ้นของวิธีการเรียนรู้แบบนี้คือ ลักษณะความเป็นผู้นำของบุคคลยังไม่เหมาะสม ปัญหาความ
ขัดแย้งระหว่างบุคคลเป็นปัญหาการสื่อสาร

3. การเรียนรู้จากสถาบันการศึกษา การเรียนรู้โดยสถาบันมีลักษณะเด่น คือ มี
ผู้เชี่ยวชาญทำหน้าที่กำกับดูแล มีอุปกรณ์หรือมีการสนองให้ได้ เมื่อต้องการวุฒิบัตรจากข้อมูล
ดังกล่าวข้างต้น อาจสรุปได้ว่าการเรียนรู้มีหลายประเภทและอาจเกิดขึ้นหลายวิธี เช่น การเรียนรู้
จากกิจกรรมที่จัดขึ้นการเรียนรู้ด้วยตนเอง และการเรียนรู้ซึ่งจัดโดยสถาบันการศึกษา

การจัดกิจกรรมการเรียนรู้

การเรียนรู้เป็นกระบวนการเปลี่ยนแปลงทัศนคติ แนวคิด พฤติกรรมของบุคคลที่
ได้รับจากการทำกิจกรรมต่าง ๆ ซึ่งเป็นผลจากประสบการณ์ และการฝึกปฏิบัติต่าง ๆ ดังนั้นการจัด
กิจกรรมการเรียนรู้จึงเป็นสิ่งสำคัญยิ่ง

1. ความหมายของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

วัฒนาพร ระงับทุกข์ (2542, น. 91) ได้ให้ความหมายของกิจกรรมการเรียนรู้
ไว้ว่าสภาพการเรียนรู้ที่กำหนดขึ้นเพื่อนำผู้เรียน ไปสู่เป้าหมายหรือจุดประสงค์การเรียนการสอนที่
กำหนดการออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้ที่เหมาะสมสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ เนื้อหาและ
สภาพแวดล้อม

2. ประเภทของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

บุญชม ศรีสะอาด (2541, น. 39) ได้จำแนก กิจกรรมการเรียนออกได้ 4
ประเภท ดังนี้ กิจกรรมเดี่ยว หลายกิจกรรมแบบต่อเนื่อง หลายกิจกรรมแบบไม่ต่อเนื่อง หลาย
กิจกรรมแบบต่อเนื่อง

3. การจัดกิจกรรมการเรียนรู้

สุพิน บุญชูวงศ์ (2535, น. 76-77) ได้กล่าวถึง กิจกรรมการเรียนรู้ที่ดีว่าต้องเกี่ยวข้องกับสิ่งสำคัญหลายประการ ดังนี้ กิจกรรมการเรียนรู้ทุกอย่างต้องเกี่ยวข้องกับจุดประสงค์ของการเรียน การจัดลำดับกิจกรรมการเรียนรู้ต้องสอดคล้องกับจุดประสงค์ทั้ง 3 ด้าน กิจกรรมการเรียนการสอนควรเหมาะสมกับวัยและความพร้อมของนักเรียน กิจกรรมการเรียนควรมีการจัดลำดับขั้นตอน กิจกรรมการเรียนควรทำให้บังเกิดผลได้อย่างเต็มที่ก่อให้เกิดการเรียนรู้เพิ่มขึ้น กิจกรรมการเรียนจะต้องท้าทายความสนใจของนักเรียน กิจกรรมการเรียนควรเป็นไปเพื่อพัฒนาความคิด ส่งเสริมให้นักเรียนได้คิดสืบสวนสอบสวน กิจกรรมการเรียนควรให้นักเรียนได้เรียนรู้หลาย ๆ ทาง กิจกรรมการเรียนควรมีลักษณะเปิดกว้าง

ทิตินา แคมมณี และคณะ (2540 อ้างถึงใน กรมวิชาการ, 2544, น. 30-40) ได้เสนอวิธีการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่สามารถจะนำไปใช้ในสถานการณ์ต่าง ๆ มีขั้นตอน กระบวนการและเทคนิคที่สำคัญที่จะนำไปปรับปรุง และใช้ประโยชน์ในการจัดการเรียนการสอน ได้ดังนี้

- 1) กระบวนการสร้างความตระหนัก เป็นกระบวนการที่มุ่งฝึกให้นักเรียนเกิดความสนใจ เอาใจใส่ รับรู้ และเห็นคุณค่าในปรากฏการณ์ และพฤติกรรมต่าง ๆ ทั้งที่เป็น วัฏธรรม และนามธรรม ที่เกิดขึ้นในสังคม
- 2) กระบวนการสร้างความคิดรวบยอด
- 3) กระบวนการคิดอย่างมีวิจารณญาณ เป็นกระบวนการทางปัญญาที่ช่วยฝึกให้นักเรียนคิดพิจารณาเพื่อการตัดสินใจอย่างมีเหตุผล และรอบคอบ
- 4) กระบวนการกลุ่ม เป็นกระบวนการที่มุ่งให้นักเรียนได้ทำงานร่วมกัน และเรียนรู้บทบาทของสมาชิกกลุ่ม
- 5) กระบวนการแก้ปัญหา เป็นกระบวนการที่ต้องการให้นักเรียนฝึกการคิดแก้ปัญหาต่าง ๆ อย่างมีขั้นตอน
- 6) กระบวนการปฏิบัติ เป็นกระบวนการที่มุ่งฝึกให้นักเรียนได้ปฏิบัติจนเกิดทักษะอย่างมีลำดับขั้นตอน
- 7) กระบวนการคณิตศาสตร์ เป็นกระบวนการที่ประกอบไปด้วย กระบวนการย่อย 2 กระบวนการ คือกระบวนการฝึกทักษะการคิดคำนวณ และกระบวนการฝึกทักษะการแก้ปัญหาโจทย์
- 8) กระบวนการเรียนภาษา เป็นกระบวนการที่มุ่งให้นักเรียนเกิดการ พัฒนาทักษะทางการใช้ภาษา

9) กระบวนการสร้างเจตคติ เป็นกระบวนการที่ครูสามารถแทรกในการจัดการเรียนการสอนได้ทุกเนื้อหาวิชาโดยเน้นให้เกิดความรู้สึกที่ดีต่อสิ่งที่เรียน ซึ่งอาจเป็นความคิด หลักการ การกระทำ เหตุการณ์ หรือสถานการณ์ต่าง ๆ

10) กระบวนการสร้างค่านิยม เป็นกระบวนการที่มุ่งเน้นให้นักเรียนเกิดความรู้สึก เกิดการยอมรับ และเห็นคุณค่าของสิ่งต่าง ๆ ด้วยตนเอง

11) กระบวนการเรียน ความรู้ความเข้าใจ เป็นกระบวนการที่ใช้กับการเรียนเนื้อหาเชิงความรู้เพื่อให้เกิดการรับรู้ตามความเป็นจริง

แนวคิดทฤษฎีการเรียนรู้

ทฤษฎีการเรียนรู้ในกลุ่มมนุษยนิยม ให้ความสำคัญของความเป็นมนุษย์ มองมนุษย์ว่ามนุษย์ที่มีคุณค่า มีความสามารถ มีแรงจูงใจที่จะพัฒนาศักยภาพ หากได้รับอิสรภาพ และเสรีภาพ มนุษย์จะพัฒนาตนเองไปสู่ความเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ นักจิตวิทยาคนสำคัญในกลุ่มนี้คือ Maslow Rogers Combs Knowles Faire Illich และ Neil (ทิสนา แหมมณี, 2550, น. 69 -72) การเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมการเรียนรู้จะเป็นกระบวนการ

ทฤษฎีการเรียนรู้ของ Maslow (1962)

1. ทฤษฎีการเรียนรู้

1) มนุษย์ทุกคนมีความต้องการพื้นฐานตามธรรมชาติเป็นลำดับขั้น คือ ขั้นความต้องการทางร่างกาย ขั้นความต้องการความมั่นคงปลอดภัยขั้นความต้องการความรัก ขั้นความต้องการยอมรับ และการยกย่องจากสังคม และขั้นความต้องการที่จะพัฒนาศักยภาพของตนเองอย่างเต็มที่ หากความต้องการขั้นพื้นฐานได้รับการตอบสนองอย่างพอเพียงสำหรับตนในแต่ละขั้น มนุษย์จะสามารถพัฒนาตนไปสู่ขั้นที่สูงขึ้น

2) มนุษย์มีความต้องการที่จะรู้จักตนเอง และพัฒนาตนเองประสบการณ์เรียกว่า “Peak experience” เป็นประสบการณ์ของบุคคลที่อยู่ในภาวะดีมีค่าจากการรู้จักตนเอง ตรงตามสภาพความเป็นจริง มีลักษณะน่าตื่นเต้น เป็นความรู้สึกปีติ เป็นช่วงเวลาที่บุคคลเข้าใจเรื่องใดเรื่องหนึ่งอย่างถ่องแท้เป็นสภาพที่สมบูรณ์ มีลักษณะผสมผสานกลมกลืน เป็นช่วงเวลาแห่งการรู้จักตนเองอย่างแท้จริง บุคคลที่มีประสบการณ์เช่นนี้บ่อย ๆ จะสามารถพัฒนาตนไปสู่ความเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์

2. หลักการจัดการศึกษา

1) การเข้าใจถึงความต้องการพื้นฐานของมนุษย์ สามารถช่วยให้เข้าใจพฤติกรรมของมนุษย์ได้ เนื่องจากพฤติกรรมเป็นการแสดงออกของความต้องการของบุคคล

2) การที่จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดความรู้ได้ดี จำเป็นต้องตอบสนองความต้องการพื้นฐานที่เขาต้องการเสียก่อน

3) ในกระบวนการเรียนการสอน หากครูสามารถหาได้ว่าผู้เรียนแต่ละคนมีความต้องการในระดับใดขั้นใด ครูสามารถใช้ความต้องการพื้นฐานของผู้เรียนนั้นเป็นแรงจูงใจช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้

4) การช่วยให้ผู้เรียนได้รับการตอบสนองความต้องการพื้นฐานของตนอย่างพอเพียง การให้อิสระภาพและเสรีภาพแก่ผู้เรียนในการเรียนรู้ การจัดบรรยากาศที่เอื้อต่อการเรียนรู้ จะช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดประสบการณ์ในการรู้จักตนเองตรงตามสภาพความเป็นจริง

2. ทฤษฎีการเรียนรู้ของ Rogers (1969)

1. ทฤษฎีการเรียนรู้ มนุษย์จะสามารถพัฒนาตนเองได้ดีหากอยู่ในสภาพการณ์ที่ผ่อนคลายและเป็นอิสระ การจัดบรรยากาศการเรียนที่ผ่อนคลายและเอื้อต่อการเรียนรู้ และเน้นให้ผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง โดยครูใช้วิธีสอนแบบชี้นำ และทำหน้าที่อำนวยความสะดวกในการเรียนรู้ให้กับผู้เรียน และการเรียนรู้จะเน้นกระบวนการ เป็นสำคัญ

2. หลักการจัดการศึกษา

1) การจัดสภาพแวดล้อมทางการเรียนรู้ให้ อบอุ่น ปลอดภัย ไม่น่าหวาดกลัว น่าไว้วางใจจะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้ดี

2) ผู้เรียนแต่ละคนมีศักยภาพและแรงจูงใจที่จะพัฒนาตนเองอยู่แล้วครูจึงควรสอนแบบชี้นำ (Non-directive) โดยให้ผู้เรียนเป็นผู้นำทางในการเรียนรู้

3) ในการจัดการเรียนการสอนควรเน้นการเรียนรู้กระบวนการ (Process learning) เป็นสำคัญ เนื่องจากกระบวนการเรียนรู้เป็นเครื่องมือสำคัญที่บุคคลใช้ในการดำรงชีวิต และแสวงหาความรู้ต่อไป

3. แนวคิดเกี่ยวกับการเรียนรู้ของ Combs

1. แนวคิดเกี่ยวกับการเรียนรู้ ความรู้สึกของผู้เรียนมีความสำคัญต่อการเรียนรู่มาก เพราะความรู้สึก และเจตคติของผู้เรียนมีอิทธิพลต่อกระบวนการเรียนรู้ของผู้เรียน

2. หลักการจัดการศึกษา การคำนึงถึงความรู้สึกของผู้เรียนการสร้างเจตคติที่ดีต่อการเรียนรู้เป็นสิ่งสำคัญที่จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดความรู้ได้ดี

4. แนวคิดเกี่ยวกับการเรียนรู้ของ Knowles

1. แนวคิดเกี่ยวกับการเรียนรู้

1) ผู้เรียนจะเรียนรู้ได้มากหากมีส่วนร่วมในการเรียนรู้ด้วยตนเอง

2) การเรียนรู้ของมนุษย์เป็นกระบวนการภายใน อยู่ในความควบคุมของผู้เรียนแต่ละคน ผู้เรียนจะนำประสบการณ์ ความรู้ ทักษะและค่านิยมต่าง ๆ เข้ามารับรู้การเรียนรู้ของตน

3) มนุษย์จะเรียนรู้ได้ดีหากมีอิสระที่จะเรียนในสิ่งที่ตนต้องการและด้วยวิธีการที่ตนพอใจ

4) มนุษย์ทุกคนมีลักษณะเฉพาะตน ความเป็นเอกลักษณ์บุคคลคนเป็นสิ่งที่มีความหมาย ควรได้รับการส่งเสริมในการพัฒนาความเป็นเอกลักษณ์บุคคลของตน

5) มนุษย์เป็นผู้มีความสามารถและเสรีภาพในการตัดสินใจ และเลือกกระทำสิ่งต่าง ๆ ตามที่ตนพอใจ และรับผิดชอบในผลของการกระทำนั้น

2. หลักการจัดการศึกษา

1) การให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียน ขอบรวมกันในกระบวนการเรียนรู้ จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้ดี

2) ในกระบวนการเรียนรู้ ควรเปิดโอกาสและส่งเสริมให้ผู้เรียนนำประสบการณ์ ความรู้ ทักษะ เจตคติ ค่านิยมต่าง ๆ ของตน เข้ามามีใช้ในการทำความเข้าใจสิ่งใหม่ ประสบการณ์ใหม่

3) ในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ให้แก่ผู้เรียน ควรเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้เลือกสิ่งที่เรียน และวิธีเรียนด้วยตนเอง

4) ในกระบวนการเรียนการสอน ผู้สอนควรเข้าใจและส่งเสริมความแตกต่างระหว่างบุคคล ควรเปิดโอกาสและส่งเสริมให้ผู้เรียนได้พัฒนาคูณสมบัติเฉพาะตน ไม่ควรปิดกั้นเพียงเพราะเขาไม่เหมือนคนอื่น

5) ในกระบวนการเรียนรู้ ควรเปิดโอกาสและส่งเสริมให้ผู้เรียนตัดสินใจด้วยตนเอง ลงมือกระทำ และยอมรับผลของการตัดสินใจและการกระทำนั้น

5. แนวคิดเกี่ยวกับการเรียนรู้ของ Faire

1. แนวคิดเกี่ยวกับการเรียนรู้ Faire เชื่อในทฤษฎีของผู้ถูกกดขี่ (Pedagogy of the oppressed) ได้อธิบายว่า ผู้เรียนต้องถูกปลดปล่อยจากการกดขี่ของครูที่สอนแบบเก่า ผู้เรียนมีศักยภาพและมีความคิดสร้างสรรค์ที่กระทำสิ่งต่าง ๆ ด้วยตนเอง

2. หลักการจัดการศึกษา ระบบการจัดการศึกษาควรเป็นระบบที่ให้อิสรภาพและเสรีภาพในการเรียนรู้แก่ผู้เรียน

6. แนวคิดเกี่ยวกับการเรียนรู้ของ Illich

1. แนวคิดการเรียนรู้ Ivan Illich ได้เสนอความคิดเกี่ยวกับการล้มเลิกระบบโรงเรียน (Deschooling) ไว้ว่า สังคมแห่งการเรียนรู้เป็นสังคมที่ต้องล้มเลิกระบบโรงเรียน การศึกษาควรเป็นการศึกษาตลอดชีวิตแบบเป็นไปตามธรรมชาติ โดยให้โอกาสการศึกษาเล่าเรียนแก่บุคคลอย่างเต็มที่

2. หลักการจัดการศึกษา การจัดการศึกษาไม่จำเป็นต้องจัดทำในลักษณะของระบบโรงเรียนควรจัดในลักษณะที่เป็นการศึกษาอย่างต่อเนื่องไปตลอดชีวิตเป็นไปตามธรรมชาติ

7. แนวคิดเกี่ยวกับการเรียนรู้ของ Neil

1. แนวคิดเกี่ยวกับการเรียนรู้ Neil ได้อธิบายว่ามนุษย์เป็นผู้มีศักดิ์ศรี มีความดีโดยธรรมชาติ หากมนุษย์อยู่ในสภาพแวดล้อมที่อบอุ่น บริบูรณ์ไปด้วยความรักมีอิสรภาพ แล้วเสรีภาพมนุษย์จะพัฒนาไปในทางที่ดีทั้งต่อตนเองและสังคม

2. หลักการจัดการศึกษา การให้เสรีภาพอย่างสมบูรณ์แก่ผู้เรียนในการเรียนเมื่อพร้อมที่จะเรียนจะช่วยให้ผู้เรียนพัฒนาไปตามธรรมชาติ

8. ทฤษฎีการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม

ทฤษฎีนี้ใช้หลักการเรียนรู้ที่ผู้เรียนเป็นสำคัญ โดยให้ผู้เรียนเป็นผู้สร้างความรู้จากประสบการณ์เดิม กรมสุขภาพจิต (2541) อธิบายว่า การเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม (Participatory learning) มีลักษณะสำคัญ 5 ประการดังนี้

1. เป็นการเรียนรู้ที่อาศัยประสบการณ์เดิมของผู้เรียน
2. ทำให้เกิดการเรียนรู้ใหม่ๆ ที่ทำท่ายอย่างต่อเนื่องและเป็นกระบวนการเรียนรู้ที่เรียกว่า Active Learning
3. ปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนด้วยกันเอง
4. การมีปฏิสัมพันธ์ทำให้เกิดการขยายเครือข่ายขององค์ความรู้ออกไปอย่างกว้างขวาง
5. การสื่อสารโดยการพูดหรือการเขียนเป็นเครื่องมือในการแลกเปลี่ยนการวิเคราะห์ และสังเคราะห์ความรู้

สมถนา พรหมบุญ (2541) เสนอว่าการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมนี้ มีกระบวนการเรียนรู้ที่สำคัญ 3 วิธีดังนี้

1. กระบวนการกลุ่ม (Group process) เป็นกระบวนการเรียนรู้ของกลุ่มผู้เรียนตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป ผู้เรียนแต่ละกลุ่มจะต้องมีปฏิสัมพันธ์ต่อกันมีแรงจูงใจร่วมกันในการทำสิ่งหนึ่งสิ่งใดโดยที่แต่ละคนในกลุ่มมีอิทธิพล หลักการสำคัญของกระบวนการกลุ่มประกอบด้วย การ

เรียนเป็นศูนย์กลางแห่งการเรียนรู้ ผู้เรียนจะต้องเรียนรู้จากกลุ่มให้มากที่สุดโดยเน้นกระบวนการเรียนรู้และการสร้างสรรค์ความรู้โดยกลุ่ม

2. การเรียนรู้แบบร่วมแรงร่วมใจ (Cooperative learning) เป็นวิธีการเรียนรู้ที่เน้นการจัดสภาพแวดล้อมทางการเรียนให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ร่วมกันเป็นกลุ่มเล็ก ๆ สมาชิกแต่ละคนในกลุ่มจะต้องในการเรียนรู้และในความสำเร็จของกลุ่ม ทั้งการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น และการแบ่งปันทรัพยากรการเรียนรู้ของตนเองพร้อม ๆ กับการดูแลเพื่อนสมาชิกทุกคนในกลุ่มความสำเร็จของแต่ละบุคคลในกลุ่มคือความสำเร็จของกลุ่ม ความสำเร็จของกลุ่มคือความสำเร็จของทุกคน.

3. การเรียนรู้แบบเสริมสร้างความรู้ (Constructivism) เป็นวิธีการเรียนรู้ที่ผู้เรียนต้องแสวงหาความรู้ และสร้างความรู้ความเข้าใจขึ้นด้วยตนเอง ความเจริญงอกงามในความรู้จะเกิดขึ้นเมื่อผู้เรียนได้มีโอกาสเรียนรู้และแลกเปลี่ยนประสบการณ์กับคนอื่น ๆ หรือได้พบกับสิ่งใหม่ ๆ แล้วนำความรู้ที่มีอยู่มาเชื่อมโยงตรวจสอบกับสิ่งใหม่ ๆ

จากการศึกษาสรุปได้ว่าทฤษฎีการเรียนรู้เป็นแนวความคิดที่ใช้อธิบายลักษณะของการเกิดการเรียนรู้หรือการปรับเปลี่ยนพฤติกรรม ซึ่งในการศึกษาค้นคว้าได้นำทฤษฎีการเรียนรู้ในกลุ่มมนุษยนิยมเป็นหลักการในศึกษาพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม ทั้งนี้ขอแนวคิดจากกลุ่มมนุษยนิยมอาจนำไปใช้เพื่อการพัฒนาพฤติกรรม คือ การเน้นให้ผู้เข้าอบรมได้มีความคิดสร้างสรรค์ มีทักษะในการปฏิบัติอย่างเป็นระบบ ยอมรับความแตกต่างระหว่างบุคคล เกิดการยอมรับความคิดของบุคคลอื่นปฏิบัติตนเป็นธรรมชาติทำให้สามารถปฏิบัติงานร่วมกันได้

6. แนวคิดทฤษฎีความสามารถด้านความจำ

กิลฟอร์ด (Guilford, 1956, p. 221) กล่าวว่า ความจำเป็นความสามารถที่จะเก็บหน่วยความรู้ไว้ และสามารถระลึกได้หรือนำหน่วยความรู้นั้นออกมาใช้ได้ในลักษณะเดียวกันกับที่เก็บเข้าไว้ ความสามารถด้านความจำเป็นความสามารถที่จำเป็นในกิจกรรมทางสมองทุกแขนง

ลวัน สายยศ และอังคณา สายยศ (2541, น. 161) กล่าวว่า ความจำเป็นความสามารถในการระลึกนึกออกสิ่งที่ได้เรียนรู้ ได้มีประสบการณ์ ได้รับรู้มาแล้ว ความจำเป็นความสามารถพื้นฐานอย่างหนึ่งของมนุษย์ ซึ่งจะขาดเสียมิได้ ความคิดทั้งหลายก็มาจากการหาความสัมพันธ์ของความจำนั่นเอง แบบทดสอบวัดความจำจึงใช้วัดความสามารถในการระลึกนึกออกว่า สมองได้สิ่งสมอะไรไว้ จากที่เห็น ๆ มาแล้ว และมีอยู่มากน้อยเพียงใดด้วย

จากความหมายของความจำที่กล่าวมาสรุปได้ว่า ความจำเป็นความสามารถของสมองในการบันทึกข้อมูลหรือเรื่องราว เหตุการณ์ และสิ่งของต่าง ๆ ได้อย่างถูกต้องแม่นยำ แล้วสามารถระลึกหรือถ่ายทอดสิ่งที่จำออกมาได้อย่างถูกต้อง

ทฤษฎีเกี่ยวกับความสามารถด้านความจำ

ได้มีนักจิตวิทยา กล่าวถึงทฤษฎีเกี่ยวกับความจำ และการลืมไว้หลายทฤษฎี สามารถสรุปได้ 4 ทฤษฎี คือ

1. ทฤษฎีความจำสองกระบวนการ (Two – Process Theory of Memory)

ทฤษฎีนี้สร้างขึ้นโดย แอตคินสัน และชิฟฟริน (Atkinson and Shiffrin) ในปี ค.ศ. 1968 กล่าวถึงความจำระยะสั้นหรือความจำทันทีที่ทันใดและความจำระยะยาวว่า ความจำระยะสั้นเป็นความจำชั่วคราว สิ่งใดก็ตามถ้าอยู่ในความจำระยะสั้นจะต้องได้รับการทบทวนอยู่ตลอดเวลา มิฉะนั้นความจำสิ่งนั้นจะสลายตัวไปอย่างรวดเร็ว ในการทบทวนนั้นเราจะไม่สามารถทบทวนทุกสิ่งๆ ที่เข้ามาอยู่ในระบบความจำระยะสั้น ดังนั้นจำนวนที่เราจำได้ในความจำระยะสั้นจึงมีจำกัดการทบทวนป้องกันไม่ให้ความจำสลายตัวไปจากความจำระยะสั้น และถ้าสิ่งใดอยู่ในความจำระยะสั้นเป็นระยะเวลายาวนาน สิ่งนั้นก็จะมีโอกาสฝังตัวในความจำระยะยาว ถ้าเราจำสิ่งใดได้ในความจำระยะเวลายาวนาน สิ่งนั้นก็จะมีโอกาสฝังตัวในความจำระยะยาว ถ้าเราจำสิ่งใดไว้ในความจำระยะยาวสิ่งนั้นก็จะติดอยู่ในความทรงจำตลอดไป (ชัยพร วิชชาวุธ, 2520, น. 71)

2. ทฤษฎีการสลายตัว (Decay Theory) เป็นทฤษฎีการลืม กล่าวว่าการลืม

เกิดขึ้นเพราะการละเลยในการทบทวน หรือไม่นำสิ่งที่จำไว้ออกมาใช้เป็นประจำ การละเลยจะทำให้ความจำค่อย ๆ สลายตัวไปเองในที่สุด ทฤษฎีการสลายตัวนี้น่าจะเป็นจริงในความจำระยะสั้น เพราะในความจำระยะสั้นหากเราได้จดจ่อหรือสนใจทบทวนในสิ่งที่ต้องการจะจำเพียงชั่วครู่ สิ่งนั้นจะหายไปจากความทรงจำทันที (Adams, 1967, pp. 23 - 25)

3. ทฤษฎีการรบกวน (Interference Theory) เป็นทฤษฎีเกี่ยวกับการลืมที่

ยอมรับกันในปัจจุบันทฤษฎีหนึ่ง ทฤษฎีนี้ขัดแย้งกับทฤษฎีการสลายตัว โดยกล่าวว่าเวลาเพียงอย่างเดียวไม่สามารถทำให้เกิดการลืมได้ แต่สิ่งที่เกิดในช่วงดังกล่าวจะเป็นสิ่งคอยรบกวนสิ่งอื่น ๆ ในการจำการรบกวนนี้แยกออกเป็น 2 แบบ คือ การตามรบกวน หมายถึง สิ่งเก่า ๆ ที่เคยประสบมาแล้วหรือจำได้อยู่แล้วมารบกวนสิ่งที่จำใหม่ ทำให้จำสิ่งเก่าใหม่ไม่ค่อยได้ อีกแบบของการรบกวนก็คือ การย้อนรบกวน หมายถึงการพยายามจำสิ่งใหม่ทำให้ลืม สิ่งเก่าที่จำได้มาก่อน (Adams, 1980, pp. 299-307) จึงกล่าวได้ว่า ทฤษฎีการลืมนี้อาจเกิดขึ้นโดยความรู้ใหม่ไปรบกวนความรู้เก่า ทำให้ลืมความรู้เก่าและความรู้เก่าก็สามารถไปรบกวนความรู้ใหม่ได้ด้วย

4. ทฤษฎีการจัดกระบวนการตามระดับความลึก (Depth – of –

Processing Theory) ทฤษฎีนี้สร้างขึ้นโดย เครก และล็อกฮาร์ท (Craig and Lockhart) ในปี 1972 ซึ่งขัดแย้งกับความคิดของ แอตคินสัน และชิฟฟริน ที่กล่าวว่า ความจำมีโครงสร้างและตัวแปรสำคัญของความจำในความจำระยะยาวก็คือ ความยาวนานของเวลาที่ทบทวนสิ่งที่จำใน

ความจำระยะสั้น แต่แรก และลอกฮาร์ท มีความคิดว่า ความจำไม่มีโครงสร้างและความจำที่เพิ่มขึ้นไม่ได้เกิดขึ้นเพราะมีเวลาทบทวนในความจำระยะสั้นนาน แต่เกิดขึ้นเพราะความซับซ้อนของการเข้ารหัสที่ซับซ้อน หรือการโยงความสัมพันธ์ของสิ่งที่ต้องการจำยอมอาศัยเวลาแต่เวลาดังกล่าวไม่ใช่เพื่อการทบทวน แต่เพื่อการระลึกหรือซับซ้อนของการกระทำกับสารที่เข้าไป (การเข้ารหัส) ถ้ายิ่งลึก (ซับซ้อน) ก็ยิ่งจำได้มาก นั่นคือต้องใช้เวลามากด้วย (ไสว เลี่ยมแก้ว, 2528, pp. 20-23)

โครงสร้างความทรงจำ

เนื่องจากความคงทนในการจำเป็นสิ่งที่เกิดจากคุณภาพของกระบวนการสอน Fleming and Sheikhan (1972 อ้างถึงใน พงษ์สวัสดิ์ ลาภบุญเรือง, 2516, น. 12) ในวงการศึกษาก็ได้มีการศึกษาเกี่ยวกับขั้นตอนและกระบวนการที่นำไปสู่ความจำและความคงทนในความจำ เพื่อนำความรู้ไปใช้ให้เกิดผลในกระบวนการเรียนการสอน ทั้งนี้ นักจิตวิทยากลุ่มความคิดนิยมได้อธิบายเกี่ยวกับการจำว่าเป็นกระบวนการทางสมองที่จัดกระทำกับข้อมูลที่ได้รับจากการเรียนรู้ ซึ่งเรียกว่ากระบวนการจัดสรร (Information Processing) โดยเริ่มจากขั้นตอน ในโครงสร้างของความจำและกระบวนการจัดกระทำต่อข้อมูลที่เกิดขึ้นในแต่ละขั้นตอนของโครงสร้างของความจำดังนี้

1) ความจำรู้สึกสัมผัส (Sensory Memory) หรือเรียกว่า SM เป็นขั้นตอนแรกที่สมองรับข้อมูลเข้าไปหลังจากที่ได้สัมผัสกับสิ่งเร้า ขั้นตอนนี้สมองยังไม่เกิดการรับรู้ความหมายของข้อมูลนั้น และข้อมูลนั้นจะยังคงอยู่ขั้นนี้เพียง 1 วินาที แล้วจะเข้าสู่ขั้นต่อไป

2) ความจำระยะสั้น (Short-Term Memory) หรือเรียกว่า STM ขั้นนี้สมองสามารถจดจำข้อมูลได้อย่างจำกัด และข้อมูลจะคงอยู่ในขั้นตอนนี้ประมาณ 30 วินาทีเท่านั้น กล่าวคือความจำนี้จะเกิดขึ้นทันทีหลังจากที่สมองได้รับข้อมูล แต่ความจำเกี่ยวกับข้อมูลก็หมดลงแทบจะทันทีเช่นกัน แต่ถ้ามีการกระตุ้นในสมองสร้างรอยความจำเกี่ยวกับข้อมูลนั้น เช่นมีการฝึกฝนหรือทำซ้ำเพื่อเก็บสะสมข้อมูล ก็จะทำให้เกิดความจำในขั้นต่อไป

3) ความจำระยะยาว (Long-Term Memory) หรือเรียกว่า LTM ขั้นนี้เป็นความจำที่อยู่ในช่วงระยะเวลานานกว่า 30 วินาที วินาทีและไม่มีจำกัดความยาวนานของการจำข้อมูล อีกทั้งยังสามารถดึงข้อมูลนั้นและสิ่งที่เคยเรียนรู้หรือมีประสบการณ์มาก่อนนั้นไปใช้ในโอกาสต่อไปได้อีกด้วย

จากขั้นตอนและกระบวนการต่าง ๆ ที่กล่าวมาเกี่ยวกับความจำ สามารถสรุปได้ว่า กระบวนการในการจำนั้น มีเริ่มต้นที่การรับข้อมูลในขั้นความจำรู้สึกสัมผัส (Sensory Memory)

ที่ข้อมูลยังไม่มีมีความหมายใด จากนั้นข้อมูลจะเข้าสู่ขั้นความจำระยะสั้น (Short-Term Memory) ซึ่งเป็น ขั้นที่ผู้รับข้อมูลสามารถจดจำข้อมูลได้ทั้งในปริมาณที่จำกัด และในระยะเวลาอันสั้น จากนั้นถ้ามีการจัดกระทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งกับข้อมูลที่ได้รับเข้า ๆ มาก ๆ เช่นการฝึกฝนหรือทบทวน ข้อมูลจะเข้าสู่ความจำระยะยาว (Long-Term Memory) เกิดการจดจำข้อมูลดังกล่าว และนำไปใช้ประโยชน์ได้ในระยะเวลายาวนานหรือเป็นความคงทน โดยที่ความจำเรื่องความคงทนในการจดจำจะมากหรือน้อย ยาวนานเท่าใดนั้นขึ้นอยู่กับความถี่ในการจัดกระทำต่อข้อมูลในขั้นตอนความจำระยะสั้นและความซับซ้อนของกระบวนการเข้ารหัสหรือแปลงข้อมูลเพื่อการจัดเก็บและการนำไปใช้ในอนาคตได้

7. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

7.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

วนิช ญ์ และ ศศิธร (Wanit N. and Sasithorn N, 2009, pp. 657-661) ได้ทำการศึกษา แนวโน้มการผลิตครูพลศึกษาในระยะเวลา 15 ปี (2008-2022) มีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์บริบทการผลิตครูพลศึกษาของสถาบันครูตั้งแต่สมัยแผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติฉบับที่ 3 (พ.ศ. 2515-2519) จนถึงแผนฉบับที่ 9 (พ.ศ. 2545-2549) และสังเคราะห์แนวโน้ม ของครูพลศึกษาก่อนบริบทในระยะเวลา 15 ปี เป็นการวิจัยเชิงพรรณนา ประชากรที่อยู่ระหว่างการศึกษาคือ เอกสารเกี่ยวกับการผลิตครูพลศึกษาจำนวน 194 ชิ้น ตั้งแต่แผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติครั้งที่ 3 (พ.ศ. 2515-2519) จนถึงแผนฉบับที่ 9 (พ.ศ. 2545-2549) และผู้เชี่ยวชาญที่เกี่ยวข้องจำนวน 4 กลุ่ม เพื่อการผลิตและพัฒนาครูพลศึกษา จำนวน 65 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามปลายเปิดเพื่อสอบถามความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญด้านการผลิตครูเกี่ยวกับร่างแนวโน้มการผลิตครูพลศึกษาก่อนวัยเรียนใน 15 ปีข้างหน้าและแบบบันทึกข้อมูล เครื่องมือสำหรับวิเคราะห์ข้อมูลที่รวบรวมรวมถึงเทคนิคการวิเคราะห์เนื้อหาและเปอร์เซ็นต์ ผลการศึกษาพบว่า สภาพการผลิตครูพลศึกษาในช่วงแผนที่สามถึงแผนเก้า อาศัยหลักปรัชญาที่มุ่งสู่ผลผลิตและกระบวนการในการผลิตครูมากกว่าการคัดเลือกนักเรียนที่มีความสามารถและมีคุณธรรมเข้าสู่ระบบการผลิตครู มีสถาบันการผลิตครูพลละจำนวนมากทั้งในกระทรวงศึกษาธิการและกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา แต่นโยบายการผลิตครูพลกลับไม่มีเอกภาพ สืบปีที่แล้ว, มีครูพลจะจบการศึกษามากกว่าทำงานเป็นครูในโรงเรียนของรัฐในอัตราที่สูง อีกทั้งคุณภาพความรู้และเทคนิคการสอนของครูพลจะอยู่ในระดับต่ำด้วย นอกจากนี้ พบว่าแนวโน้มการผลิตพลศึกษาใน 15 ปีข้างหน้าเป็นดังนี้ ปัจจัยการผลิตครูพลศึกษาอยู่บนพื้นฐานของปรัชญาที่เน้นปัจจัยการผลิต กระบวนการ และคุณภาพของบัณฑิต ส่วนนโยบายควรปฏิรูปหลักสูตรพลศึกษา ปรับปรุงคุณภาพคณาจารย์

และคัดเลือกนักศึกษาที่มีความสามารถด้านกีฬา มาศึกษา เสนอแนะขั้นตอนการผลิตครูพลศึกษา กำหนดหลักสูตรควรมุ่งสู่การศึกษา 5 ปี โดยให้นักศึกษาเรียนเอก-วิชารอง จัดเพิ่มอีก 3 หลักสูตร ได้แก่ ภาษาไทยสำหรับครู ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับครูและภาวะผู้นำ เน้นให้นักเรียนมีความรู้ด้านวิชาการทั้งหลักสูตรสุขภาพและพลศึกษา มีแนวโน้มผลิตครูพลศึกษาน้อยลงและตั้งคณะกรรมการระดับชาติเพื่อให้มั่นใจว่าแผนงานและการดำเนินการไม่เพียง แสดงให้เห็นถึงความต้องการระดับชาติ แต่ตอบสนองต่อการเรียกร้องคุณภาพในระดับภูมิภาคและระดับนานาชาติ คุณภาพของผู้สำเร็จการศึกษาควรมีความเข้าใจเนื้อหาพลศึกษาเป็นอย่างดี มีเทคนิคการสอนที่หลากหลาย มีทักษะด้านกีฬาไทยและต่างประเทศ มีทัศนคติที่ดีต่อการวิจัย สามารถจัดการกิจกรรมพลศึกษาสำหรับผู้ทุพพลภาพ สื่อสารอย่างน้อย 2 ภาษาได้อย่างมีประสิทธิภาพ

บากาวา และเพทตี้ (Bhargava and Pathy, 2011, pp. 77-81) ทำการวิจัยเรื่อง ความรู้ของนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูเกี่ยวกับสมรรถนะการสอน มีวัตถุประสงค์เพื่อ ศึกษาสมรรถนะที่จำเป็นในการสอนของนักศึกษาฝึกประสบการณ์ ๙ ศึกษาสมรรถนะที่อยู่ในระดับสูงของนักเรียนฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู ศึกษาสมรรถนะที่นักศึกษาฝึกประสบการณ์ วิชาชีพครูชอบน้อยที่สุด และเพื่อแสดงการสมรรถนะที่สำคัญของครูฝึกสอนที่อยู่ในระดับต่ำ กลุ่มตัวอย่างคือ นักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูจำนวน 100 คน ที่ศึกษาในหลักสูตรศึกษาศาสตรบัณฑิต วิทยาลัยเซนต์ซาเวียร์ ในมหาวิทยาลัยวันนี ประเทศอินเดีย โดยมี 2 คนที่ไม่ได้ตอบคำถาม ดังนั้นกลุ่มตัวอย่างจึงเป็น 98 คน เป็นนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูชาย จำนวน 73 คน และหญิง 25 คน โดยในช่วงแรกให้เขียนจัดอันดับสมรรถนะ 20 สมรรถนะ ที่คิดว่าจำเป็นต่อการ ประกอบวิชาชีพครู และในช่วงที่ 2 สมรรถนะที่ถูกเลือกมากที่สุดแบ่งเป็น 2 สมรรถนะที่สมรรถนะส่วนบุคคล 22 สมรรถนะ และสมรรถนะทางวิชาชีพ 23 สมรรถนะ หลังจากผ่านไป 1 เดือน ให้จัดอันดับใหม่อีกครั้ง และหาค่าเฉลี่ย ผลการวิจัยพบว่า สมรรถนะส่วนบุคคล 5 อันดับแรก อันดับแรกได้แก่ ความมั่นใจ ความฉลาด ความเป็นมิตร ความสุขภาพ ความอดทน ความซื่อสัตย์ บุคลิกภาพที่พึงประสงค์ ความกระตือรือร้น รายการมองโลกในแง่ดีต่อผู้อื่นที่อ่อน ส่วนสมรรถนะ ในอันดับท้าย ได้แก่ ความเรียบร้อยและแต่งตัวภูมิฐาน อารมณ์ขัน ไม่พยายาบท และสนับสนุนเรื่อง ความสามัคคีในชาติเรดาร์วิชาชีพ สมรรถนะที่ถูกเรื่องสูงสุดได้แก่ นักศึกษาฝึกประสบการณ์ วิชาชีพครูที่เพิ่มค่านิยมที่ดีลงไปในการรู้ลึกของเนื้อหาวิชา ทักษะการสื่อสารที่เกิดผลสัมฤทธิ์การ ตรงต่อเวลา ความมีระเบียบวินัย และความเข้าใจในจิตวิทยาเกี่ยวกับเด็ก และสมรรถนะในอันดับ ท้าย ได้แก่ ความกระตือรือร้นในการเข้าร่วมกิจกรรมของโรงเรียน ความเคารพนอบน้อมต่อบิดา

มารดา แต่ความรู้ในเรื่องเทคโนโลยีขณะที่สมรรถนะการมีความรู้ที่ทันสมัย การใช้ทักษะการสอนได้อย่างเหมาะสม แต่ความเชี่ยวชาญจากการฝึกฝน ถูกจัดอยู่ในระดับกลาง

รูอิส และคนอื่นๆ (Ruiz, et al., 2012, pp. 2372-2379) ได้พัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมเพื่อพัฒนาสมรรถนะบุคลากรโดยใช้การฝึกอบรมเน้นสมรรถนะ ประกอบด้วยกิจกรรม 7 ขั้นตอน คือ ขั้นตอนที่ 1 กำหนดหลักการฝึกอบรม (Training core) ขั้นตอนที่ 2 ทบทวนสมรรถนะหลัก (Review core competency) ขั้นตอนที่ 3 หาทักษะในการวิจัยที่จำเป็น (Assess needed research specialization skills) ขั้นตอนที่ 4 กำหนดหลักสูตรฝึกอบรม (Identify and adopt training curriculum) ขั้นตอนที่ 5 กำหนดวิธีการเรียนรู้ (Identify learning methodologies) ขั้นตอนที่ 6 ดำเนินการฝึกอบรม (implement training) ขั้นตอนที่ 7 ประเมินผลการฝึกอบรม (Evaluate training) การฝึกอบรมนำหลักการเรียนรู้ของผู้ใหญ่และปรัชญาการศึกษาสำหรับประชาชน (Popular education) มาใช้ในการทำหลักสูตร โดยใช้ระเบียบวิธีวิจัยที่หลากหลายเพื่อให้ผู้ใหญ่เรียนรู้ได้ดีที่สุดผ่านประสบการณ์ มีการสะท้อนกลับ และแนวความคิดที่เป็นนามธรรม การฝึกอบรมถูกออกแบบโดยใช้เทคนิคซึ่งมองผู้เข้าอบรมเหมือนเป็นทั้งผู้สอนและผู้เรียน โดยเน้นที่การเรียนรู้ผ่านประสบการณ์ ผลการศึกษาพบว่ากรอบสมรรถนะหลัก (Core competency-based framework) ที่ได้จากการศึกษา 1) เป็นสมรรถนะที่จำเป็นสำหรับองค์กร 2) สร้างความเชื่อมั่นให้แก่บุคลากร และ 3) ได้บุคลากรที่มีมุมมองในบริบทที่ลูกค้าต้องการและตรงกับภารกิจขององค์กร

จีซัส และแดเนียล (Jesus V & Daniel M, 2013, pp. 253-261) การฝึกอบรมครูฝึกสอนสาขาวิชาพลศึกษาในการพัฒนาความสามารถขั้นพื้นฐานที่จำเป็นในการสอน จุดมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้คือเพื่อค้นหาผลกระทบของการฝึกปฏิบัติการสอนต่อแนวความคิดของครูฝึกสอนพลศึกษาเกี่ยวกับการวางแผน มีผู้เข้าร่วม 149 คน จาก University of Granada ประเทศสเปน (อายุเฉลี่ย 22.3 ปี) ใช้การออกแบบกึ่งทดลองก่อนส่งแบบสอบถามเฉพาะกิจที่ได้รับการตรวจสอบก่อนหน้าและการสัมภาษณ์แบบกึ่งโครงสร้างหลังจากใช้กระบวนการทั้งสองเพื่อวัดแนวความคิดของครูฝึกสอน ผลการวิจัยพบว่าก่อนการฝึกสอน การวางแผนเป็นขั้นตอนที่สำคัญที่สุดสำหรับครูฝึกสอน หลังจากการฝึกสอนเพิ่มขึ้นอย่างมากเมื่อเทียบกับการทดสอบก่อนและสูงกว่าการวางแผน นอกจากนี้ยังตรวจพบข้อสงสัยเกี่ยวกับการออกแบบการวางแผนและการสร้างเจตคติที่ดีภายในวิชาพลศึกษา ที่เพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญ การฝึกงานทำให้ครูตระหนักถึงปัญหาในการประสานทฤษฎีและการปฏิบัติ จึงทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงที่สำคัญที่เกี่ยวข้องกับการสอนพลศึกษา

แซนคาร์ ยันพาร์ และยาวิซ (Sancar, Yanpar & Yavuz, 2013, pp. 243-256) ทำการวิจัยเรื่องความรู้ในการพัฒนาสมรรถนะการออกแบบสื่อการเรียนการสอนกิจกรรมที่มีพื้นฐานความรู้ ทางด้านเนื้อหา การสอน และเทคโนโลยีของนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการพัฒนาสมรรถนะการออกแบบสื่อการเรียนการสอนของนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูผ่านรายวิชาเทคโนโลยีการสอนและการออกแบบสื่อการเรียนการสอน ซึ่งอยู่บนพื้นฐานความรู้ทางด้านเนื้อหา การสอน และเทคโนโลยี กลุ่มตัวอย่างคือนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู คณะศึกษาศาสตร์ จำนวน 22 คน ที่มีประสบการณ์การสอนเป็นกลุ่มตัวอย่างในการออกแบบกิจกรรมสำหรับผู้เรียน 5 กิจกรรม โดยใช้พื้นฐานความรู้ทางการสอนและเทคโนโลยีเครื่องมือวิจัยประกอบด้วย แบบประเมินสมรรถนะการออกแบบสื่อการสอนของนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู การเขียนภาระงาน แบบสอบถามปลายเปิด แบบประเมินการฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู สมรรถนะที่จำเป็นในการออกแบบวัตถุดิบในการสอน และได้รับประสบการณ์ในการนำพื้นฐานความรู้ทางด้านเนื้อหาการสอน และเทคโนโลยีไปใช้ในการฝึกประสบการณ์ในอนาคต

อับดุลเราะห์มาน และ กุล (Abdurrahman Aktopa & Gül Beyazgül, (2014, pp. 3194-3197) วัตถุประสงค์ของการศึกษาปัจจุบันคือเพื่อกำหนดทัศนคติของนักศึกษาฝึกประสบการณ์ ๓ สาขาพลศึกษาที่มีต่อผู้ประกอบการวิชาชีพครูและเปรียบเทียบทัศนคติตามระดับชั้นผู้เข้าร่วมการศึกษานี้คือ 128 คน (ชาย 73 คน, ผู้หญิง 55 คน) นักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูพลศึกษา ที่ศึกษาใน สาขาวิชาพลศึกษา มหาวิทยาลัยอัคเดนิซ และสปอร์ต, อันตัลยา, ประเทศตุรกี วัดทัศนคติของครูพลศึกษาก่อนบริการโดยใช้ “มาตราส่วนการวัดทัศนคติสำหรับการสอนอาชีพ” พัฒนาโดย อูสตูเนอร์ ผลการศึกษาปัจจุบันพบว่า ก่อนการฝึกประสบการณ์ส่วนใหญ่ครู (91.7%) คิดว่าจะเป็นครูพลศึกษาหลังจากจบการศึกษาจากโรงเรียนและ 60% ของพวกเขาเห็นว่าข้าราชการการสอบคัดเลือก (KPSS) เป็นอุปสรรคสำคัญในการเป็นครูพลศึกษา ส่วนใหญ่คิดว่าจะได้คะแนนสูงในการสอบคัดเลือกข้าราชการพลเรือนสามัญ (KPSS) นักศึกษาพลศึกษาเรียนในระดับชั้นต่าง ๆ มีทัศนคติที่ดีต่อวิชาชีพครู แม้ว่าจะมีแนวโน้มลดลงตามระดับชั้นที่เพิ่มขึ้น คะแนนทัศนคติไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

คอคซาล (Koksal, 2014, p. 1-7) ทำการวิจัยเรื่องสมรรถนะในหลักสูตรวิชาชีพครู ความรู้เกี่ยวกับนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาระดับสมรรถนะในการสอนและเจตคติทางวิชาชีพของนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูที่จะสำเร็จการศึกษาจากคณะศึกษาศาสตร์หลักสูตร 4 ปีกลุ่มตัวอย่างคือนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูจำนวน 379

คนที่เข้าศึกษาในคณะศึกษาศาสตร์มหาวิทยาลัยปามุคคาเล่ ประเทศตุรกี ที่เรียนในภาค การศึกษาได้ดูใบไม้ผลิปีการศึกษา 2008 ถึง 2009 ตัวแปรต้น เพศ ประเทศ โรงเรียนที่จบ สาขาวิชา และผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาตัวแปรตามคือสมรรถนะในการสอนและระดับเจตคติต่อ วิชาชีพเครื่องมือประกอบด้วยแบบประเมินตนเองเกี่ยวกับสมรรถนะการสังเคราะห์ไปและมากกว่า เจตคติต่อวิชาชีพครูผลการวิจัยพบว่าผลการศึกษาแสดงความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญเชิงบวก ระหว่างความรู้เกี่ยวกับสมรรถนะการสอนและเจตคติต่อวิชาชีพ

เจนเซ็น (Jensen, 2015, Web Site) ได้ทำการวิจัยเรื่อง สมรรถนะของผู้เชี่ยวชาญ ด้านการพัฒนาแรงงานของวิทยาลัยชุมชนที่ประสบความสำเร็จ โดยการวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิง ปริมาณ มีวัตถุประสงค์ของการวิจัยศึกษาสมรรถนะการรับรู้ความสามารถของผู้เชี่ยวชาญด้านการ ฝึกอบรม การพัฒนา และความต้องการในการพัฒนาวิชาชีพของพนักงานวิทยาลัยชุมชนเพนซิลเว เนีย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยใช้ตามแบบของ Gerity's ผลการวิจัยพบว่า ชายและหญิงมีสมรรถนะ การรับรู้ ความสามารถของผู้เชี่ยวชาญแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ การศึกษานี้จะช่วย ให้พัฒนาวิชาชีพ และปรับปรุงสมรรถนะของผู้เชี่ยวชาญในวิทยาลัยชุมชนรัฐเพนซิลเวเนียตาม ความต้องการ และนอกจากนี้การยังทำให้ค้นพบขีดความสามารถในการตัดสินใจเกี่ยวกับการวาง แผนการดำเนินงานการจ้างงาน โปรโมชัน และปัญหาด้านทรัพยากรบุคคลอื่น ๆ เช่น การจัดลำดับ ความสำคัญการฝึกอบรม และการพัฒนาความเป็นผู้นำอย่างต่อเนื่อง

แมคอินไทร์ – ไฮเต้ (McIntyre-Hite, 2016, pp. 6-87) ทำการวิจัยเรื่องการศึกษา ประสิทธิภาพในการพัฒนาสมรรถนะการเรียนรู้เป็นฐานในระดับอุดมศึกษา โดยใช้เทคนิคเดลฟาย วัตถุประสงค์ของการวิจัยเพื่อศึกษาแนวทางการพัฒนาสมรรถนะที่มีประสิทธิภาพ การประเมินผล และทรัพยากรการเรียนรู้ในระดับอุดมศึกษา โดยใช้เทคนิคเดลฟาย ซึ่งกรอบแนวคิดของการวิจัย โดยใช้ทฤษฎีการเรียนรู้ของผู้ใหญ่ (andragogy) ทฤษฎีวิพากษ์เชิงเหตุผล (critical subjectivity) และทฤษฎีการสร้างองค์ความรู้เชิงสังคม (social constructivism) โดยศึกษาจากผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 10 คน ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้เทคนิคเดลฟาย จำนวน 3 รอบ ผลการวิจัยพบว่า ได้แนวทางการพัฒนาสมรรถนะ จำนวน 8 ประการ ได้วิธีการประเมิน 15 เทคนิค และการนำ ทรัพยากรการเรียนรู้ไปใช้ประโยชน์ได้ 16 หลักการ และจากผลการวิจัยครั้งนี้ก่อให้เกิดการ เปลี่ยนแปลงทางสังคมในทางบวกมีการนำเสนอแนวทางการปฏิบัติที่มีประสิทธิภาพ มีประโยชน์ ในการพัฒนานักศึกษาให้สามารถสำเร็จการศึกษาได้เร็วขึ้น และสร้างความพึงพอใจให้กับ นายจ้างของนักศึกษาในอนาคตได้

เรกิก และ บาลี่ (Rekik G & Bali N, 2017) ได้ศึกษาเรื่อง การพัฒนาโปรแกรมการฝึกอบรมเบื้องต้นในพลศึกษาผ่านวิดีโอการดูแลหลักสูตรที่เป็นแบบอย่าง ในช่วงเริ่มต้นปีการศึกษาของการฝึกสอนต่อการรับรู้ของครูเตรียมบริการต่อประสิทธิผลของโปรแกรมการฝึกอบรมเบื้องต้นในด้านพลศึกษา คัดเลือกครูฝึกสอนจำนวน 230 คน (หญิง 92 คนและชาย 140 คน) อายุระหว่าง 21 ถึง 23 ปี (อายุเฉลี่ย 21 ± 1.8 ปี) ผู้เข้าร่วมได้รับการสุ่มเลือกให้อยู่ในกลุ่มควบคุม (หญิง 46 คน ชาย 70 คน) ที่ได้รับโปรแกรมการฝึกอบรมเบื้องต้นรูปแบบเดิม (TF-ITP) และกลุ่มทดลอง (หญิง 46 คน ชาย 70 คน) ที่ได้รับโครงการฝึกอบรมขั้นต้นรูปแบบใหม่ (NF-ITP). ตอบกลับแบบสอบถาม สำหรับการประเมินประสิทธิผลของโปรแกรมการฝึกอบรมเบื้องต้นนั้นได้รับในช่วงที่เสร็จสิ้นการฝึกอบรมเบื้องต้น การรับรู้ของครูเตรียมการบริการเกี่ยวกับประสิทธิภาพของโปรแกรมการฝึกอบรมเบื้องต้นนั้นสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญระหว่าง NF-ITP เมื่อเปรียบเทียบกับ TF-ITP ($p < 0.001$) โดยไม่มีความแตกต่างระหว่างเพศ ผลการวิจัยชี้ว่าการบูรณาการหลักสูตรการดูแลทัศนคติของแบบฝึกหัดการสอนที่เป็นแบบอย่างในช่วงเริ่มต้นปีการศึกษาของการฝึกสอนจะนำไปสู่การทำให้โปรแกรมการฝึกอบรมเบื้องต้นมีประสิทธิภาพมากขึ้นสำหรับครูฝึกสอนพลศึกษา

สตีเวน คีลา บียอร์น และเจสสิก้า (Steffen, G., Kira, E., Bjorn B. & Jessica, M, 2020, pp. 343-353) ได้ทำการศึกษา การพัฒนาประสิทธิภาพการสอนของครูฝึกประสบการณ์วิชาชีพพลศึกษาในช่วงระยะยาว การวิเคราะห์วิดีโอในห้องเรียนโดยใช้การให้คะแนนการประเมินห้องเรียน Class ระบบ K-3 โปรแกรมการศึกษาครูส่วนใหญ่ในเยอรมนีได้ดำเนินการฝึกสอนระยะยาวเพื่อส่งเสริมทักษะการสอนของครูเตรียมการล่วงหน้าอย่างไรก็ตาม ยังขาดการวิจัยจนถึงปัจจุบันเกี่ยวกับผลกระทบของการฝึกงานเหล่านี้ว่าด้วยการสอนจริงของครูก่อนบริการผลงานการศึกษานี้พยายามที่จะนำเสนอข้อมูลเชิงลึกในการพัฒนาประสิทธิภาพของครูฝึกสอนพลศึกษาระหว่างการฝึกงาน 5 เดือน รวมนักศึกษาฝึกสอน 11 คน ถูกบันทึกวิดีโอในชั้นเดียวกัน สามครั้งในครั้งแรก และสามครั้งเมื่อสิ้นสุดการฝึกสอน บทเรียนทั้งหมดได้รับการจัดอันดับด้วยคะแนนการประเมินห้องเรียนระบบ (CLASS) โดยผู้สังเกตการณ์ ในชั้นเรียนที่ได้รับอนุญาต เป็นระบบการให้คะแนนแบบประสิทธิภาพสูงเพื่อวิเคราะห์การสังเกตห้องเรียนและวิดีโอห้องเรียน ระดับประถมศึกษาโรงเรียน (CLASS K-3) ประเมิน 10 มิติปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียน ได้แก่วิธีเป็นสามโดเมนหลัก เหล่านี้โดเมนหลักประกอบด้วย การสนับสนุนทางอารมณ์การจัดห้องเรียนและการเรียนการสอนสนับสนุน. ประเมินความน่าเชื่อถือของผู้ประเมินโดยใช้การวิเคราะห์แบบคำร้อยละ การพัฒนาประสิทธิภาพการสอนครูฝึกสอนพลศึกษา ไม่มีนัยสำคัญเพิ่มขึ้นใน 10 มิติ/สามโดเมนหลักวัดได้ตลอดการฝึกงานสรุปข้อค้นพบเหล่านี้และการปฏิบัติงานจริงในสถานศึกษา

เมห์เม็ต ยานิก (Mehmet Yanik, 2020, pp. 253-264) ได้ศึกษาการรับรู้ของความสามารถในการเลือกเทคนิคการสอน ของครูฝึกสอนในประเทศตุรกี การศึกษานี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการรับรู้ของครูฝึกสอนพลศึกษา ความสามารถในการเลือกเทคนิคการสอนตามตัวแปรต่าง ๆ การวิจัยนี้เป็นการศึกษาเชิงพรรณนาโดยใช้แบบจำลองการกำหนดตัวแปรประกอบด้วย ครูฝึกสอนพลศึกษา 348 คนกำลังศึกษาอยู่ในแผนกต่าง ๆ “ขนาดความสามารถในการรับรู้ของครูฝึกสอนในการเลือกเทคนิคการสอน” คือใช้เป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อวิเคราะห์ข้อมูล ความถี่และเปอร์เซ็นต์การแจกแจง ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การทดสอบ t และการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวค่านิยมถูกนำมาใช้ ระดับความสำคัญถูกนำมาเป็น $p < 0.05$ สำหรับการทดสอบทั้งหมด ผลลัพธ์ที่ได้จากการศึกษาพบว่า จากการประเมินช่วงคะแนนมาตราส่วนคะแนนเฉลี่ยของผู้เข้าร่วม (4.24 ± 0.36) สำหรับการรับรู้ความสามารถในการเลือกการสอนเทคนิคอยู่ในระดับสูง ตามส่วนย่อย คะแนนเฉลี่ย 4.30 ± 0.38 ในส่วนย่อยการทำนายเชิงบวกและ 4.11 ± 0.39 ในส่วนย่อยการทำนายเชิงลบ ไม่พบความแตกต่างระหว่างกลุ่มตามตัวแปรเพศตามตัวแปรประเภทภาควิชาที่เข้าศึกษา จะเห็นได้ว่า นักศึกษาฝึกสอนที่ได้รับสิทธิ์เป็นครูผ่านหลักสูตรประกาศนียบัตร มีระดับการรับรู้ที่ต่ำกว่า ผลการศึกษาอีกประการหนึ่งคือ เมื่อระดับชั้นเพิ่มขึ้น ระดับความสามารถในการรับรู้ของผู้เข้าร่วมเพิ่มขึ้น จากผลการวิจัยพบว่า มีการเสนอคำแนะนำเกี่ยวกับความจำเป็นของครูฝึกสอนจากการเลือกของพวกเขาเป็นต้นไป เพื่อให้ได้รับการศึกษาด้วยโปรแกรมที่ให้ความสำคัญกับการปฏิบัติเฉพาะโดเมนและสำหรับหลักสูตรฝึกอบรมในระยะสั้นเพื่อเป็นการทบทวนความรู้

คานาดาส ซานโตส-พาสเตอร์ และ คาสเตจอน (Canadas, L., Santos-Pastor, M. L., & Castejon, F. J, 2020, pp. 33-41) ได้ศึกษาถึงสมรรถนะ และการประเมินครูพลศึกษา การฝึกอบรมนักศึกษาฝึกสอนพลศึกษา ก่อนการฝึกสอนควรพัฒนาความสามารถหลักที่ขึ้นกับผู้สำเร็จการศึกษาในการทำงานอย่างมืออาชีพ การประยุกต์ใช้การประเมินในขั้นตอนนี้ที่จะพัฒนาความสามารถเหล่านี้ งานวิจัยนี้ประเมินการรับรู้ของผู้สำเร็จการศึกษาเกี่ยวกับการพัฒนาความสามารถในการสอนและความแตกต่างที่สำคัญ และมีความแตกต่างอย่างนัยสำคัญหรือไม่ ขึ้นอยู่กับว่าทำงานเป็นครูหรือไม่ นอกจากนี้ยังมีการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบบางอย่างของการประเมินและการให้คะแนนและการพัฒนาความสามารถ ผู้สำเร็จการศึกษา 487 คน จากมหาวิทยาลัยในสเปน 17 แห่ง เข้าร่วม ผลการวิจัยพบว่า (1) ไม่มีความแตกต่างในการรับรู้ความสามารถที่ได้รับ ขึ้นอยู่กับว่าบัณฑิตได้ทำงานหรือไม่ (2) ผู้สำเร็จการศึกษาที่ทำงานเป็นครูเชื่อมโยงรายการประเมินในเชิงบวกกับชุดความสามารถสองในสามชุดที่ศึกษา และรูปแบบการ

ให้คะแนนแบบมีส่วนร่วมตามความสามารถของการพัฒนา การประยุกต์ใช้และการประเมิน กระบวนการสอนและการเรียนรู้ในการพลศึกษา และ (3) ผู้ที่ทำงานเชื่อว่าการใช้การประเมินในเชิงโครงสร้างระหว่างการฝึกสอนช่วยให้พวกเขานำความสามารถด้านการสอนไปปฏิบัติในการทำงานอย่างมืออาชีพ

7.2 งานวิจัยในประเทศ

วัชรภัทร เตชะวัฒนศิริดำรง (2553) ได้ศึกษาการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างสมรรถนะวิชาชีพครู สำหรับนิสิตปฏิบัติการสอนแบบฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู หลักสูตรการศึกษาระดับบัณฑิต(หลักสูตร 5 ปี) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ วิธีดำเนินการวิจัยแบ่งออกเป็น 4 ขั้นตอน คือ 1. ศึกษาและวิเคราะห์ 2. ออกแบบและพัฒนา 3. การทดลองภาคสนาม ทดลองใช้หลักสูตรนำร่องโดยใช้การวิจัยปฏิบัติการกับกลุ่มทดลองจำนวน 15 คน และใช้หลักสูตรฝึกอบรมกับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน และ 4. ศึกษาความคงทนโดยใช้แบบแผนการทดลอง (One - Group Pretest - Posttest Design) เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนค่าเฉลี่ยความรู้เกี่ยวกับวิชาชีพครู สมรรถนะวิชาชีพครู และเจตคติต่ออาชีพครู ก่อนและหลังฝึกอบรมโดยใช้สถิติทดสอบ t test (Dependent Samples) ผลการวิจัยพบว่า

1. ได้หลักสูตรฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างสมรรถนะวิชาชีพครูสำหรับนิสิตปฏิบัติการสอนและฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู มีองค์ประกอบของหลักสูตรดังนี้ สภาพปัญหาและความจำเป็น หลักการและเหตุผล จุดมุ่งหมายของหลักสูตร หน่วยการเรียนรู้ การฝึกอบรม กิจกรรมการฝึกอบรม และการวัดและการประเมินผล

2. ผลการประเมินประสิทธิภาพของหลักสูตรฝึกอบรมโดยมีค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) 4.96 และค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างองค์ประกอบของหลักสูตรโดยรวมเท่ากับ 0.96 และสมรรถนะวิชาชีพครูของนิสิตผู้เข้ารับการฝึกอบรม ด้านความรู้เกี่ยวกับวิชาชีพครูด้านสมรรถนะวิชาชีพครู และด้านเจตคติต่ออาชีพครู หลังการฝึกอบรมสูงกว่าก่อนการฝึกอบรมอย่างมีนัยยะสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3. ผลการศึกษาความคงทนด้านความรู้เกี่ยวกับวิชาชีพครู หลังการฝึกอบรมเสร็จสิ้นไปแล้ว 2 สัปดาห์มีค่าเฉลี่ยคะแนนความรู้เกี่ยวกับวิชาชีพครูสูงกว่าหลังการฝึกอบรมอย่างมีนัยยะสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

นิตยา เรืองแป้น (2555) ได้ทำการศึกษาการปฏิบัติการการฝึกประสบการณ์ ๗ มหาวิทยาลัยราชภัฏเขตภูมิศาสตร์ภาคใต้ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาระดับปฏิบัติการการฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู กลุ่มมหาวิทยาลัยราชภัฏเขตภาคใต้ กลุ่มตัวอย่างประกอบด้วย กลุ่มที่ 1

เป็นอาจารย์ที่ทำหน้าที่ประธานหลักสูตร 28 คน กลุ่มที่ 2 เป็นอาจารย์ที่ทำหน้าที่อาจารย์นิเทศก์ ประจำหลักสูตร 134 คน เป็นการเลือกแบบเจาะจง กลุ่มที่ 3 เป็นนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู ซึ่งเป็นการสุ่มแบบชั้นภูมิ (Stratified Random Sampling) โดยสุ่มนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูในแต่ละสาขาวิชาของแต่ละมหาวิทยาลัย ด้วยสัดส่วนร้อยละ 10 จำนวน 220 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เป็นแบบสอบถามระดับปฏิบัติการการฝึกประสบการณ์วิชาชีพเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating scale) 5 ระดับ มี 12 ด้าน คือ ปรัชญา หลักการและแนวคิด การบริหารหลักสูตรและการจัดการเรียนรู้ วัตถุประสงค์ของหลักสูตร โครงสร้างหลักสูตร ลักษณะงานฝึกประสบการณ์ฯ ลักษณะงานฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูของการปฏิบัติการสอนในสถานศึกษา ในสาขาวิชาเฉพาะบทบาทหน้าที่ของฝ่ายฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู บทบาทหน้าที่ของผู้บริหารโรงเรียนฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู บทบาทหน้าที่ของครูพี่เลี้ยงบทบาทหน้าที่ของอาจารย์นิเทศก์ และการประเมินผลการฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลการวิจัยพบว่า การปฏิบัติการการฝึกประสบการณ์ฯ มหาวิทยาลัยราชภัฏเขตภูมิศาสตร์ภาคใต้ทั้ง 12 ด้าน อยู่ในระดับมาก

สุกัญญา ทองนาค (2555) ได้ทำการศึกษาเรื่องการพัฒนาแบบทดสอบสมรรถนะ นักศึกษาตามมาตรฐานวิชาชีพครู แบบพหุมิติที่มีการตรวจให้คะแนนแบบพหุภาค โดยมี วัตถุประสงค์เพื่อ 1) พัฒนาแบบทดสอบสมรรถนะนักศึกษาคณะครุศาสตร์ตามมาตรฐานวิชาชีพครูแบบพหุมิติที่มีการตรวจให้คะแนนแบบทวิภาค 2) ตรวจสอบคุณภาพของแบบทดสอบสมรรถนะ นักศึกษาคณะครุศาสตร์ตามมาตรฐานวิชาชีพครู แบบพหุมิติที่มีการตรวจให้คะแนนแบบทวิภาค และ 3) พัฒนาเกณฑ์การผ่านขั้นต่ำในการทดสอบสมรรถนะนักศึกษาคณะครุศาสตร์ตามมาตรฐานวิชาชีพครูแบบพหุมิติที่มีการให้คะแนนแบบทวิภาค กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ นักศึกษาคณะครุศาสตร์/ศึกษาศาสตร์ ที่กำลังศึกษาระดับชั้นปีที่ 4 และ 5 ปีการศึกษา 2554 ของสถาบันอุดมศึกษาในกำกับของรัฐบาล 11 สถาบัน จำนวน 2,108 คน ได้มาจากการสุ่มแบบหลายขั้นตอน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบทดสอบสมรรถนะนักศึกษามาตรฐานวิชาชีพครูแบบพหุมิติ ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้ แบบทดสอบสมรรถนะนักศึกษามาตรฐานวิชาชีพครูแบบพหุมิติที่พัฒนาขึ้นมีจำนวน 125 ข้อ วัดสมรรถนะ 3 ด้าน คือด้านความรู้ คิด ด้านทักษะและความสามารถ และด้านคุณลักษณะมีความเที่ยงตรงโดยการวิเคราะห์เพื่อมิติและมีความตรงเชิงโครงสร้างโดยโมเดลการวัดสมรรถนะนักศึกษามาตรฐานวิชาชีพครูแบบพหุมิติภายในข้อมีความเหมาะสมมากกว่าเอกนิตรวมของโมเดลผู้มิติ และเกณฑ์การผ่านขั้นต่ำสำหรับการตัดสินสมรรถนะนักศึกษามาตรฐานวิชาชีพครูแบบพหุมิติในแต่ละด้านจากการกำหนดโดยมี

ผู้เชี่ยวชาญทางวิชาชีพครู พบว่าด้านสมรรถนะด้านความรู้-คิด ด้านทักษะความสามารถ และด้านคุณลักษณะต้องได้คะแนนร้อยละขั้นต่ำคือ ร้อยละ 65, ร้อยละ 60 และ 60 ตามลำดับสำหรับการพิจารณาคะแนนรวมทั้งฉบับต้องได้คะแนนขั้นต่ำคือร้อยละ 60

กุสุมา ใจสบาย (2556) ได้ทำการศึกษาเรื่องการพัฒนารูปแบบการประเมินสมรรถนะนักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต มหาวิทยาลัยราชภัฏในเขตภาคใต้ตอนบน มีวัตถุประสงค์เพื่อ (1) สร้างรูปแบบการประเมินสมรรถนะนักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต และ (2) ประเมินรูปแบบการประเมินสมรรถนะนักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ ผู้บริหารจำนวน 18 คน ครูผู้สอน จำนวน 70 คน อาจารย์นิเทศก์ จำนวน 29 คน นักศึกษาจำนวน 67 คน และนักเรียน จำนวน 335 คน รวมทั้งสิ้น 519 คน กลุ่มตัวอย่างผู้เชี่ยวชาญและผู้ทรงคุณวุฒิในการพัฒนารูปแบบการประเมินด้วยเทคนิค EDJR จำนวน 18 คนและผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบความเหมาะสมของรูปแบบด้วยการสนทนากลุ่มจำนวน 7 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย แบบประเมินสมรรถนะนักศึกษาแบบทดสอบ และแบบประเมินคุณภาพของรูปแบบการประเมินสมรรถนะนักศึกษาสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ค่าร้อยละ ค่ามัธยฐาน ค่าส่วนเบี่ยงเบนควอไทล์ค่าเฉลี่ย และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลการวิจัยสรุปว่า 1. รูปแบบการประเมินสมรรถนะนักศึกษาประกอบด้วย องค์ประกอบสมรรถนะ 5 ด้าน รวม 17 ตัวชี้วัดสมรรถนะ คือ สมรรถนะหลัก 3 สมรรถนะ คือ (1) ด้านจิต-วิญญาณครู 3 ตัวชี้วัด (2) ด้านทักษะทางสังคม 4 ตัวชี้วัด และ (3) ด้านการเป็นผู้นำการเปลี่ยนแปลง 2 ตัวชี้วัด และสมรรถนะวิชาชีพ 2 สมรรถนะ คือ (1) ด้านความรู้ 3 ตัวชี้วัด และ (2) ด้านทักษะการจัดกิจกรรมการเรียนรู้การสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ 5 ตัวชี้วัด 2. เครื่องมือที่ใช้ในการประเมินสมรรถนะ ประกอบด้วย แบบประเมินสมรรถนะตามรายการตัวชี้วัดสมรรถนะ เป็นมาตราส่วนประมาณค่า 3 ระดับ แบบประเมินคุณภาพของรูปแบบ และแบบทดสอบ ผู้ประเมินคือ ผู้บริหารสถานศึกษา ครูผู้สอนซึ่งปฏิบัติหน้าที่เป็นครูพี่เลี้ยง อาจารย์นิเทศก์ของคณะครุศาสตร์ นักศึกษาประเมินตนเอง และนักเรียน ผลการตรวจสอบความเหมาะสมของรูปแบบจากผู้เชี่ยวชาญ อยู่ในระดับมาก ทุกด้าน 3. ผลการทดลองใช้รูปแบบในการประเมินสมรรถนะนักศึกษาซึ่งกำลังฝึกปฏิบัติการสอนในสถานศึกษา พบว่า มีความเหมาะสมและเป็นไปได้ในการนำไปใช้ในระดับมากทุกด้าน

กมลชนก ภาควง (2556) ได้ศึกษาการพัฒนาแบบสมรรถนะที่จำเป็นสำหรับครูในสถานศึกษาขั้นพื้นฐานเพื่อรองรับการก้าวสู่ประชาคมอาเซียน โดยการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยใช้ระเบียบวิธีวิจัยแบบผสมผสาน โดยมีทั้งแบบวิจัยเชิงคุณภาพและแบบวิจัยเชิงปริมาณ โดยกลุ่มผู้ให้ข้อมูลแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม 1.กลุ่มผู้ให้ข้อมูลโดยการสัมภาษณ์และตอบแบบสอบถามได้แก่

ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 17 คนซึ่งได้มาจากการคัดเลือกแบบเจาะจง 2. กลุ่มผู้ให้ข้อมูลโดยการตอบแบบประเมิน ได้แก่ครูจำนวน 552 คนจากกลุ่มตัวอย่าง 70 โรงเรียนซึ่งได้มาจากการสุ่มประชากรแบบแบ่งประเภท เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือแบบสอบถามสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้างและแบบสอบถามความคิดเห็น 2 ฉบับโดยการใช้เทคนิควิจัย EDFR (Ethnographic Delphi Future Research) และแบบประเมินสมรรถนะครู การวิเคราะห์ข้อมูลใช้สถิติบรรยาย ค่ามัธยฐาน ค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ ค่าเฉลี่ยเลขคณิต ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การวิเคราะห์เนื้อหา การวิเคราะห์ค่าดัชนีลำดับความสำคัญของความต้องการจำเป็นในการพัฒนา (PNI Modified) และการวิเคราะห์เมทริกซ์ (Matrix Analysis) ผลการวิจัยพบว่า

1. การศึกษาสมรรถนะและรูปแบบสัมมนาสำหรับครูในสถานศึกษาขั้นพื้นฐานตามสภาพปัจจุบันซึ่งกำหนดโดยหน่วยงานทางการศึกษาต่างๆพบว่าประกอบด้วย 13 สมรรถนะ 64 ตัวชี้วัด

2. การพัฒนารูปแบบสมรรถนะที่จำเป็นสำหรับครูในสถานศึกษาขั้นพื้นฐานเพื่อรองรับการก้าวสู่ประชาคมอาเซียนพบว่า ประกอบด้วย 30 สมรรถนะ 168 ตัวชี้วัด ได้แก่ 1) ด้านความรู้มี 9 สมรรถนะ 3 13 ตัวชี้วัด 2) ด้านทักษะมี 17 สมรรถนะ 99 ตัวชี้วัดและ 3) ด้านคุณลักษณะส่วนบุคคลมี 3 สมรรถนะ 36 ตัวชี้วัด

3. การประเมินความต้องการจำเป็นในการพัฒนาสมรรถนะครูเพื่อรองรับการก้าวสู่ประชาคมอาเซียนพบว่า วิเคราะห์ค่าดัชนีลำดับความสำคัญของความต้องการจำเป็น (PSI Modified) ด้านความรู้ ด้านทักษะ และด้านคุณลักษณะส่วนบุคคล ได้เท่ากับ 0.48, 0.38 และ 0.18 ตามลำดับ และเมื่อวิเคราะห์เมทริกพบว่าสมรรถนะที่ครูจำเป็นต้องได้รับการพัฒนาเร่งด่วนซึ่งพิจารณาจากสัมมนาที่ต่ำกว่าเกณฑ์แต่ต้องปรับปรุง มี 10 สมรรถนะ ประกอบด้วยด้านความรู้ 4 สมรรถนะ และด้านทักษะ 6 สมรรถนะ และสมรรถนะที่ครูจำเป็นต้องได้รับการพัฒนาเป็นลำดับรองลงมา จงพิจารณาจากสัมมนาที่ต่ำกว่าเกณฑ์แต่ยังไม่น่าห่วง มี 9 สมรรถนะ ประกอบด้วยความรู้ 3 สมรรถนะ ด้านทักษะ 4 สมรรถนะ และด้านคุณลักษณะส่วนบุคคล 2 สมรรถนะ

พรทิพย์ อ้นเกษม (2557) ศึกษาการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมการจัดการเรียนรู้ที่เน้นกระบวนการคิดวิเคราะห์ สำหรับนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏราชนครินทร์ จำนวน 30 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย 1) หลักสูตรฝึกอบรมการจัดการเรียนรู้ที่เน้นกระบวนการคิดวิเคราะห์ สำหรับนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏราชนครินทร์ 2) แบบทดสอบความรู้เกี่ยวกับความรู้ความเข้าใจด้าน

การจัดการเรียนรู้ที่เน้นกระบวนการคิดวิเคราะห์ 3) แบบวัดเจตคติต่อการจัดการเรียนรู้ที่เน้นกระบวนการคิดวิเคราะห์ 4) แบบประเมินทักษะการจัดการเรียนรู้ที่เน้นกระบวนการคิดวิเคราะห์ สถิติที่ใช้ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และรายการทดสอบค่าที (t test) ผลการวิจัยพบว่า

1. หลักสูตรฝึกอบรมการจัดการเรียนรู้ที่เน้นกระบวนการคิดวิเคราะห์สำหรับนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏราชชนครินทร์ มีองค์ประกอบของหลักสูตร ประกอบด้วย ความเป็นมา หลักการ จุดมุ่งหมายของหลักสูตร โครงสร้าง เวลาการอบรม เนื้อหาสาระ กิจกรรมการฝึกอบรม สื่อการเรียนรู้ การวัดผลและประเมินผล ตารางการฝึกอบรม และเอกสารประกอบหลักสูตร ได้แก่ คู่มือการดำเนินการฝึกอบรม สำหรับวิทยากร คู่มือการฝึกอบรมสำหรับผู้เข้ารับการฝึกอบรม แลกคู่มือติดตามผลการใช้หลักสูตร สำหรับครูพี่เลี้ยง และผลการประเมินคุณภาพหลักสูตร โดยการประเมินความเหมาะสมขององค์ประกอบของหลักสูตรจากผู้เชี่ยวชาญ พบว่า มีคุณภาพอยู่ในระดับมาก

2. กลุ่มทดลองมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้ที่เน้นกระบวนการคิดวิเคราะห์หลังการฝึกอบรมสูงกว่าก่อนการฝึกอบรม อย่างมีนัยยะสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3. กลุ่มทดลองมีเจตคติที่ดีต่อการจัดการเรียนรู้ที่เน้นกระบวนการคิดวิเคราะห์หลังการฝึกอบรม

4. กลุ่มทดลองมีทักษะการจัดการเรียนรู้ที่เน้นกระบวนการคิดวิเคราะห์หลังการฝึกอบรมอยู่ในระดับดีมาก

นันทกา วารินิน (2557) ศึกษา รูปแบบการพัฒนาสมรรถนะการจัดการเรียนรู้ของครู สำหรับโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษากำแพงเพชรโดยการวิจัยครั้งนี้ มีลักษณะเป็นการวิจัยและพัฒนา กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ ผู้บริหาร และครูสังกัดสพ. เขต 2 จำนวน 322 คน ผู้เชี่ยวชาญในการสนทนากลุ่มเพื่อพิจารณารูปแบบการพัฒนาสมรรถนะการจัดการเรียนรู้ จำนวน 15 คน และครูโรงเรียนอนุบาลทรายทอง อำเภอทรายทองวัฒนา จังหวัดกำแพงเพชร จำนวน 15 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบสอบถามสภาพปัจจุบัน ปัญหา และความต้องการในการพัฒนา สมรรถนะการจัดการเรียนรู้ แบบบันทึกการสนทนากลุ่ม คู่มือการดำเนินการตามรูปแบบ และ แบบสอบถามความพึงพอใจ การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณ ใช้วิธีการวิเคราะห์โดยใช้สถิติ ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ข้อมูลเชิงคุณภาพใช้วิธีการวิเคราะห์เนื้อหา ผลการวิจัย พบว่า

1) สภาพปัจจุบันครูมีสมรรถนะการจัดการเรียนรู้โดยรวมระดับปานกลาง ปัญหาของสมรรถนะการจัดการเรียนรู้ระดับมาก และมีความต้องการในการพัฒนาระดับมาก

2) รูปแบบการพัฒนาสมรรถนะการจัดการเรียนรู้ที่สร้างขึ้น มีองค์ประกอบ 3 ส่วนคือ สมรรถนะการจัดการเรียนรู้ ซึ่งประกอบด้วย 5 ด้านคือ ด้านการสร้างและพัฒนาหลักสูตร ด้านเนื้อหาสาระที่สอน ด้านการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ด้านการใช้และพัฒนา นวัตกรรมเทคโนโลยีสารสนเทศ และด้านการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ หลักการของรูปแบบ มี 4 หลักการ คือ 1. หลักการพัฒนาต้องสนองความต้องการของผู้รับการพัฒนาและสอดคล้องกับนโยบายของโรงเรียน 2. หลักการการยืดหยุ่นของกระบวนการและวิธีการ 3. หลักการมีส่วนร่วมของผู้รับการพัฒนา และ 4. หลักการความแตกต่างระหว่างบุคคล กระบวนการพัฒนา มี 5 ขั้นตอน คือ ขั้นตอนที่ 1 การสร้างความต้องการในการพัฒนา ขั้นตอนที่ 2 การวิเคราะห์ความต้องการในการพัฒนา ขั้นตอนที่ 3 การออกแบบและวางแผนการพัฒนา ขั้นตอนที่ 4 การดำเนินการตามแผนพัฒนา และขั้นตอนที่ 5 การประเมินผลการพัฒนา

3) หลังการทดลองใช้รูปแบบการพัฒนาสมรรถนะการจัดการเรียนรู้ ครูมีสมรรถนะการจัดการเรียนรู้สูงขึ้น และมีความพึงพอใจต่อรูปแบบการพัฒนาสมรรถนะการจัดการเรียนรู้ ระดับมากที่สุด

รุ่งทิwa มูลสถาน (2557) ได้ศึกษาการพัฒนาสมรรถนะนักศึกษาวิชาชีพครูที่สอดคล้องกับบริบทแม่ฮ่องสอน โดยมีวัตถุประสงค์หลัก 4 ประการ เพื่อ 1) วิเคราะห์ความสอดคล้องของรายวิชาที่ใช้อยู่ในหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต กลุ่มวิชาชีพครูมหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ (ฉบับปรับปรุง พุทธศักราช 2553) กับบริบทสังคม วัฒนธรรม เศรษฐกิจ และสิ่งแวดล้อมของจังหวัดแม่ฮ่องสอน 2) วิเคราะห์สมรรถนะของนักศึกษาวิชาชีพครูที่ควรได้รับการพัฒนาให้สอดคล้องกับบริบทแม่ฮ่องสอน 3) พัฒนาสาระความรู้และวิธีการจัดการเรียนรู้ที่เหมาะสมต่อการพัฒนาสมรรถนะนักศึกษาวิชาชีพครูที่สอดคล้องกับบริบทแม่ฮ่องสอน และ 4) เพื่อทดลองใช้สาระความรู้ต่อการพัฒนาสมรรถนะนักศึกษาวิชาชีพครูที่สอดคล้องกับบริบทแม่ฮ่องสอน

ผลการวิจัยครั้งนี้ได้ชุดพัฒนาสมรรถนะที่มีประสิทธิภาพและมีประสิทธิผลตามเกณฑ์ที่กำหนด โดยผลจากการทดลองใช้ชุดพัฒนาสมรรถนะ มีดังนี้ 1) ผลการใช้เนื้อหาสาระและวิธีการถ่ายทอด ต่อกลุ่มเป้าหมายที่เป็นนักศึกษาวิชาชีพครูที่เป็นกลุ่มทดลองได้รับการพัฒนาสมรรถนะเพิ่มมากขึ้นทุกหน่วยการเรียนรู้ ทั้งสมรรถนะด้านความรู้ ด้านทักษะ และด้านคุณลักษณะที่สอดคล้องเหมาะสมกับบริบทแม่ฮ่องสอน 2) ผลสัมฤทธิ์ด้านความรู้ความเข้าใจของ

นักศึกษาวิชาชีพครูที่เป็นกลุ่มทดลองในการใช้ชุดพัฒนาสมรรถนะ ต่อเนื้อหาสาระความรู้ จำนวน 5 หน่วย การเรียนรู้ ปรากฏว่ามีผลสัมฤทธิ์หลังการเรียนรู้สูงกว่าก่อนการเรียนรู้

กริช ภัทรภาคิน (2558) ได้ทำการศึกษาเรื่องการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างทักษะภาษาอังกฤษในการเข้าสู่ประชาคมอาเซียนสำหรับนักศึกษาคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรีการมีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาปัญหาทักษะภาษาอังกฤษในการเข้าสู่ประชาคมอาเซียนของนักศึกษาคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี 2) พัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างทักษะภาษาอังกฤษในการเข้าสู่ประชาคมอาเซียนสำหรับนักศึกษาคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี และ 3) ศึกษาประสิทธิผลของหลักสูตรฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างทักษะภาษาอังกฤษในการเข้าสู่ประชาคมอาเซียนสำหรับนักศึกษาคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี การดำเนินการศึกษาวิจัยเป็นแบบวิจัยและพัฒนา แบ่งเป็น 3 ขั้นตอน คือ ศึกษาปัญหาทักษะภาษาอังกฤษ สร้างหลักสูตรฝึกอบรม และศึกษาประสิทธิผลของหลักสูตรฝึกอบรม โดยการวัดผลสัมฤทธิ์และความพึงพอใจต่อหลักสูตรฝึกอบรมของผู้ที่เข้ารับการอบรม กลุ่มตัวอย่าง คือ นักศึกษาคณะครุศาสตร์ ชั้นปีที่ 4 แบ่งเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่ 1) กลุ่มที่ใช้ในการศึกษาปัญหาทักษะภาษาอังกฤษ จำนวน 361 คน และ 2) กลุ่มที่เข้ารับการฝึกอบรม จำนวน 25 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ 1) แบบสำรวจปัญหาทักษะภาษาอังกฤษ 2) หลักสูตรฝึกอบรม 3) แบบทดสอบก่อนและหลังการฝึกอบรม และ 4) แบบสอบถามความพึงพอใจต่อหลักสูตรฝึกอบรม สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบที (t-test) ผลการวิจัยสรุปว่า 1) นักศึกษาคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี มีปัญหาทักษะภาษาอังกฤษโดยรวมและเป็นรายด้านทุกด้านอยู่ในระดับปานกลาง 2) หลักสูตรที่พัฒนาขึ้นประกอบด้วย วัตถุประสงค์ เนื้อหาของบทเรียน กิจกรรมการเรียนการสอน และการประเมินผล เนื้อหาของหลักสูตรประกอบด้วย 10 บทเรียน แต่ละบทเรียนประกอบด้วย 3 ส่วนหลัก คือ ส่วนฝึกทักษะการฟังและการพูด ส่วนฝึกทักษะการอ่านและการเขียน และ ส่วนทบทวนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ 3) ผลการศึกษาประสิทธิผลของหลักสูตร แสดงให้เห็นว่า ค่าคะแนนเฉลี่ยหลังการฝึกอบรมสูงกว่าค่าคะแนนเฉลี่ยก่อนการฝึกอบรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และ ค่าคะแนนเฉลี่ยของความพึงพอใจต่อการฝึกอบรมโดยรวมและเป็นรายด้านทุกด้านอยู่ในระดับมากที่สุด สรุปได้ว่า หลักสูตรฝึกอบรมที่พัฒนาขึ้นมีประสิทธิภาพเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนด

ไพญาดา สังข์ทอง (2558) ได้ทำการศึกษาพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมเพื่อสร้างเสริมสมรรถนะในการฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูของนิสิตหลักสูตรการศึกษาบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา โดยมีกระบวนการวิจัยแบ่งออกเป็น 3 ระยะคือ ศึกษาความต้องการจำเป็นในการสร้าง

เสริมสมรรถนะการฝึกประสบการณ์โดยมีกระบวนการวิจัย เก็บรวบรวมข้อมูล จากอาจารย์นิเทศ การศึกษา อาจารย์นิเทศวิชาเฉพาะ และอาจารย์พี่เลี้ยง จากนั้นนำมาสร้างและพัฒนาหลักสูตร ฝึกอบรมโดยใช้ผู้เชี่ยวชาญ นำหลักสูตรไปทดลองใช้กับ จำนวน 30 คน และทดลองใช้และ ประเมินผลหลักสูตรฝึกอบรม ผลการวิจัยพบว่า ความต้องการจำเป็นในการสร้างเสริมสมรรถนะ พบว่ามี ด้านการประกันคุณภาพการศึกษา การวิจัยในชั้นเรียน และด้านหลักสูตรสถานศึกษา ตามลำดับ ผลการประเมินความเหมาะสม พบว่า ด้านหลักสูตรสถานศึกษา มีความเหมาะสมอยู่ ในระดับมากที่สุด ด้านการประกันคุณภาพการศึกษา และด้านการวิจัยในชั้นเรียน มีความ เหมาะสมอยู่ในระดับ ประสิทธิภาพของหลักสูตรฝึกอบรม พบว่า ความสัมพันธ์ระหว่าง กระบวนการฝึกอบรมกับผลสัมฤทธิ์ เจตคติ หลังการเข้าร่วมหลักสูตร พบว่าด้านประกันคุณภาพ การศึกษา ด้านการวิจัยในชั้นเรียน และด้านหลักสูตรสถานศึกษา อยู่ในระดับดี ทักษะเชิงปฏิบัติ พบว่านิสิตมีระดับทักษะเชิงปฏิบัติการด้านประกันคุณภาพการศึกษา ด้านการวิจัยในชั้นเรียน ด้านหลักสูตรสถานศึกษาอยู่ในระดับดี

จรรยาวัฏ เบญจมาศย์ (2559) ได้ศึกษาวิจัยและพัฒนา โดยมีความมุ่งหมายเพื่อ พัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม อาจารย์นิเทศก์การฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูสาขาวิชาพลศึกษาของ มหาวิทยาลัยราชภัฏ โดยมี ความมุ่งหมายเฉพาะ เพื่อศึกษาความต้องการจำเป็นในการนิเทศการ ฝึกประสบการณ์วิชาชีพพลศึกษาของมหาวิทยาลัยราชภัฏเก็บรวบรวมข้อมูลจากอาจารย์นิเทศก์ 140 คน จากวิธีการสุ่มอย่างง่ายแบบกำหนดสัดส่วน และผู้เชี่ยวชาญทางพลศึกษา 6 คน ที่ได้มา โดยการเลือก แบบเจาะจง ต่อมาได้สร้างหลักสูตรฝึกอบรมอาจารย์นิเทศก์การฝึกประสบการณ์ ฯ โดยอิงผู้เชี่ยวชาญ 5 คน และประเมินความเหมาะสมของหลักสูตร โดยผู้เชี่ยวชาญ 5 คน และนำ เครื่องมือประเมินผล ในหลักสูตรไปทดลองใช้กับอาจารย์นิเทศก์สาขาวิชาพลศึกษา 30 คน เพื่อ ตรวจสอบคุณภาพของ เครื่องมือ 3) ทดลองและประเมินผลการใช้หลักสูตรฝึกอบรม ฯ ในกลุ่ม ทดลองนำร่องและกลุ่มทดลองจริง กลุ่มละ 20 คน ที่ได้มาจากการเลือกแบบเจาะจง ผลการวิจัย พบว่า ความต้องการจำเป็นในการนิเทศ มี 4 ด้าน คือ ด้านการจัดการเรียนรู้ทางพลศึกษา ด้าน การวิจัย เชิงปฏิบัติการในชั้นเรียน ด้านการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ทางพลศึกษาและ ด้าน บทบาทหน้าที่และ จรรยาบรรณของอาจารย์นิเทศก์ผลการประเมินความเหมาะสมของหลักสูตร ฝึกอบรม โดยผู้เชี่ยวชาญ ในภาพรวมพบว่าผ่านเกณฑ์ การประเมินที่ และเมื่อพิจารณาในราย หน่วยการเรียนรู้ พบว่า ทุกหน่วยผ่านการประเมินตามเกณฑ์ ประสิทธิภาพของหลักสูตรฝึกอบรม มีค่าประสิทธิภาพเชิงกระบวนการ และประสิทธิภาพ เชิงผลลัพธ์ (E1/ E2 และพบว่า กลุ่มทดลอง ทั้ง 2 กลุ่ม มีความรู้เพิ่มมากขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ) โดยเฉลี่ยเท่ากับ 83.07/80.37 ซึ่งผ่าน

เกณฑ์ที่กำหนดไว้ ที่ ระดับ .01 มีเจตคติและทักษะสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และ มีความพึงพอใจต่อหลักสูตรฯ อยู่ในระดับมาก

อรุณรุ่ง โยธสิงห์ (2559) พัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมตามแนวทางการเรียนรู้แบบผสมผสานเพื่อเสริมสร้างสมรรถนะด้านการประเมินที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญของครูผู้สอนระดับประถมศึกษา โดยมีความมุ่งหมายเพื่อพัฒนาและศึกษาผลการทดลองใช้หลักสูตรฝึกอบรมตามแนวทางการเรียนรู้แบบผสมผสานเพื่อเสริมสร้างสมรรถนะด้านการประเมินที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญของครูผู้สอนระดับประถมศึกษา ดำเนินการวิจัย 4 ขั้นตอนคือ 1) วิเคราะห์องค์ประกอบเกี่ยวกับสมรรถนะด้านการประเมินที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ 2) ศึกษาความต้องการจำเป็น 3) สร้างหลักสูตรฝึกอบรม และ 4) ทดลองใช้หลักสูตรฝึกอบรม กลุ่มตัวอย่างที่ทดลองใช้หลักสูตร ได้แก่ ครูผู้สอนในโรงเรียน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสกลนครเขต 1 มีการ 2558 จำนวน 20 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลในแต่ขั้นทดลองใช้หลักสูตรฝึกอบรม ได้แก่ แบบทดสอบความรู้ แบบประเมินทักษะ และแบบวัดเจตคติต่อการประเมินที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ และแบบสอบถามความพึงพอใจต่อหลักสูตรการฝึกอบรม สถิติที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดลองความแตกต่างของค่าเฉลี่ยโดยใช้ค่าทีพบว่าหลักสูตรฝึกอบรมตามแนวทางการเรียนรู้แบบผสมผสานเพื่อเสริมสร้างสมรรถนะการประเมินที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ครูระดับประถมศึกษาประกอบด้วย องค์ประกอบของหลักสูตร 11 องค์ประกอบ ได้แก่ 1) ที่มาและความสำคัญ 2) แนวคิดพื้นฐาน 3) หลักการของหลักสูตร 4) จุดมุ่งหมายของหลักสูตร 5) สมรรถนะที่พึงประสงค์ด้านการประเมินที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ 6) โครงสร้างหลักสูตร 7) เนื้อหาสาระและประสบการณ์ 8) วิธีการฝึกอบรม 9) สื่อและแหล่งเรียนรู้ 10) การวัดและประเมินผล การอบรม และ 11) แนวทางการใช้หลักสูตร โดยผลการประเมินฝึกอบรมโดยผู้เชี่ยวชาญ พบว่าโดยรวมมีความเหมาะสมในระดับมากที่สุด ส่วนผลการทดลองใช้หลักสูตรฝึกอบรม พบว่า หลังการฝึกอบรมครูมีสมรรถนะด้านการประเมินที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญด้านความรู้และเจตคติสูงกว่าก่อนฝึกอบรมอย่างมีนัยสำคัญที่ ระดับ .01 ผลการประเมินสมรรถนะด้านทักษะอยู่ในระดับดี และความพึงพอใจของครูอยู่ในระดับมากที่สุด

อัญชริกา จันจุฬา (2560) ได้ศึกษาการพัฒนารูปแบบการจัดประสบการณ์วิชาชีพครู เพื่อส่งเสริมสมรรถนะนักศึกษาวิชาชีพครูชายแดนภาคใต้ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) พัฒนารูปแบบการจัดประสบการณ์วิชาชีพครูที่ส่งเสริมสมรรถนะของนักศึกษาวิชาชีพครูชายแดนภาคใต้ และ 2) ศึกษาผลการใช้รูปแบบการจัดประสบการณ์วิชาชีพครู เพื่อส่งเสริมสมรรถนะของนักศึกษาวิชาชีพครูชายแดนภาคใต้ ดำเนินการวิจัย 3 ขั้นตอนดังนี้

1. การศึกษารูปแบบการจัดประสบการณ์วิชาชีพครู เพื่อส่งเสริมสมรรถนะของนักศึกษาวิชาชีพครูชายแดนภาคใต้ แบ่งออกเป็น 3 ด้าน คือ ด้านการศึกษาแนวทางในการจัดประสบการณ์วิชาชีพด้านการศึกษาองค์ประกอบและแนวทางการประเมินสมรรถนะ และด้านการศึกษาความคิดเห็นจากสถาบันการผลิตวิชาชีพครู

2. การสร้างรูปแบบการจัดประสบการณ์วิชาชีพครู เพื่อส่งเสริมสมรรถนะของนักศึกษาวิชาชีพครูชายแดนภาคใต้ จากการประเมินของผู้เชี่ยวชาญพบว่า รูปแบบการจัดประสบการณ์วิชาชีพครูมีระดับคุณภาพเหมาะสมมากที่สุด และภาพรวมความเหมาะสมของเว็บไซต์รูปแบบการจัดประสบการณ์วิชาชีพครู ที่ส่งเสริมสมรรถนะของนักศึกษาครูอยู่ในระดับเหมาะสมมาก

3. การทดลองใช้รูปแบบการจัดประสบการณ์วิชาชีพครู เพื่อส่งเสริมสมรรถนะของนักศึกษาวิชาชีพครูชายแดนภาคใต้ ผลการประเมินสมรรถนะนักศึกษาวิชาชีพครูชายแดนภาคใต้ภาพรวมนักศึกษานักศึกษาผ่านตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้ 3.51 ขึ้นไป ผลการประเมินการใช้แผนการจัดการเรียนรู้ของนักศึกษาวิชาชีพครูอยู่ในระดับเหมาะสมมากที่สุด และผลการประเมินความพึงพอใจของนักศึกษาวิชาชีพครูชายแดนภาคใต้ ภาพรวมของรูปแบบการจัดประสบการณ์วิชาชีพครู อยู่ในระดับมากที่สุด

อพนันต์รี พูลพทุฐธา (2560) ได้ศึกษาการพัฒนาสมรรถนะการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ของนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู กรณีมหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม เป็นการวิจัยและพัฒนา มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อศึกษาความต้องการและตัวบ่งชี้ 2) เพื่อพัฒนาแบบจำลองการพัฒนาสมรรถนะ 3) เพื่อศึกษาผลพัฒนาสมรรถนะ 4) เพื่อศึกษาความพึงพอใจต่อการพัฒนาสมรรถนะ การวิจัยแบ่งออกเป็น 4 ระยะ โดยกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ ระยะที่ 1 นักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู จำนวน 563 คน ระยะที่ 2 ผู้ทรงคุณวุฒิในการตรวจสอบแบบ จำนวน 7 คน ระยะที่ 3 นักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูจำนวน 35 คน และระยะที่ 4 เป็นนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู ครูพี่เลี้ยง และอาจารย์นิเทศก์ รวม 73 คน สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่ามัธยฐาน ค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ การวิเคราะห์เชิงสำรวจ และการวิเคราะห์องค์ประกอบ ตรวจสอบความเที่ยงตรงตามสภาพและความเชื่อถือได้ของข้อมูลใช้การตรวจสอบสามเส้า (Triangulation) จากการให้นักศึกษาประเมินตนเอง จะมีส่วนเกี่ยวข้องของประเมิน ได้แก่ ครูพี่เลี้ยงและอาจารย์นิเทศก์ และจากพิจารณาหลักฐานเอกสารการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ที่นักศึกษาจัดทำ และการสังเกตจากสภาพจริงในชั้นเรียน ผลการวิจัยพบว่า 1) นักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู มีการต้องการพัฒนาเรื่องการสร้างและ

หาคุณภาพแบบทดสอบเป็นอันดับแรก รองลงมาคือ เรื่องรายงานและนำผลประเมินไปใช้พัฒนาผู้เรียน เรื่องการประเมินตามสภาพจริง และเรื่องการวางแผนและออกแบบการวัดและประเมินผล การเรียนรู้ตามลำดับ และองค์ประกอบตัวบ่งชี้ที่สมรรถนะ พบว่ามี 4 องค์ประกอบ 28 ตัวบ่งชี้ ได้แก่ ด้านที่ 1 การวางแผนและออกแบบการวัดและประเมินผลการเรียนรู้มี 6 ตัวบ่งชี้ ด้านที่ 2 การประเมินตามสภาพจริงมี 11 ตัวบ่งชี้ ด้านที่ 3 การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือวัดผล มี 3 ตัวบ่งชี้ และด้านที่ 4 การรายงานและนำผลประเมินไปใช้พัฒนาผู้เรียนมี 8 ตัวบ่งชี้ 2) แบบจำลองการพัฒนาสมรรถนะการวัดผลและประเมินผลการเรียนรู้ มีหลักการพัฒนา 4 ด้าน ได้แก่ การระดมสมอง เอื้ออำนวยความสะดวก เน้นประสบการณ์จริงหรือประสบการณ์ตรง การสอนงานและข้อมูลย้อนกลับ มีการดำเนินงานด้วยกระบวนการวิจัยเชิงปฏิบัติการเป็นตัวขับเคลื่อน ซึ่งมีกิจกรรม 4 กิจกรรมที่นักศึกษาจะต้องปฏิบัติ ได้แก่ การฝึกอบรม การปฏิบัติในสถานการณ์จริง การเรียนรู้ด้วยตนเอง และการนิเทศให้คำปรึกษา 3) ผลการทดลองพบว่านักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูมีความรู้เกี่ยวกับการวัดและประเมินผลการเรียนรู้หลังเข้ารับการฝึกอบรมในห้องอบรมสูงกว่าก่อนเข้ารับการฝึกอบรมในห้องอบรม โดยเพิ่มขึ้นร้อยละ 15.45 น และหลังเข้ารับการอบรมสูงกว่าก่อนเข้ารับการอบรม โดยเพิ่มขึ้นร้อยละ 31.60 โดยมีความพึงพอใจต่อการพัฒนาสมรรถนะการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ในระดับมาก ส่วนอาจารย์นิเทศก์มีความพึงพอใจต่อการพัฒนาสมรรถนะการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ในระดับมากที่สุด

จากการศึกษาแนวคิดทฤษฎีและงานวิจัย พบว่าในการพัฒนาของนักศึกษา จะต้องมีการกระบวนการจัดฝึกอบรมอย่างเป็นระบบ และขั้นตอนเพื่อให้การพัฒนานั้น ๆ บรรลุเป้าหมาย การพัฒนาสมรรถนะของนักศึกษา จะช่วยให้สามารถแสดงศักยภาพของตนเอง ทั้งด้านความรู้ ด้านทักษะ ด้านเจตคติ ในการฝึกประสบการณ์ 4 สาขาวิชาพลศึกษา ในด้านต่าง แล้วสมรรถนะที่ได้รับการพัฒนาจากการฝึกอบรมไปสู่การประกอบอาชีพในอนาคต

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

งานวิจัยเรื่อง “การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมเพื่อสร้างเสริมสมรรถนะในการฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูของนักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา ของมหาวิทยาลัยราชภัฏ” เป็นการศึกษาในลักษณะการวิจัยและพัฒนา (Research and Development) มีความมุ่งหมายในการศึกษา 3 ข้อ คือ 1) เพื่อศึกษาสมรรถนะและความต้องการจำเป็นในการสร้างเสริมสมรรถนะในการฝึกประสบการณ์ ๒) เพื่อพัฒนาและตรวจสอบประสิทธิภาพหลักสูตรฝึกอบรมเพื่อสร้างเสริมสมรรถนะในการฝึกประสบการณ์ ๓) เพื่อศึกษาประสิทธิผลของการใช้หลักสูตรฝึกอบรมเพื่อสร้างเสริมสมรรถนะในการฝึกประสบการณ์ ๔

ผู้วิจัยมีวิธีการดำเนินการวิจัยมี 3 ระยะ ดังนี้

ระยะที่ 1 การศึกษาสมรรถนะและความต้องการจำเป็นในการสร้างเสริมสมรรถนะในการฝึกประสบการณ์ ๔

ระยะที่ 2 การพัฒนาและตรวจสอบประสิทธิภาพหลักสูตรฝึกอบรมเพื่อสร้างเสริมสมรรถนะในการฝึกประสบการณ์ ๔

ระยะที่ 3 การศึกษาประสิทธิผลของการใช้หลักสูตรฝึกอบรมเพื่อสร้างเสริมสมรรถนะในการฝึกประสบการณ์ ๔

กระบวนการดำเนินการวิจัยทั้ง 3 ระยะ รายละเอียดดังตาราง 6

ตาราง 6 วัตถุประสงค์ วิธีดำเนินการ และผลลัพธ์จากการวิจัย

ระยะที่	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ	ผลลัพธ์
ระยะที่ 1 การศึกษาสมรรถนะและความต้องการจำเป็นในการสร้างเสริมสมรรถนะในการฝึกประสบการณ์ ๔			
	เพื่อศึกษาสมรรถนะและความต้องการจำเป็นในการสร้างเสริมสมรรถนะในการฝึกประสบการณ์	1. การศึกษาข้อมูลเชิงปริมาณโดยการประเมินสภาพและความต้องการจำเป็นในการสร้างเสริมสมรรถนะในการฝึกประสบการณ์ ๔ จากประธานสาขา อาจารย์ประจำหลักสูตรสาขาวิชาพลศึกษา ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับ การฝึกประสบการณ์ ๔	ได้ข้อมูลพื้นฐานสภาพระดับความต้องการจำเป็น ๔ และลักษณะในการสร้างเสริมสมรรถนะในการฝึกประสบการณ์ ๔ ที่เหมาะสมกับนักศึกษา ค.บ. สาขาวิชาพลศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏ

ตาราง 6 (ต่อ)

ระยะที่	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ	ผลลัพธ์
ระยะที่ 2 การพัฒนาและตรวจสอบประสิทธิภาพหลักสูตรฝึกอบรมเพื่อสร้างเสริมสมรรถนะในการฝึกประสบการณ์ฯ			
เพื่อพัฒนาและตรวจสอบประสิทธิภาพหลักสูตรฝึกอบรมเพื่อสร้างเสริมสมรรถนะในการฝึกประสบการณ์ฯ	1. ศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้อง 2. วิเคราะห์แนวคิดทฤษฎี งานวิจัย ที่ผ่านมา และนำข้อมูลที่ได้ในระยะที่ 1 มาวิเคราะห์ร่วมด้วย 3. จัดทำรูปแบบการจัดการเรียนรู้ฯ 4. ตรวจสอบประสิทธิภาพหลักสูตรฝึกอบรมฯ	ได้หลักสูตรฝึกอบรมเพื่อสร้างเสริมสมรรถนะในการฝึกประสบการณ์ฯ	
ระยะที่ 3 การศึกษาประสิทธิผลของการใช้หลักสูตรฝึกอบรมเพื่อสร้างเสริมสมรรถนะในการฝึกประสบการณ์ฯ			
เพื่อศึกษาประสิทธิผลของการใช้หลักสูตรฝึกอบรมเพื่อสร้างเสริมสมรรถนะในการฝึกประสบการณ์ฯ	1. การประเมินผลก่อนใช้หลักสูตรฝึกอบรมฯ 2. การใช้หลักสูตรฝึกอบรมฯ กับนักศึกษา กลุ่มตัวอย่าง 3. การประเมินผลหลังใช้หลักสูตรฝึกอบรมฯ	ได้ประสิทธิผลของการใช้หลักสูตรฝึกอบรมเพื่อสร้างเสริมสมรรถนะในการฝึกประสบการณ์ฯ	

ระยะที่ 1 การศึกษาสมรรถนะและความต้องการจำเป็นในการสร้างเสริมสมรรถนะในการฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูของนักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏวชิรวิทยาดังนี้

การศึกษาและรวบรวมข้อมูลในระยะที่ 1 มีวัตถุประสงค์เพื่อ ศึกษาข้อมูลพื้นฐาน สภาพ และลักษณะความต้องการจำเป็นในการสร้างเสริมสมรรถนะในการฝึกประสบการณ์ฯ ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการฝึกประสบการณ์ฯ ของนักศึกษาหลักสูตร ค.บ. สาขาวิชาพลศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏ โดยแบ่งออกเป็น 2 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 การศึกษาเชิงปริมาณ โดยการศึกษาความต้องการจำเป็นในการสร้างเสริมสมรรถนะ ในการฝึกประสบการณ์ฯ ใช้แบบประเมินสภาพและความต้องการจำเป็นสอบถาม ประธานสาขา อาจารย์ประจำหลักสูตรสาขาวิชาพลศึกษา ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการฝึกประสบการณ์ฯ

ส่วนที่ 2 การศึกษาข้อมูลเชิงคุณภาพ โดยการสัมภาษณ์เชิงลึกผู้เชี่ยวชาญด้านหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา ได้แก่ สิ่งที่ควรมี สิ่งที่ควรได้รับการพัฒนา และ

แนวทางในการสร้างเสริมสมรรถนะ ในการฝึกประสบการณ์ ๔ ทั้งด้านความรู้ ด้านทักษะ และด้าน เจตคติ โดยทั้งสองส่วนมีรายละเอียดการดำเนินการดังนี้

ส่วนที่ 1 การศึกษาข้อมูลเชิงปริมาณ

ผู้วิจัยทำการประเมินความต้องการจำเป็นในการสร้างเสริมสมรรถนะ ในการ ฝึกประสบการณ์ ๔ โดยมีรายละเอียดในการศึกษาข้อมูล ดังนี้

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรของการวิจัย คือ ประธานสาขา อาจารย์ประจำหลักสูตร สาขาวิชาพลศึกษา ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู ของนักศึกษาหลักสูตร ครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏ 32 แห่งทั่วประเทศ ที่มีเปิดสอนใน หลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา จำนวนประชากรทั้งสิ้น 216 คน

กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ อาจารย์สาขาวิชาพลศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏ 32 แห่งทั่วประเทศ ที่มีเปิดสอนในหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา จำนวน 136 คน ซึ่งได้มาโดยการสุ่มแบบแบ่งชั้น โดยอิงสัดส่วนประชากร คัดจากประชากรทั้งหมด 62.97 เปอร์เซนต์ (Stratified Random Sampling) ตามแต่ละสถาบันและประมาณขนาดกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้กลุ่มตัวอย่าง โดยใช้ตารางสำเร็จรูปของ Krejcie; & Morgan ที่ความเชื่อมั่น 95% ปรากฏผลดังตาราง 7

ตาราง 7 จำนวนประชากรและกลุ่มตัวอย่างอาจารย์ประจำสาขาวิชาพลศึกษา ในการสำรวจความ ต้องการจำเป็น

ลำดับ	สถาบัน	ประชากร	กลุ่มตัวอย่าง
กลุ่มภาคกลาง			
1	มหาวิทยาลัยราชภัฏกาญจนบุรี	6	4
2	มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม	8	5
3	มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี	5	3
4	มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี	7	4
5	มหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม	10	7
6	มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา	7	4
7	มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร	6	4
8	มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา	4	3

ตาราง 7 (ต่อ)

ลำดับ	สถาบัน	ประชากร	กลุ่มตัวอย่าง
9	มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี	7	4
10	มหาวิทยาลัยราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง	7	4
กลุ่มภาคเหนือ			
11	มหาวิทยาลัยราชภัฏกำแพงเพชร	11	7
12	มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่	10	7
13	มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย	6	4
14	มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์	12	7
15	มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์	8	5
16	มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม	5	3
17	มหาวิทยาลัยราชภัฏอุตรดิตถ์	6	4
กลุ่มภาคตะวันออกเฉียงเหนือ			
18	มหาวิทยาลัยราชภัฏชัยภูมิ	3	2
19	มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี	8	5
20	มหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์	6	4
21	มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร	6	4
22	มหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ	4	3
23	มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี	7	4
24	มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา	7	4
25	มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์	9	6
26	มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม	5	3
27	มหาวิทยาลัยราชภัฏร้อยเอ็ด	6	4
28	มหาวิทยาลัยราชภัฏเลย	6	4

ตาราง 7 (ต่อ)

ลำดับ	สถาบัน	ประชากร	กลุ่มตัวอย่าง
กลุ่มภาคใต้			
29	มหาวิทยาลัยราชภัฏนครศรีธรรมราช	7	4
30	มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต	5	3
31	มหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา	5	3
32	มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา	7	4
รวม		216	136

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบประเมินสภาพและความต้องการจำเป็นในการสร้างเสริมสมรรถนะในการฝึกประสบการณ์ฯ ที่สร้างขึ้นจากการสังเคราะห์องค์ประกอบและลักษณะของสมรรถนะ ในการฝึกประสบการณ์ฯ ที่ผ่านมา แบบประเมินนี้ได้มาจากการศึกษาเอกสาร ตำรา งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสมรรถนะของนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู เพื่อรวบรวมข้อมูลนำมาวิเคราะห์เนื้อหา สังเคราะห์และกำหนดกรอบสมรรถนะในการฝึกประสบการณ์ฯ สาขาวิชาพลศึกษา ประกอบด้วย ด้านความรู้ ด้านทักษะ และด้านเจตคติ เพื่อสร้างเสริมสมรรถนะในการฝึกประสบการณ์ฯ โดยรูปแบบและจำนวนข้อคำถามในแบบประเมินสภาพและความต้องการจำเป็นแต่ละตอน มีรายละเอียดดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม ข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบ ซึ่งเป็นแบบสำรวจรายการ คือ เพศ สถานภาพ และประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องในการฝึกประสบการณ์ฯ

ตอนที่ 2 ข้อมูลความต้องการจำเป็นในการสร้างเสริมสมรรถนะในการฝึกประสบการณ์ฯ ผู้วิจัยแบ่งคำถามเป็น 3 ด้าน คือ 1) ด้านความรู้ 2) ด้านทักษะ 3) ด้านเจตคติ มีลักษณะเป็นการตรวจสอบแบบ (Check List) และคำถามปลายเปิดเพื่อให้ข้อเสนอแนะหรือความต้องการอื่น ๆ จำนวน 42 ข้อ

แบบประเมินความต้องการจำเป็นที่ใช้เป็นแบบประเมินระดับสภาพที่คาดหวังและสภาพที่เป็นจริง โดยจัดระดับความต้องการจำเป็นในการสร้างเสริมสมรรถนะ จากการคำนวณค่าดัชนี (PNI_{modified}) (สุวิมล ว่องวานิช, 2548)

การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

1. นำแบบประเมินความต้องการจำเป็นที่สร้างขึ้นให้อาจารย์ที่ปรึกษา และผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 คน เป็นผู้พิจารณาตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือด้านความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) มีเกณฑ์ในการพิจารณา คือ สอดคล้อง ไม่น่าใจ และไม่สอดคล้อง และให้ค่าน้ำหนักคะแนน ดังนี้

กำหนดค่าคะแนน +1 หมายถึง สอดคล้อง

กำหนดค่าคะแนน 0 หมายถึง ไม่น่าใจ

กำหนดค่าคะแนน -1 หมายถึง ไม่สอดคล้อง

ให้ดัชนีความสอดคล้องอยู่ในช่วง 0.60 – 1.00 แล้วนำไปปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำ

2. นำแบบประเมินความต้องการจำเป็น มาปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ เพื่อให้มีความชัดเจนสามารถสื่อความได้ง่าย แล้วนำไปทดลองเก็บข้อมูลกับอาจารย์ประจำสาขาวิชาพลศึกษา หลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา จำนวน 30 คน ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างในงานวิจัย หาค่าอำนาจจำแนก (Discrimination) อยู่ระหว่าง 0.51 – 0.90 โดยได้กำหนดเกณฑ์ค่าอำนาจจำแนก ตั้งแต่ 0.5 ขึ้นไป และหาความเชื่อมั่น (Reliability) โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's Alpha Coefficient) พบว่ามีความเชื่อมั่น เท่ากับ 0.96 แสดงว่ามีความเชื่อมั่นในระดับสูง

วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้กำหนดวิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยใช้แบบประเมินความต้องการจำเป็นที่สร้างขึ้นเองและได้ทำการตรวจสอบความถูกต้องแล้ว นำไปเก็บข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่างซึ่งประกอบไปด้วยประธานสาขา อาจารย์ประจำหลักสูตรสาขาวิชาพลศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏ 32 แห่งทั่วประเทศ ที่มีเปิดสอนในหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา จำนวนประชากรทั้งสิ้น 216 คน โดยมีลำดับขั้นตอน ดังนี้

1. ติดต่อขอหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัย เพื่อขอความร่วมมือในการเก็บข้อมูล และส่งแบบประเมินสภาพและความต้องการจำเป็นในการสร้างเสริมสมรรถนะ ในการฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู ของนักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏ ด้วยตนเอง

2. ผู้วิจัยส่งแบบประเมินไปยังมหาวิทยาลัยราชภัฏทั้ง 32 แห่ง ทั่วประเทศ โดยผู้วิจัยได้แนบของเปล่าพร้อมติดแสตมป์ไปด้วย

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลความต้องการจำเป็นในการสร้างเสริมสมรรถนะ ในการฝึกประสบการณ์ฯ หลังจากได้รับแบบประเมินความต้องการจำเป็นกลับมาแล้ว ทำการตรวจสอบว่ามีความสมบูรณ์ครบถ้วนหรือไม่ และคัดเลือกเฉพาะแบบประเมินที่มีความสมบูรณ์ถูกต้อง และจึงนำมาตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนด และทำการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

1. การวิเคราะห์ข้อมูลตอนที่ 1 ข้อมูลพื้นฐานมาแจกแจงความถี่ และค่าร้อยละ และนำเสนอในรูปแบบตารางประกอบความเรียง

2. การวิเคราะห์ข้อมูลตอนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับระดับสมรรถนะ ในการฝึกประสบการณ์ฯ ด้วยการวิเคราะห์ ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน เป็นรายข้อและโดยรวม ซึ่งผู้วิจัยได้กำหนดการแปลผลระดับสมรรถนะที่ควรจะเป็น และสมรรถนะที่เป็นจริงในการฝึกประสบการณ์ฯ โดยมีเกณฑ์ ดังนี้

แปลความหมายเทียบกับเกณฑ์เป็นระดับความคิดเห็น ดังนี้

4.51 – 5.00 หมายถึง	มีความคิดเห็นในระดับ มากที่สุด
3.51 – 4.50 หมายถึง	มีความคิดเห็นในระดับ มาก
2.51 – 3.50 หมายถึง	มีความคิดเห็นในระดับ ปานกลาง
1.51 – 2.50 หมายถึง	มีความคิดเห็นในระดับ น้อย
1.00 – 1.50 หมายถึง	มีความคิดเห็นในระดับ น้อยที่สุด

3. การประเมินความต้องการจำเป็นในการสร้างเสริมสมรรถนะ ในการฝึกประสบการณ์ฯ ด้วยการคำนวณค่าดัชนี PNI แบบปรับปรุง ($PNI_{modified}$) สำหรับข้อคำถามในแต่ละข้อตาม โดยใช้สูตรดัชนี PNI แบบปรับปรุง หาได้จากผลต่างระหว่างค่าสมรรถนะที่ควรจะเป็น (I) กับระดับค่าสภาพที่คาดหวัง (D) แล้วหารด้วยค่าระดับสภาพที่เป็นจริง (D) (สุวิมล ว่องวาณิช. 2548)

$$PNI_{modified} = (I-D)/D$$

จากนั้นทำการจัดลำดับความสำคัญของความต้องการจำเป็นในการสร้างเสริมสมรรถนะในการฝึกประสบการณ์ฯ โดยใช้ค่าดัชนีที่คำนวณได้มาจัดลำดับ ความสำคัญก่อนหลัง

ส่วนที่ 2 การศึกษาข้อมูลเชิงคุณภาพ

ผู้วิจัยได้ศึกษาเชิงคุณภาพโดยวิธีการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญที่เกี่ยวข้องกับการสร้างเสริมสมรรถนะในการฝึกประสบการณ์ ๔ การดำเนินการมีขั้นตอนและรายละเอียด ดังนี้

ผู้ให้ข้อมูลเชิงคุณภาพ

ผู้ให้ข้อมูลเชิงคุณภาพ จำนวน 5 คน ได้มาจากการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) โดยกำหนดคุณสมบัติ คือ อาจารย์ในระดับอุดมศึกษา และมีประสบการณ์ในการพัฒนาระบบการฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู สาขาพลศึกษา ไม่น้อยกว่า 10 ปี

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูลเชิงคุณภาพ เป็นแบบสัมภาษณ์แบบกึ่งโครงสร้างเพื่อศึกษาสมรรถนะและลักษณะความต้องการจำเป็นในการสร้างเสริมสมรรถนะในการฝึกประสบการณ์ ๔ โดยมีขั้นตอนการสร้าง ดังนี้

1. ศึกษาเอกสาร งานวิจัย เพื่อกำหนดแนวทางการสร้างแบบสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญในประเด็นที่เกี่ยวกับ แนวคิด สิ่งที่ควรมี สิ่งที่ต้องได้รับการสร้างเสริมสมรรถนะและแนวทางในการพัฒนาสมรรถนะในการฝึกประสบการณ์ ๔
2. สร้างแบบสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้าง ได้แก่ 1) ด้านความรู้ ความเข้าใจ ในการฝึกประสบการณ์ ๔ ควรมีความรู้เรื่องใดบ้าง และจะเรียนรู้สิ่งนี้ได้อย่างไร 2) หากจะมีการจัดหลักสูตรการฝึกอบรม ท่านคิดว่าหลักสูตรดังกล่าวควรมีองค์ประกอบอย่างไร 3) หลักสูตรฝึกอบรมควรมีรูปแบบ และเนื้อหาสาระของหลักสูตร รวมทั้งกิจกรรมการฝึกอบรม ควรมีลักษณะอย่างไร 4) การฝึกอบรมนักศึกษาควรเป็นลักษณะอย่างไร

การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

ผู้วิจัยนำแบบสัมภาษณ์ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเองไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาผู้ควบคุมปริญญาโท พิจารณาความเหมาะสมเบื้องต้น แล้วจึงนำไปให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 คน เพื่อพิจารณาความเหมาะสมในเนื้อหา ภาษาที่ใช้ หลักการวัดประเมินผลแล้วนำเสนอแนะจากผู้เชี่ยวชาญมาปรับปรุงแก้ไขรายละเอียดของคำถามให้มีความชัดเจนสามารถสื่อความหมายได้ง่ายยิ่งขึ้น

วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้ทำการรวบรวมข้อมูลเชิงคุณภาพ โดยการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญที่เป็นอาจารย์ที่สอนในระดับอุดมศึกษา และมีประสบการณ์ในการพัฒนาระบบการฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู สาขาวิชาพลศึกษา จำนวน 5 คน โดยมีลำดับขั้นตอน ดังนี้

1. ผู้วิจัยประสานกับผู้เชี่ยวชาญโดยการแนะนำตัวและชี้แจงรายละเอียดวัตถุประสงค์การขอสัมภาษณ์ และกำหนดวันเวลา สถานที่ในการสัมภาษณ์เบื้องต้น
2. ผู้วิจัยนำหนังสือขอความร่วมมือเก็บข้อมูลจากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พร้อมแบบสัมภาษณ์ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ไปสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 คน เพื่อศึกษาข้อมูลพื้นฐานความต้องการจำเป็นและลักษณะการสร้างเสริมสมรรถนะ ในการฝึกประสบการณ์ ๔
3. ผู้วิจัยรวบรวมข้อมูลจากการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 คน โดยการรวบรวมข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญอย่างเป็นระบบ และได้ทำการบันทึกข้อมูลสำรองไว้ เพื่อความสะดวกในการนำไปวิเคราะห์ข้อมูลต่อไป

วิธีการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลจากการสัมภาษณ์เป็นการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพ ในการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพนั้น เป็นขั้นตอนที่ผู้วิจัยกระทำอย่างต่อเนื่อง ตั้งแต่การสัมภาษณ์ การเก็บข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล ในการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยยึดหลักการตามแนวคิดของ ไมล์และฮูเบอร์แมน (Miles & Huberman, 1994) ซึ่งแบ่งการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพออกเป็น 3 ขั้นตอน คือ

1. การจัดระเบียบข้อมูล (Data Organizing) ผู้วิจัยได้เรียบเรียงข้อมูลที่ได้จากการศึกษาเอกสาร บทสรุปการวิเคราะห์จากการบันทึกเสียงการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญ แนวคิด สิ่งที่มี สิ่งที่ต้องได้รับการสร้างเสริมสมรรถนะ และแนวทางในการพัฒนาสมรรถนะในการฝึกประสบการณ์ ๔ มาทำการจัดเก็บข้อมูลให้เป็นระเบียบ เป็นหมวดหมู่ สามารถนำไปใช้ได้ ตรวจสอบความถูกต้อง และความน่าเชื่อถือได้ง่าย ข้อมูลที่จัดระเบียบแล้วมาย่อหรือลดทอนข้อมูล (Data Reduction) ให้มีขนาดเล็กลงหรือเฉพาะส่วนที่จะนำไปวิเคราะห์ได้จริง
2. การแสดงข้อมูล (Data Display) ผู้วิจัยเชื่อมโยงข้อมูลที่จัดระเบียบแล้วเข้าด้วยกันกับเนื้อหาที่รวบรวมได้ แล้วนำเสนอในรูปแบบการพรรณนา การบรรยาย
3. การหาข้อสรุปและการตีความ (Conclusion and Interpretation) ผู้วิจัยหาข้อสรุปและตีความจากข้อค้นพบที่ได้ โดยการวิเคราะห์เนื้อหาที่ได้จากการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย และการวิเคราะห์แบบอุปนัย เพื่อสร้างข้อสรุปจากการสัมภาษณ์และการวิเคราะห์เปรียบเทียบข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ โดยผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้จากผู้เชี่ยวชาญหลายๆ คนมาทำการเปรียบเทียบและสร้างข้อสรุปเชิงนามธรรม

ระยะที่ 2 การพัฒนาและตรวจสอบประสิทธิภาพหลักสูตรฝึกอบรมเพื่อสร้างเสริมสมรรถนะในการฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูของนักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏ

การพัฒนาและตรวจสอบประสิทธิภาพหลักสูตรฝึกอบรมเพื่อสร้างเสริมสมรรถนะมีวัตถุประสงค์ เพื่อพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมเพื่อสร้างเสริมสมรรถนะในการฝึกประสบการณ์ ๔ ผู้วิจัยได้กำหนดแนวทางดำเนินการดังนี้

1. ศึกษาเอกสาร งานวิจัย ผลการวิเคราะห์ระเบียบกฎหมายที่เกี่ยวข้องเพื่อสร้างความเข้าใจ

ผู้วิจัยได้ศึกษาข้อมูลที่เกี่ยวข้อง เพื่อสร้างความเข้าใจในนิยาม โครงสร้าง และกรอบแนวคิดของพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมเพื่อสร้างเสริมสมรรถนะในการฝึกประสบการณ์ ๔ โดยได้ศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

1.1 ศึกษา เอกสาร ตำรา บทความ แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเรื่องดังต่อไปนี้

1.1.1 การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม

1.1.2 การศึกษาสมรรถนะและมาตรฐานวิชาชีพทางการศึกษา

1.1.3 การฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู

1.2 ประเมินสภาพและความต้องการจำเป็น

2. ศึกษาผลที่ได้จากการประเมิน สภาพและความต้องการจำเป็นในการสร้างเสริมสมรรถนะ ในการฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู และสัมภาษณ์ผู้ที่เกี่ยวข้อง

3. วิเคราะห์เนื้อหาในการสร้างเสริมสมรรถนะ ในการฝึกประสบการณ์ ๔

4. กำหนดโครงสร้างและรายละเอียดของหลักสูตรฝึกอบรมเพื่อสร้างเสริมสมรรถนะในการฝึกประสบการณ์ ๔

5. จัดทำหลักสูตรฝึกอบรมเพื่อสร้างเสริมสมรรถนะในการฝึกประสบการณ์ ๔

6. ตรวจสอบความถูกต้องเหมาะสมของหลักสูตรฝึกอบรมเพื่อสร้างเสริมสมรรถนะในการฝึกประสบการณ์ ๔

การตรวจสอบความเหมาะสมของหลักสูตรฝึกอบรมเพื่อสร้างเสริมสมรรถนะในการฝึกประสบการณ์ ๔ โดยผู้วิจัยนำหลักสูตรฝึกอบรมเพื่อสร้างเสริมสมรรถนะในการฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูที่สร้างขึ้นให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 คน ตรวจสอบความถูกต้องเหมาะสมของหลักสูตรฝึกอบรม ประกอบด้วย

ผู้เชี่ยวชาญมีคุณสมบัติ ดังนี้

1. เป็นผู้ที่มีประสบการณ์ด้านการฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู
2. สำเร็จการศึกษาในระดับปริญญาโท หรือระดับปริญญาเอก
3. มีความเชี่ยวชาญเกี่ยวกับสมรรถนะในการฝึกประสบการณ์วิชาชีพ ด้าน

ต่าง ๆ

โดยแบบสอบถามความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญเพื่อประเมินประสิทธิภาพหลักสูตรฝึกอบรมเพื่อสร้างเสริมสมรรถนะ ซึ่งหลักสูตรประกอบไปด้วย 1. หลักการของหลักสูตร 2. จุดมุ่งหมายของหลักสูตร 3. เนื้อหาสาระ 4. วิธีการฝึกอบรม 5. สื่อ และ 6. การวัดและประเมินผล โดยเกณฑ์การประเมิน มีค่าได้ระหว่าง 1-5 และผู้วิจัยได้ทำการปรับปรุงแก้ไขรายละเอียด ตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ ให้มีความเหมาะสม ชัดเจน มากขึ้น

แบบประเมินคุณภาพของหลักสูตร ฯ สำหรับผู้เชี่ยวชาญ มีลักษณะการตอบ 2 แบบ คือ

1) แบบคำถามปลายเปิด โดยผู้เชี่ยวชาญพิจารณาตามหัวข้อที่กำหนดแล้ว เลือกตอบข้อที่ตรงกับความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับหลักสูตรฝึกอบรมเพื่อสร้างเสริมสมรรถนะในการฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูของนักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา แบ่งเป็น 5 ระดับ ได้แก่

- 5 หมายถึง มีความถูกต้องเหมาะสมมากที่สุด
- 4 หมายถึง มีความถูกต้องเหมาะสมมาก
- 3 หมายถึง มีความถูกต้องเหมาะสมปานกลาง
- 2 หมายถึง มีความถูกต้องเหมาะสมน้อย
- 1 หมายถึง มีความถูกต้องเหมาะสมน้อยที่สุด

โดยประเด็นสำคัญในการสอบถาม ได้แก่ ความเหมาะสมด้านหลักการของหลักสูตร ความเหมาะสมจุดมุ่งหมายของหลักสูตร ความเหมาะสมเนื้อหาสาระ ความเหมาะสมวิธีการฝึกอบรม ความเหมาะสมสื่อ และ ความเหมาะสมการวัดและประเมินผล

2) คำถามปลายเปิดให้ผู้เชี่ยวชาญได้เสนอแนะความคิดเห็นเพิ่มเติม

7. ตรวจสอบความถูกต้องเหมาะสมของหลักสูตรฯ โดนมีเกณฑ์ในการแปลความหมายผลการประเมินคุณภาพของหลักสูตรฯ ดังนี้

คะแนนเฉลี่ย 4.51 – 5.00 หมายถึง รูปแบบมีคุณภาพอยู่ในระดับมากที่สุด
 คะแนนเฉลี่ย 3.51 – 4.50 หมายถึง รูปแบบมีคุณภาพอยู่ในระดับมาก
 คะแนนเฉลี่ย 2.51 – 3.50 หมายถึง รูปแบบมีคุณภาพอยู่ในระดับปานกลาง
 คะแนนเฉลี่ย 1.51 – 2.50 หมายถึง รูปแบบมีคุณภาพอยู่ในระดับน้อย
 คะแนนเฉลี่ย 1.00 – 1.50 หมายถึง รูปแบบมีคุณภาพอยู่ในระดับน้อยที่สุด
 และกำหนดเกณฑ์มาตรฐานว่าต้องมีค่า เฉลี่ยความเหมาะสม ตั้งแต่ 3.50 ขึ้นไป
 และมีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานไม่เกิน 1.00 ถือว่าโครงร่างหลักสูตร ผูกอบรมที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีความ
 เหมาะสมสามารถนำไปใช้ได้

8. การสร้างแบบทดสอบวัดความรู้ หลักสูตรฝึกอบรมเพื่อสร้างเสริมสมรรถนะในการ
 ฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูของนักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา
 มหาวิทยาลัยราชภัฏ โดยผู้เชี่ยวชาญ 5 คน และหาคุณภาพเครื่องมือ กับนักศึกษาหลักสูตรครุ
 ศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา ซึ่งไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน ได้ผลดังนี้

- 1) ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) มีค่าระหว่าง 0.60 – 1.00 จึงคัดเลือกไว้ 45 ข้อ
- 2) ความยากง่าย อยู่ระหว่าง 0.23 - 0.83 พิจารณาคัดเลือกทุกข้อ (สาเหตุที่
 เลือกข้อที่มีคะแนนความยากง่ายมากกว่า 0.80 ไว้เป็นไปตามความเห็นของผู้เชี่ยวชาญ)
- 3) ค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง 0.20-0.70 จึงคัดเลือกไว้ 30 ข้อ
- 4) ค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับของแบบวัดความรู้ ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.91

ตาราง 8 การวางแผนกำหนดเนื้อหาสำหรับแบบวัดความรู้ของหลักสูตรฝึกอบรมเพื่อสร้างเสริม
 สมรรถนะในการฝึกประสบการณ์ ฯ

เนื้อหา หน่วยการเรียนรู้	ข้อสอบข้อที่				รวม
	ความรู้/ ความจำ	ความ เข้าใจ	การ นำไปใช้	การ วิเคราะห์	
1. ด้านนวัตกรรมและวิจัยในชั้นเรียน	4, 5	1, 2, 9	3, 7, 10	6, 8	10
2. ด้านการวัดและประเมินผลทางการศึกษา	19	12, 15, 16,	14, 17, 18	11, 13, 20	10
3. ด้านเทคโนโลยีเพื่อการศึกษา	26, 28	21, 23, 27	22, 30	24, 25, 29	10
รวม	5	9	8	8	30

9. แบบประเมินทักษะหลักสูตรฝึกอบรมเพื่อสร้างเสริมสมรรถนะในการฝึก
 ประสบการณ์ ฯ โดยผู้เชี่ยวชาญ 5 คน และหาคุณภาพเครื่องมือ กับนักศึกษา ซึ่งไม่ใช่กลุ่ม
 ตัวอย่าง จำนวน 30 คน มีลักษณะเป็นแบบสำรวจรายการเพื่อใช้ประเมินทักษะ ประกอบด้วย 2

ส่วน คือ 1) ประเมินเอกสาร ใบบางเสริมความรู้ และ 2) ประเมินงานและการนำเสนอผลงาน พบว่ามีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาเหมาะสมสามารถนำไปใช้ได้ โดยมีคุณภาพดังนี้

1) ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) มีค่าระหว่าง 0.60-1.00

2) ค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับของแบบวัดความรู้ ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.87

10. แบบวัดเจตคติ หลักสูตรฝึกอบรมเพื่อสร้างเสริมสมรรถนะในการฝึกประสบการณ์ฯ โดยผู้เชี่ยวชาญ 5 คน และหาคุณภาพเครื่องมือ กับนักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา ซึ่งไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน ได้ผลดังนี้

1) ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) มีค่าระหว่าง 0.80 – 1.00

2) ค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง 0.40-0.75

3) ค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับของแบบวัดความรู้ ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.70

10. นำร่างหลักสูตรฝึกอบรมเพื่อสร้างเสริมสมรรถนะในการฝึกประสบการณ์ฯ ไปทดลองใช้กับนักศึกษาที่ไม่ใช่กลุ่มทดลอง จำนวน 30 คน มีรายละเอียดดังนี้

10.1 การหาประสิทธิภาพของหลักสูตรฝึกอบรมเพื่อสร้างเสริมสมรรถนะในการฝึกประสบการณ์ฯ ตามเกณฑ์ความสัมพันธ์ระหว่างกระบวนการฝึกอบรมกับผลสัมฤทธิ์ (E1/E2) ซึ่งกำหนดเกณฑ์ไม่ต่ำกว่า ร้อยละ 80/80 โดยคำนวณคะแนนจากการทำกิจกรรมระหว่างฝึกอบรม (X) และคะแนนที่ได้จากการทำแบบทดสอบความรู้ โดยมีการคำนวณหาประสิทธิภาพ ดังนี้

$$\text{สูตร 1 } E_1 = (\Sigma X / N) / A \times 100$$

เมื่อ E_1 คือ ประสิทธิภาพของกระบวนการ

ΣX คือ คะแนนรวมของแบบฝึกหัดหรืองาน

A คือ คะแนนเต็มของแบบฝึกหัดทุกชิ้นรวมกัน

N คือ จำนวนผู้เรียน

$$\text{สูตร 2 } E_2 = (\Sigma F / N) / B \times 100$$

เมื่อ E_2 คือ ประสิทธิภาพของผลลัพธ์

ΣF คือ คะแนนรวมของผลลัพธ์หลังอบรม

A คือ คะแนนเต็มของการสอบหลังอบรม

N คือ จำนวนผู้เรียน

ตาราง 9 แสดงการจำแนกรายละเอียดของเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ ในการเก็บ รวบรวมข้อมูล	นิยามเชิง ปฏิบัติการ	ลักษณะของ เครื่องมือ	ระดับ พฤติกรรม	จำนวนข้อ
1. ด้านความรู้ (แบบทดสอบ วัดความรู้)	ความสามารถในการจดจำ เข้าใจ นำไปใช้ วิเคราะห์เนื้อหา เกี่ยวกับสมรรถนะของ นักศึกษา ฯ ทั้ง 3 ด้าน ได้แก่ 1) ด้านนวัตกรรมและวิจัยใน ชั้นเรียน 2) ด้านการวัดและประเมินทาง การศึกษา 3) ด้านเทคโนโลยีเพื่อ การศึกษา	แบบทดสอบ ชนิดปรนัย (Multiple Choice) จำนวน 4 ตัวเลือก (ข้อสอบ)	ความจำ 5 ข้อ ความเข้าใจ 9 ข้อ การนำไปใช้ 8 ข้อ วิเคราะห์ 8 ข้อ	30 ข้อ
2. ด้านทักษะ (แบบประเมิน ทักษะ)	ความสามารถในการแสดงออก จากการเข้าร่วมกิจกรรมในแต่ ละหน่วยการเรียนรู้	แบบประมาณ ค่า 3 ระดับ (Rating Scale)	แบ่งเป็น 3 ระดับ 3 – ดี 2 – พอใช้ 1 – ปรับปรุง	30 คะแนน
3. ด้านเจตคติ (แบบวัดเจต คติ)	ความสามารถในการรับรู้ ความรู้สึก ความเชื่อ ความ คิดเห็น เกี่ยวกับผลกระทบที่ เกิดขึ้นกับตนเองและผู้อื่น	แบบประมาณ ค่า 3 ระดับ (Rating Scale)	แบ่งเป็น 5 ระดับ 5 – เห็นด้วย อย่างยิ่ง 4 – เห็นด้วย 3 – ไม่แน่ใจ 2 – ไม่เห็นด้วย 1 – ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง	5 ข้อ

ระยะที่ 3 การศึกษาประสิทธิผลของการใช้หลักสูตรฝึกอบรมเพื่อสร้างเสริมสมรรถนะในการฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูของนักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏ

การศึกษาประสิทธิผลของการใช้หลักสูตรฝึกอบรมฯ ในงานวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลการใช้หลักสูตรฝึกอบรมเพื่อสร้างเสริมสมรรถนะในการฝึกประสบการณ์ฯ รายละเอียดดังนี้

ประชากร

ประชากร คือ นักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏที่กำลังศึกษาในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2563 รวมจำนวน 1,564 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ คือ นักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏ และกำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2563 จำนวน 2 ห้องเรียน ได้มาจากการเลือกแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive Sampling) แบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มนักศึกษาที่ใช้หลักสูตรฯ จำนวน 1 ห้องเรียน คือ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์ มีนักศึกษาจำนวน 23 คน และกลุ่มที่ไม่ใช้หลักสูตรฯ จำนวน 1 ห้องเรียน คือ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์ กลุ่มนักศึกษาที่ใช้หลักสูตรฯ และกลุ่มที่ไม่ใช้หลักสูตรฯ มีนักศึกษาจำนวน 23 คน รวมจำนวนนักศึกษา 46 คน

ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรต้น คือ การใช้หลักสูตรฝึกอบรมเพื่อสร้างเสริมสมรรถนะในการฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูของนักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏ แบ่งเป็นกลุ่มที่ใช้หลักสูตรฯ และกลุ่มที่ไม่ใช้หลักสูตรฯ

ตัวแปรตาม คือ ผลการใช้หลักสูตรฝึกอบรมเพื่อสร้างเสริมสมรรถนะในการฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูของนักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏ ได้แก่ ด้านความรู้ ด้านทักษะ และด้านเจตคติ

แผนการดำเนินการใช้รูปแบบและการจัดเก็บข้อมูล

การใช้หลักสูตรฝึกอบรมเพื่อสร้างเสริมสมรรถนะในการฝึกประสบการณ์ฯ เป็นการวิจัยแบบกึ่งทดลองและมีการทดสอบก่อนหลังและมีกลุ่มควบคุม (Pretest Posttest Control Group Design) ดังนี้

1. ดำเนินการเลือกกลุ่มตัวอย่างจากกลุ่มประชากรมีคุณสมบัติด้านต่าง ๆ เท่าเทียมกันหรือมีคุณสมบัติเหมือนกัน เพื่อควบคุมตัวแปรแทรกซ้อนที่เพิ่มขึ้นให้มากที่สุด ได้มา

จากการเลือกแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive Sampling) แบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มนักศึกษาที่ใช้หลักสูตรฯ จำนวน 1 ห้องเรียน คือ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์ มีนักศึกษาจำนวน 23 คน และกลุ่มที่ไม่ใช้หลักสูตรฯ จำนวน 1 ห้องเรียน คือ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์ มีนักศึกษาจำนวน 23 คน รวมจำนวนนักศึกษา 46 คน และมีการวัดผลก่อนการทดลอง (Pretest) เพื่อใช้ตรวจสอบความเท่าเทียมกันระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม มีแบบแผนการทดลอง ดังนี้

E	T _{1E}	X	T _{2E}
C	T _{1C}		T _{2C}

E คือ กลุ่มทดลอง (ใช้หลักสูตร)
 C คือ กลุ่มควบคุม (ไม่ใช้หลักสูตร)
 T_{1E} คือ การทดสอบด้านความรู้ ก่อนการใช้หลักสูตร ฯ ของกลุ่มทดลอง
 T_{1C} คือ การทดสอบด้านความรู้ ก่อนการใช้หลักสูตร ฯ ของกลุ่มควบคุม
 T_{2E} คือ การทดสอบด้านความรู้ ด้านทักษะ และด้านเจตคติหลังการใช้หลักสูตร ฯ ของกลุ่มทดลอง
 T_{2C} คือ การทดสอบด้านความรู้ ด้านทักษะ และด้านเจตคติหลังการใช้หลักสูตร ฯ ของกลุ่มควบคุม
 X คือ การใช้หลักสูตรฝึกอบรมเพื่อสร้างเสริมสมรรถนะในการฝึกประสบการณ์ ฯ
 กลุ่มทดลองที่ใช้หลักสูตรฝึกอบรม ฯ มีการทดสอบ ดังนี้ ด้านความรู้ ด้านทักษะ ด้านเจตคติ
 กลุ่มควบคุมที่ไม่ใช้หลักสูตรฝึกอบรม ฯ มีการทดสอบ ดังนี้ ด้านความรู้ ด้านทักษะ ด้านเจตคติ
 ผู้วิจัยได้ดำเนินการใช้หลักสูตรฝึกอบรมเพื่อสร้างเสริมสมรรถนะในการฝึกประสบการณ์ ฯ ตามขั้นตอน ดังต่อไปนี้

1.1 ผู้วิจัยนำหนังสือขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูลการวิจัย จากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ไปส่งยังมหาวิทยาลัยกลุ่มเป้าหมายซึ่งได้แจ้งและประสานการดำเนินงานไว้ก่อนแล้ว เพื่อขอความร่วมมือและกำหนดการจัดการเรียนรู้ให้กับนักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา ชั้นปีที่ 4 มหาวิทยาลัยราชภัฏ โดยผู้วิจัย

โดยผู้วิจัยขอทดลองใช้หลักสูตรฝึกอบรมเพื่อสร้างเสริมสมรรถนะในการฝึกประสบการณ์ ๔ ในรูปแบบออนไลน์ ผ่านทาง โปรแกรม Google Meet

1.2 ผู้วิจัยชี้แจงหลักการและเหตุผลของการใช้หลักสูตรฝึกอบรมเพื่อสร้างเสริมสมรรถนะในการฝึกประสบการณ์ ๔ พร้อมทั้งนัดหมายกำหนดการวันเวลาที่ทดลองใช้หลักสูตรฝึกอบรม ๔ โดยมีรายละเอียดการทดลองใช้หลักสูตรฯ ดังนี้

1.2.1 ประเมินผลในด้านความรู้ (Pretest) ในการฝึกประสบการณ์ ๔ ชั้นปีที่ 4 มหาวิทยาลัยราชภัฏ ก่อนการใช้หลักสูตรฝึกอบรมเพื่อสร้างเสริมสมรรถนะในการฝึกประสบการณ์ ๔ กลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม จำนวน 2 กลุ่ม

1.2.2 ดำเนินการใช้หลักสูตรฝึกอบรมเพื่อสร้างเสริมสมรรถนะในการฝึกประสบการณ์ ๔ ชั้นปีที่ 4 มหาวิทยาลัยราชภัฏ กลุ่มทดลองที่ใช้หลักสูตรฝึกอบรม ๔ จำนวน 1 กลุ่ม

1.2.3 ประเมินผลในด้านความรู้ ด้านทักษะ และด้านเจตคติ (Posttest) ในการฝึกประสบการณ์ ๔ หลังการใช้หลักสูตรฝึกอบรมเพื่อสร้างเสริมสมรรถนะในการฝึกประสบการณ์ ๔ กลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม จำนวน 2 กลุ่ม

1.3 เก็บรวบรวมข้อมูลการดำเนินการวิจัย เอกสารออนไลน์ ภาพถ่าย ผลการใช้หลักสูตร ๔ อย่างเป็นระบบ เพื่อนำไปใช้ในขั้นตอนวิเคราะห์ผลต่อไป ใช้ระยะเวลาในการจัดหลักสูตรฝึกอบรมเพื่อสร้างเสริมสมรรถนะในการฝึกประสบการณ์ ๔ ใช้ระยะเวลาดำเนินการหลักสูตรฝึกอบรมเป็นเวลา 16 ชั่วโมง

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวัดผลตัวแปรตาม เป็นเครื่องมือที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีลักษณะเป็นปรนัยจำกัดคำตอบ (Fix-Response Type) ชนิดเลือกตอบ (Multiple Choice) 4 ตัวเลือก จำนวน 30 ข้อ มีวิธีให้คะแนนเป็นรายข้อ คือ ตอบถูก 1 คะแนน ตอบผิด 0 คะแนน

การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

1. การตรวจสอบความเที่ยงตรงตามเนื้อหา (Content Validity) ผู้วิจัยได้นำแบบวัดตัวแปรตาม ให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 คน ได้ตรวจสอบเครื่องมือที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น คือแบบทดสอบวัดความรู้ ทักษะ และเจตคติ ในการฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูของนักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา ชั้นปีที่ 4 มหาวิทยาลัยราชภัฏ ซึ่งการตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของแบบประเมินนี้ใช้ดัชนี IOC (Item Objective Congruence) โดยมีเงื่อนไขให้ผู้เชี่ยวชาญตัดสินอย่างเป็นระบบ ซึ่งมีลักษณะการให้คะแนน เหมือนกับการตรวจสอบ

เครื่องมือแบบประเมินความจำเป็นข้างต้น โดยกำหนดเกณฑ์การพิจารณาความเหมาะสม ให้ผู้เชี่ยวชาญพิจารณาโดยผู้วิจัยได้กำหนดคุณสมบัติของผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 คน ไว้ดังนี้

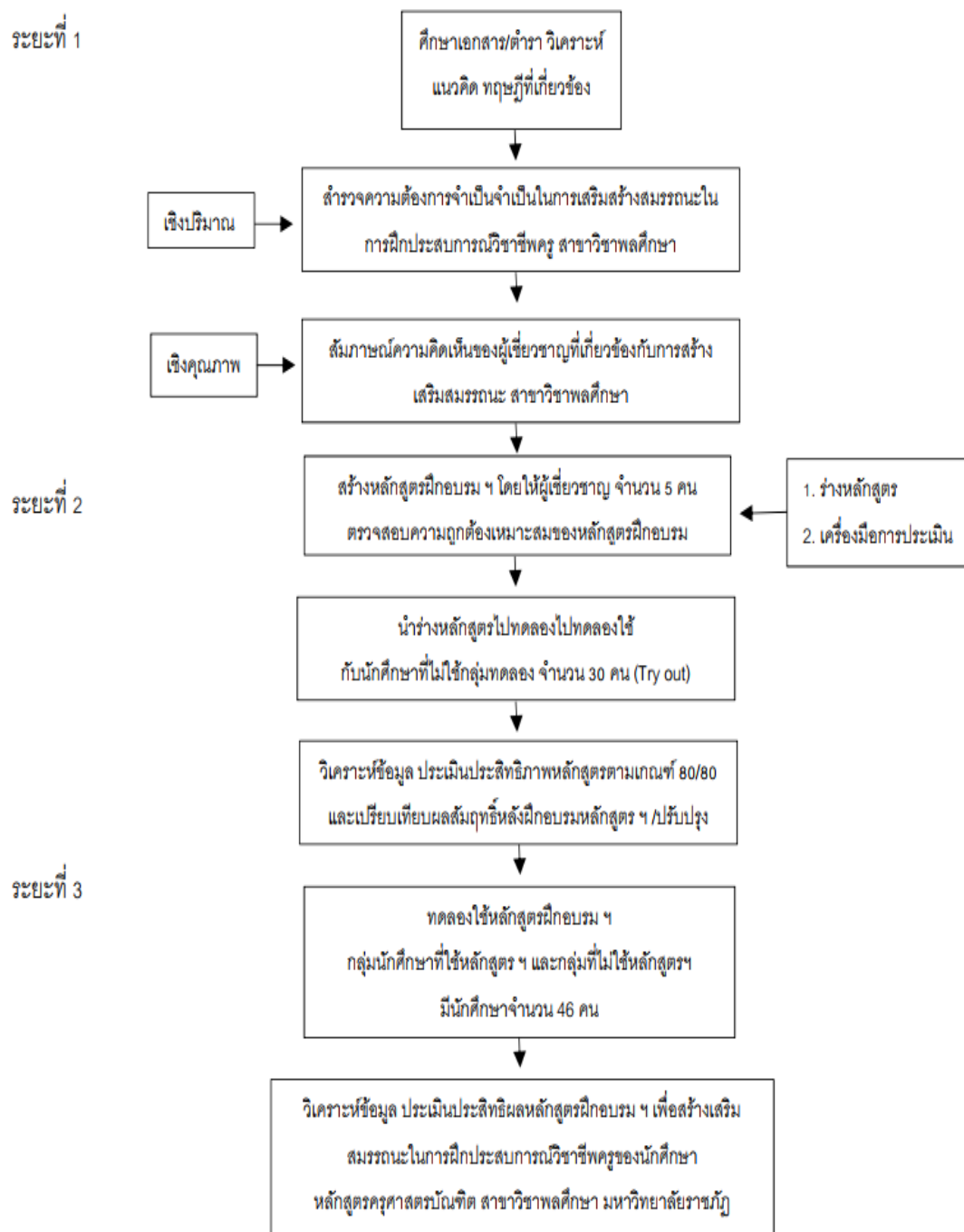
- 1.1 ด้านพลศึกษา มีประสบการณ์การทำงานไม่น้อยกว่า 10 ปี จำนวน 2 คน
- 1.2 ด้านการวิจัยหรือสถิติทางการศึกษา มีประสบการณ์การทำงานไม่น้อยกว่า 5 ปี จำนวน 1 คน
- 1.3 ด้านการวัดและประเมินผลการศึกษา มีประสบการณ์การทำงานไม่น้อยกว่า 5 ปี จำนวน 1 คน
- 1.4 ด้านเทคโนโลยีการศึกษา มีประสบการณ์การทำงานไม่น้อยกว่า 5 ปี จำนวน 1 คน

2. นำเครื่องมือตัวแปรตาม ที่ได้ปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ แล้ว ไปทดลองใช้กับนักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา ชั้นปีที่ 4 มหาวิทยาลัยราชภัฏ ที่ไม่ใช่กลุ่มทดลอง จำนวน 23 คน เพื่อตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือวัดตัวแปรตาม

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาวิเคราะห์ผลการใช้หลักสูตรฝึกอบรมเพื่อส่งเสริมสมรรถนะในการฝึกประสบการณ์ฯ ดังนี้

1. วิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่างโดยใช้สถิติพื้นฐาน ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
2. วิเคราะห์เปรียบเทียบ ความรู้ ทักษะ และเจตคติ ในการฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู ของนักศึกษากลุ่มทดลอง (ใช้หลักสูตรฯ) และกลุ่มควบคุม โดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนตัวแปรพหุนาม (One-way MANOVA)
3. วิเคราะห์เปรียบเทียบ ความรู้ ของนักศึกษากลุ่มทดลอง ก่อนใช้หลักสูตรฯ และหลังใช้หลักสูตรฯ ในการฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู ของนักศึกษหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏ โดยใช้การวิเคราะห์สถิติค่าทีแบบไม่เป็นอิสระต่อกัน (Paired Sample t-Test)
4. วิเคราะห์ทักษะ ของกลุ่มทดลองหลังการใช้หลักสูตรฯ โดยใช้การทดสอบค่าที สำหรับประชากร 1 กลุ่ม (One-Sample t-test)
5. วิเคราะห์เจตคติ ของกลุ่มทดลองหลังการใช้หลักสูตรฯ โดยใช้การทดสอบค่าที สำหรับประชากร 1 กลุ่ม (One-Sample t-test)

ภาพประกอบ 4 ขั้นตอนการดำเนินการวิจัย

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยเรื่อง การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมเพื่อสร้างเสริมสมรรถนะในการฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูของนักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา ของมหาวิทยาลัยราชภัฏ ผู้วิจัยเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลเป็น 3 ตอน ดังนี้ 1) ผลการศึกษามรรคนะและความต้องการจำเป็นในการสร้างเสริมสมรรถนะในการฝึกประสบการณ์ ฯ 2) ผลการพัฒนาและตรวจสอบประสิทธิภาพหลักสูตรฝึกอบรมเพื่อสร้างเสริมสมรรถนะในการฝึกประสบการณ์ ฯ 3) ผลการศึกษาประสิทธิผลของการใช้หลักสูตรฝึกอบรมเพื่อสร้างเสริมสมรรถนะในการฝึกประสบการณ์ ฯ

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์และอักษรย่อที่ใช้ในการแปลความหมายและการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อนำเสนอผลการวิจัย

M	แทน	ค่าเฉลี่ย
SD	แทน	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน
n	แทน	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง
df	แทน	ระดับของความเป็นอิสระ
SS	แทน	ผลรวมของกำลังสอง
MS	แทน	ค่าเฉลี่ยของกำลังสอง
F	แทน	สถิติทดสอบเอฟ
t	แทน	สถิติทดสอบที
Sig.	แทน	ระดับนัยสำคัญ
*	แทน	มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
E ₁	แทน	ผลของกระบวนการฝึกอบรม
E ₂	แทน	ผลสัมฤทธิ์ของหลักสูตรฝึกอบรม
PNI _{modified}	แทน	ค่าดัชนี PNI แบบปรับปรุง
I	แทน	ค่าคะแนนเฉลี่ยสภาพที่คาดหวังหรือคิดว่าจะเป็น
D	แทน	ค่าคะแนนเฉลี่ยสภาพที่เป็นอยู่หรือมีอยู่จริงในปัจจุบัน

การวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 ผลการศึกษาสมรรถนะและความต้องการจำเป็นในการสร้างเสริมสมรรถนะในการฝึกประสบการณ์ ๔

การศึกษาศักยภาพและสมรรถนะและความต้องการจำเป็นในการสร้างเสริมสมรรถนะในการฝึกประสบการณ์ ๔ ผู้วิจัยได้เสนอผลการศึกษาข้อมูลทั้งเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพ ดังนี้

1.1 ผลการศึกษาข้อมูลเชิงปริมาณ

การวิเคราะห์ข้อมูลการประเมินสภาพและความต้องการจำเป็นในการสร้างเสริมสมรรถนะในการฝึกประสบการณ์ ๔ มีดังนี้

ตาราง 10 จำนวนและร้อยละข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม (n= 136)

รายการ	f	ร้อยละ
เพศ		
ชาย	116	85.29
หญิง	20	14.71
วุฒิการศึกษา		
ปริญญาโท	94	66.18
ปริญญาเอก	46	33.82
ตำแหน่งทางวิชาการ		
อาจารย์	99	72.79
ผู้ช่วยศาสตราจารย์	36	26.47
รองศาสตราจารย์	1	0.74
ระยะเวลาที่ปฏิบัติงาน		
น้อยกว่า 5 ปี	8	5.89
ระหว่าง 5 – 10 ปี	61	44.85
มากกว่า 10 ปี	67	49.26
รวม	136	100.00

จากตารางที่ 10 ข้อมูลเบื้องต้นของกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย พบว่า ส่วนใหญ่เป็นเพศชาย คิดเป็นร้อยละ 85.29 มีวุฒิการศึกษาส่วนใหญ่อยู่ในระดับปริญญาโท คิดเป็นร้อยละ 72.79 ส่วนใหญ่ดำรงตำแหน่งทางวิชาการอาจารย์ และระยะเวลาในการปฏิบัติงาน มากกว่า 10 ปี คิดเป็นร้อยละ 49.26

ตาราง 11 สภาพที่คาดหวังกับสภาพที่เป็นจริงในการฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูของนักศึกษา ๔
รวมทุกด้าน (n=136)

รายการ	สภาพที่ คาดหวัง I		ระดับ	สภาพที่ เป็นจริง D		ระดับ	PNI modified	ลำดับ ความ สำคัญ
	M	SD		M	SD			
ด้านหลักสูตรสถานศึกษา	4.28	0.60	มาก	3.36	0.89	ปานกลาง	0.27	4
ด้านการจัดการเรียนรู้	4.66	0.48	มากที่สุด	3.69	0.72	มาก	0.26	5
ด้านการวัดและประเมินผลการศึกษา	4.65	0.48	มากที่สุด	3.59	0.75	มาก	0.29	2
ด้านการบริหารจัดการชั้นเรียน	4.65	0.52	มากที่สุด	3.83	0.69	มาก	0.21	6
ด้านการสร้างนวัตกรรมและการวิจัยในชั้นเรียน	4.41	0.62	มาก	3.22	0.81	ปานกลาง	0.37	1
ด้านการใช้เทคโนโลยีเพื่อการศึกษา	4.60	0.53	มากที่สุด	3.58	0.78	มาก	0.28	3
ด้านคุณลักษณะอันพึงประสงค์	4.82	0.37	มากที่สุด	4.26	0.64	มาก	0.13	7
รวม	4.59	0.51	มากที่สุด	3.65	0.76	มาก		

จากตาราง 11 พบว่า ผลสรุปภาพรวมของสภาพที่คาดหวังและสภาพที่เป็นจริงในการฝึกประสบการณ์ ๔ ทุกด้าน สภาพที่คาดหวังกับสภาพที่เป็นจริงแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ การประเมินความต้องการจำเป็นในการเตรียมความพร้อมเพื่อสร้างเสริมสมรรถนะในการฝึกประสบการณ์ ๔ โดยภาพรวมทุกด้านมีความจำเป็นทุกรายการ โดยมีค่าความต้องการจำเป็น ($PNI_{modified}$) อยู่ระหว่าง 0.13 – 0.37 โดยเรียงลำดับจากมากไปน้อย 3 รายการแรก ได้แก่ ด้านที่มีค่า ($PNI_{modified}$) สูงที่สุดและมีความสำคัญที่ต้องได้รับการสร้างเสริมสมรรถนะของนักศึกษา สาขาวิชาพลศึกษา ลำดับที่ 1 คือ ด้านการสร้างนวัตกรรมและการวิจัยในชั้นเรียน ค่า ($PNI_{modified}$ = 0.37) รองลงมา ได้แก่ ด้านการวัดและประเมินผลการศึกษา ค่า ($PNI_{modified}$ = 0.29) และ ด้านการใช้เทคโนโลยีเพื่อการศึกษา ค่า ($PNI_{modified}$ = 0.28) ตามลำดับ

ตาราง 12 สภาพที่คาดหวังกับสภาพที่เป็นจริงของนักศึกษาในการฝึกประสบการณ์ฯ ด้านหลักสูตรสถานศึกษา

ด้านหลักสูตรสถานศึกษา	สภาพที่คาดหวัง I		ระดับ	สภาพที่เป็นจริง D		ระดับ	PNI modified
	M	SD		M	SD		
1.1 ความรู้ความเข้าใจในหลักสูตรแกนกลาง การศึกษาขั้นพื้นฐาน ของนักศึกษา	4.28	0.70	มาก	3.47	0.53	ปานกลาง	0.23
1.2 ความรู้ความเข้าใจในกระบวนการจัดทำหลักสูตรสถานศึกษา	4.17	0.65	มาก	3.29	0.98	ปานกลาง	0.27
1.3 ความสามารถในการวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐาน เพื่อการจัดทำหลักสูตรฯ และการนำหลักสูตรไปใช้ในสถานศึกษา	4.46	0.53	มาก	3.35	0.93	ปานกลาง	0.33
1.4 ความสามารถในการวิเคราะห์หลักสูตรสู่การจัดทำโครงสร้างรายวิชา และหน่วยการเรียนรู้ตลอดภาคการศึกษาได้	4.24	0.62	มาก	3.33	0.95	ปานกลาง	0.28
1.5 ความสามารถในการวิเคราะห์และประเมินหลักสูตรทั้งก่อนและหลังการใช้หลักสูตร	4.27	0.64	มาก	3.37	0.98	ปานกลาง	0.27
1.6 ความสามารถในการปรับปรุงและพัฒนาหลักสูตร	4.27	0.64	มาก	3.37	0.98	ปานกลาง	0.27
รวม	4.28	0.60	มาก	3.36	0.89	ปานกลาง	0.27

จากตาราง 12 พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีความคาดหวังต่อสภาพที่คาดหวังในด้านหลักสูตรสถานศึกษา อยู่ในระดับมาก ($m = 4.28$, $SD = 0.60$) แต่สภาพที่เป็นจริง อยู่ในระดับปานกลาง ($m = 3.36$, $SD = 0.89$) มีค่าดัชนี ($PNI_{\text{modified}} = 0.27$)

ตาราง 13 สภาพที่คาดหวังกับสภาพที่เป็นจริงของนักศึกษาในการฝึกประสบการณ์ฯ ด้านการจัดการเรียนรู้

ด้านการจัดการเรียนรู้	สภาพที่ คาดหวัง I		ระดับ	สภาพที่ เป็นจริง D		ระดับ	PNI modified
	M	SD		M	SD		
2.1 ความสามารถในการวิเคราะห์รายวิชาสู่ การจัดทำแผนการเรียนรู้ตลอดภาคการศึกษา ได้	4.57	0.51	มากที่สุด	3.55	0.76	มาก	0.29
2.2 ความสามารถในการออกแบบหน่วยการ เรียนรู้และจัดลำดับการเรียนรู้ที่เหมาะสมกับ วัยของผู้เรียน	4.82	0.43	มากที่สุด	3.89	0.74	มาก	0.24
2.3 ความสามารถในการจัดกิจกรรมที่ส่งเสริม การเรียนรู้ของผู้เรียนให้บรรลุตามเป้าหมาย ของการเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ	4.65	0.51	มากที่สุด	3.65	0.71	มาก	0.27
2.4 ความสามารถในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมและตรงตามความต้องการ ของผู้เรียน	4.76	0.43	มากที่สุด	3.80	0.63	มาก	0.25
2.5 ความสามารถในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ที่เน้นการคิดวิเคราะห์	4.59	0.49	มากที่สุด	3.52	0.77	มาก	0.30
2.6 ความสามารถในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ที่มีการบูรณาการอย่างหลากหลาย	4.63	0.48	มากที่สุด	3.75	0.76	มาก	0.23
2.7 ความสามารถในการวิเคราะห์ทักษะ ปฏิบัติของผู้เรียน และได้นำข้อมูลมาปรับใช้ใน การจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาผู้เรียนอย่าง ต่อเนื่อง	4.65	0.49	มากที่สุด	3.74	0.7	มาก	0.24
2.8 ความสามารถในการทบทวนและสรุป สาระสำคัญในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ได้ อย่างถูกต้องเพื่อเป็นแนวทางให้ผู้เรียนนำไป ปฏิบัติในชีวิตประจำวันได้	4.57	0.51	มากที่สุด	3.65	0.71	มาก	0.25
รวม	4.66	0.48	มากที่สุด	3.69	0.72	มาก	0.26

จากตาราง 13 พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีความคาดหวังต่อสภาพที่คาดหวังในด้านการจัดการเรียนรู้ อยู่ในระดับดีมาก ($M = 4.66$, $SD = 0.48$) แต่สภาพที่เป็นจริงอยู่ในระดับดี ($M = 3.69$, $SD = 0.72$) มีค่าดัชนี ($PNI_{\text{modified}} = 0.26$)

ตาราง 14 สภาพที่คาดหวังกับสภาพที่เป็นจริงของนักศึกษาในการฝึกประสบการณ์ฯ ด้านการวัดและประเมินผลการศึกษา

ด้านการวัดและประเมินผลการศึกษา	สภาพที่คาดหวัง I		ระดับ	สภาพที่เป็นจริง D		ระดับ	PNI modified
	M	SD		M	SD		
3.1 ความสามารถในการวางแผนและกำหนดวิธีวัดและประเมินผลผู้เรียนได้ตรงตามตัวชี้วัด/มาตรฐานการเรียนรู้	4.63	0.48	มากที่สุด	3.63	0.74	มาก	0.28
3.2 ความสามารถในการเลือกเครื่องมือและใช้เครื่องมือในการวัดและประเมินผลได้อย่างถูกต้องเหมาะสมกับผู้เรียน	4.79	0.41	มากที่สุด	3.54	0.75	มาก	0.35
3.3 ความสามารถในการวัดและประเมินผลผู้เรียนได้ตรงตามสภาพความเป็นจริง	4.67	0.47	มากที่สุด	3.65	0.74	มาก	0.28
3.4 ความสามารถในการจำแนกระดับการเรียนรู้ของผู้เรียนจากการประมวลผลอย่างถูกต้องตามหลักการวัดและประเมินผล	4.66	0.52	มากที่สุด	3.68	0.76	มาก	0.27
3.5 ความสามารถในการนำผลการประเมินไปใช้ในการปรับปรุงและพัฒนาการจัดการเรียนรู้	4.48	0.51	มาก	3.44	0.77	ปานกลาง	0.30
รวม	4.65	0.48	มากที่สุด	3.59	0.75	มาก	0.29

จากตาราง 14 พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีความคาดหวังต่อสภาพที่คาดหวังในด้านการวัดและประเมินผลการศึกษาอยู่ในระดับดีมาก ($M = 4.65$, $SD = 0.48$) แต่สภาพที่เป็นจริงอยู่ในระดับดี ($M = 3.69$, $SD = 0.72$) มีค่าดัชนี ($PNI_{\text{modified}} = 0.29$)

ตาราง 15 สภาพที่คาดหวังกับสภาพที่เป็นจริงของนักศึกษาในการฝึกประสบการณ์ฯ ด้านการบริหารจัดการชั้นเรียน

ด้านการบริหารจัดการชั้นเรียน	สภาพที่ คาดหวัง I		ระดับ	สภาพที่ เป็นจริง D		ระดับ	PNI modified
	M	SD		M	SD		
4.1 ความสามารถในการวิเคราะห์ปัญหาที่เกิดขึ้นระหว่างการจัดกิจกรรมการ	4.54	0.51	มากที่สุด	3.65	0.76	มาก	0.24
4.2 ความสามารถในการตัดสินใจเพื่อแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นระหว่างการจัดกิจกรรมการเรียนรู้พลศึกษา	4.58	0.55	มากที่สุด	3.79	0.76	มาก	0.21
4.3 ความสามารถในการจัดการเวลาในชั้นเรียนได้อย่างเหมาะสม	4.70	0.44	มากที่สุด	3.87	0.67	มาก	0.21
4.4 ความสามารถในการสื่อสารกับผู้เรียนได้อย่างชัดเจน	4.68	0.47	มากที่สุด	3.89	0.6	มาก	0.20
4.5 ความสามารถในการสร้างบรรยากาศที่เหมาะสมต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้พลศึกษา	4.75	0.45	มากที่สุด	3.99	0.61	มาก	0.19
4.6 การคำนึงถึงความปลอดภัยในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้พลศึกษาอย่างเหมาะสม	4.74	0.44	มากที่สุด	4.01	0.69	มาก	0.18
4.7 ความสามารถในการควบคุมพฤติกรรมของผู้เรียนระหว่างการจัดกิจกรรมการเรียนรู้พลศึกษาอย่างมีประสิทธิภาพ	4.51	0.61	มากที่สุด	3.65	0.63	มาก	0.24
4.8 การจัดการสื่อและอุปกรณ์กีฬาต่าง ๆ ระหว่างการจัดกิจกรรมการเรียนรู้พลศึกษาอย่างเหมาะสม	4.60	0.61	มากที่สุด	3.71	0.81	มาก	0.24
4.9 การปลูกฝังคุณลักษณะที่พึงประสงค์ให้กับผู้เรียน เช่น การมีน้ำใจนักกีฬา เป็นต้น	4.72	0.57	มากที่สุด	3.94	0.71	มาก	0.20
รวม	4.65	0.52	มากที่สุด	3.83	0.69	มาก	0.21

จากตาราง 15 พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีความคาดหวังต่อสภาพที่คาดหวังในด้านการบริหารจัดการชั้นเรียน อยู่ในระดับดีมาก ($M = 4.65$, $SD = 0.52$) แต่สภาพที่เป็นจริงอยู่ในระดับดี ($M = 3.83$, $SD = 0.69$) มีค่าดัชนี ($PNI_{\text{modified}} = 0.21$)

ตาราง 16 สภาพที่คาดหวังกับสภาพที่เป็นจริงของนักศึกษาในการฝึกประสบการณ์ฯ ด้านการ
สร้างนวัตกรรมและการวิจัยในชั้นเรียน

ด้านการสร้างนวัตกรรมและการวิจัย ในชั้นเรียน	สภาพที่ คาดหวัง I		ระดับ	สภาพที่ เป็นจริง D		ระดับ	PNI modified
	M	SD		M	SD		
5.1 ความสามารถในการวิเคราะห์ปัญหา ที่เหมาะสมต่อการทำวิจัยในชั้นเรียน	4.44	0.63	มาก	3.10	0.74	ปาน กลาง	0.43
5.2 ความสามารถในการสร้างเครื่องมือ การวิจัยที่มีประสิทธิภาพและมีคุณภาพ	4.41	0.61	มาก	3.28	0.85	ปาน กลาง	0.34
5.3 ความสามารถในการออกแบบการวิจัย ได้อย่างถูกต้องตามระเบียบวิธีวิจัย	4.39	0.62	มาก	3.31	0.83	ปาน กลาง	0.33
5.4 ความสามารถในการเลือกใช้สถิติวิจัย ในการวิเคราะห์และจัดกระทำข้อมูลได้ อย่างถูกต้อง	4.43	0.63	มาก	3.26	0.80	ปาน กลาง	0.36
5.5 สามารถนำผลการวิจัยไปใช้ในการจัด กิจกรรมการเรียนรู้พลศึกษาอย่างต่อเนื่อง	4.37	0.63	มาก	3.15	0.83	ปาน กลาง	0.39
รวม	4.41	0.62	มาก	3.22	0.81	ปาน กลาง	0.37

จากตาราง 16 พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีความคาดหวังต่อสภาพที่คาดหวังในด้านการสร้าง
นวัตกรรมและการวิจัยในชั้นเรียน อยู่ในระดับดี ($M = 4.41$, $SD = 0.62$) แต่สภาพที่เป็นจริงอยู่ใน
ระดับปานกลาง ($M = 3.22$, $SD = 0.81$) มีค่าดัชนี ($PNI_{\text{modified}} = 0.37$)

ตาราง 17 สภาพที่คาดหวังกับสภาพที่เป็นจริงของนักศึกษาในการฝึกประสบการณ์ฯ ด้านการใช้เทคโนโลยีเพื่อการศึกษา

ด้านการใช้เทคโนโลยีเพื่อการศึกษา	สภาพที่ คาดหวัง I		ระดับ	สภาพที่ เป็นจริง D		ระดับ	PNI modified
	M	SD		M	SD		
6.1 ความสามารถในการเลือกใช้หรือพัฒนาสื่อ อุปกรณ์ นวัตกรรมเทคโนโลยีต่าง ๆ ที่เหมาะสมต่อการส่งเสริมการเรียนรู้ของผู้เรียน	4.62	0.53	มากที่สุด	3.49	0.84	ปานกลาง	0.32
6.2 ความสามารถในการสืบค้นหาข้อมูลและเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ ผ่านเครือข่ายอินเทอร์เน็ตเพื่อพัฒนาการจัดการเรียนรู้	4.63	0.52	มากที่สุด	3.71	0.65	มาก	0.25
6.3 ความสามารถในการผลิตสื่อและนวัตกรรมทางการศึกษาโดยใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ	4.54	0.54	มากที่สุด	3.54	0.85	มาก	0.28
รวม	4.60	0.53	มากที่สุด	3.58	0.78	มาก	0.28

จากตาราง 17 พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีความคาดหวังต่อสภาพที่คาดหวังในด้านการใช้เทคโนโลยีเพื่อการศึกษาอยู่ในระดับดี ($M = 4.60$, $SD = 0.53$) แต่สภาพที่เป็นจริงอยู่ในระดับปานกลาง ($M = 3.58$, $SD = 0.78$) มีค่าดัชนี ($PNI_{\text{modified}} = 0.28$)

ตาราง 18 สภาพที่คาดหวังกับสภาพที่เป็นจริงของนักศึกษาในการฝึกประสบการณ์ฯ ด้าน
คุณลักษณะอันพึงประสงค์

ด้านคุณลักษณะอันพึงประสงค์	สภาพที่ คาดหวัง I		ระดับ	สภาพที่ เป็นจริง D		ระดับ	PNI modified
	M	SD		M	SD		
7.1 ความรัก ความเมตตา และปรารถนาดีต่อผู้เรียน	4.74	0.44	มากที่สุด	4.23	0.60	มาก	0.12
7.2 จิตสำนึกด้านคุณธรรม จรรยาบรรณของวิชาชีพครูอย่าง สม่่าเสมอ	4.80	0.40	มากที่สุด	4.24	0.60	มาก	0.13
7.3 ความภาคภูมิใจในวิชาชีพโดยการปฏิบัติหน้าครูพลศึกษาอย่างเต็มกำลัง	4.90	0.30	มากที่สุด	4.38	0.65	มาก	0.12
7.4 ปฏิบัติตนตามจรรยาบรรณของวิชาชีพครูอย่างสม่ำเสมอ	4.85	0.32	มากที่สุด	4.26	0.68	มาก	0.14
7.5 มนุษยสัมพันธ์ที่ดีกับเพื่อนและบุคลากรภายในโรงเรียน	4.89	0.31	มากที่สุด	4.40	0.60	มาก	0.11
7.6 ความพยายามแก้ไขปรับปรุงข้อบกพร่องของตนเอง	4.74	0.44	มากที่สุด	4.03	0.73	มาก	0.18
รวม	4.82	0.37	มากที่สุด	4.26	0.64	มาก	0.13

จากตาราง 18 พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีความคาดหวังต่อสภาพที่คาดหวังในด้านคุณลักษณะอันพึงประสงค์ อยู่ในระดับดี ($M = 4.82$, $SD = 0.37$) แต่สภาพที่เป็นจริงอยู่ในระดับปานกลาง ($M = 4.26$, $SD = 0.64$) มีค่าดัชนี ($PNI_{\text{modified}} = 0.13$)

1.2 ผลการศึกษาข้อมูลเชิงคุณภาพ

ผู้วิจัยได้สรุปและสังเคราะห์ประเด็นต่าง ๆ ที่ได้จากการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญโดยการอธิบายตามหัวข้อการสัมภาษณ์และยกตัวอย่างคำพูดของผู้เชี่ยวชาญประกอบการบรรยายข้อมูลเชิงพรรณนา โดยนำเสนอต่อไปนี้

ก. ผลการวิเคราะห์ความคิดเห็นเกี่ยวกับเนื้อหา ด้านการสร้าง
นวัตกรรมและการวิจัยในชั้นเรียนที่นักศึกษาควรได้รับการสร้างเสริมก่อนการออกฝึก
ประสบการณ์ ฯ

ผู้เชี่ยวชาญส่วนใหญ่มีความคิดเห็นว่าการสร้างนวัตกรรมและการวิจัย
ในชั้นเรียนที่นักศึกษาควรได้รับการสร้างเสริมก่อนการออกฝึกประสบการณ์ ฯ ควรดำเนินการดังนี้

ผู้สอนควร ส่งเสริมแนวคิดของนักศึกษาก่อนในทุก ๆ ด้าน เช่น
กระบวนการคิด กระบวนการเรียนรู้ รวมถึงการสร้างความคิดเชิงบวก ของนักศึกษาที่ไม่เท่ากัน
การที่จะออกแบบนวัตกรรมและการวิจัยในชั้นเรียน ให้กับนักศึกษาที่จะไปฝึกประสบการณ์วิชาชีพ
ในโรงเรียน ต้องอาศัยการศึกษา ค้นคว้า ทดลอง อย่างเป็นระบบ ดังนั้นการสร้างนวัตกรรมและ
การวิจัยในชั้นเรียนจึงจะมีบทบาทในการช่วยพัฒนานักศึกษาได้ ดังความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ
ได้กล่าวว่า

“สิ่งที่ควรสร้างเสริมนวัตกรรมและการวิจัยในชั้นเรียนนั้น คือ
กระบวนการคิด และการเรียนรู้ที่ไม่เท่ากันของผู้เรียน และการสร้างความเข้าใจในตัวผู้เรียน อีก
ประเด็นคือวิธีการที่นักศึกษาจะนำไปใช้ในการสร้างนวัตกรรมและวิจัยในชั้นเรียน พร้อมปัญหาที่
เกิดจากการสร้างสถานการณ์ของอาจารย์ผู้สอน”

(ผู้เชี่ยวชาญคนที่ 1, 2563, สัมภาษณ์)

“นักศึกษาควรได้รับ การสร้างเสริมสมรรถนะด้านการสร้าง
นวัตกรรมและการวิจัยในชั้นเรียน ด้านแนวคิดเรื่องรูปแบบการสร้างนวัตกรรมการวิจัยในชั้นเรียน
กระบวนการสร้างนวัตกรรมการวิจัยในชั้นเรียน และกระบวนการสร้างกระบวนการสร้างนวัตกรรม
และสื่อการเรียนรู้ในชั้นเรียน เพื่อสามารถต่อยอดเข้าสู่กระบวนการทำวิจัยในชั้นเรียนได้อย่างเป็น
ระบบ”

(ผู้เชี่ยวชาญคนที่ 2, 2564, สัมภาษณ์)

“ด้านการสร้างนวัตกรรมและการวิจัยในชั้นเรียน นักศึกษาควร
ได้รับ ความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับการออกแบบและการสร้างนวัตกรรมและการวิจัยในชั้นเรียน
นวัตกรรมและการวิจัยในชั้นเรียนในยุคปัจจุบัน รวมทั้ง แนวโน้มนวัตกรรมและการวิจัยในชั้นเรียน
ในอนาคต ทั้งระดับชาติ และนานาชาติ”

(ผู้เชี่ยวชาญคนที่ 3, 2564, สัมภาษณ์)

“ด้านการสร้างนวัตกรรมและการวิจัยในชั้นเรียน ควรมีเนื้อหาเกี่ยวกับ การพัฒนาหลักสูตรแบบบูรณาการ หลักสูตรกิจกรรม และประสบการณ์ ด้านการวิจัยในชั้นเรียน ประกอบด้วย การวิเคราะห์ศึกษาปัญหา และสาเหตุของการวิจัยในชั้นเรียน การพัฒนานวัตกรรม และการนำไปใช้กับปัญหา สิ่งสำคัญควรที่จะศึกษารายละเอียดให้ชัดเจนเพื่อที่จะนำไปใช้ประโยชน์มากที่สุด”

(ผู้เชี่ยวชาญคนที่ 4, 2564, สัมภาษณ์)

“สิ่งที่ควรรู้ และสามารถนำไปเรียนรู้อีกทั้งหมด 4 ประเด็น 1) นำไปใช้ เมื่อให้นักศึกษาควรนำองค์ความรู้ที่ได้จากการเรียนหรือประสบการณ์ที่ผ่านมาไปใช้ในการสร้างนวัตกรรมและการวิจัยในชั้นเรียน 2) การวิเคราะห์ ให้นักศึกษาสามารถวิเคราะห์จุดเด่น จุดด้อย ของผู้เรียนเพื่อเป็นการกำหนดทิศทาง เพื่อใช้ในการแก้ไขปัญหาและหาสาเหตุเมื่อนำไปใช้ในการสร้างนวัตกรรมและการวิจัยในชั้นเรียน 3) การวิเคราะห์ เพื่อให้นักศึกษาได้วิเคราะห์แนวคิดทฤษฎีต่าง และนำมาปรับใช้สู่การวิจัยในชั้นเรียน 4) การวิจัย เพื่อให้นักศึกษา ได้รู้จักการวางแผน และกระบวนการวิจัยตลอดจนนำผลการสร้างนวัตกรรมและการวิจัยในชั้นเรียนไปประยุกต์ใช้

(ผู้เชี่ยวชาญคนที่ 5, 2564, สัมภาษณ์)

ข. ผลการวิเคราะห์ความคิดเห็นเกี่ยวกับเนื้อหา ด้านการวัดและประเมินผลทางการศึกษา ที่นักศึกษาควรได้รับการสร้างเสริมก่อนการออกฝึกประสบการณ์ ฯ

ด้านการวัดและประเมินผลทางการศึกษามีรูปแบบที่หลากหลาย แต่สิ่งสำคัญของนักศึกษาสาขาวิชาพลศึกษา คือการวัดและประเมินผลให้ตรงตามวัตถุประสงค์ของรายวิชา ซึ่งเป็นการวัดและประเมินผลเชิงคุณภาพ แต่ก็ควรจะมีการวัดและประเมินผลเชิงปริมาณไว้ การเรียนการสอนวิชาพลศึกษาเป็นวิชาที่เน้นด้านการฝึกและเห็นถึงพัฒนาการของผู้เรียน ดังนั้นความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญได้กล่าวว่า

“ ควรจัดให้มีการทบทวน หรือจัดอบรมเพิ่มเติมเรื่อง หลักวิธีการวัดและประเมินผลทางการศึกษา เพื่อสร้างเสริมสมรรถนะ และสร้างความมั่นใจให้กับนักศึกษาในการออกฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู และควรเน้นวิธีการตัดเกรด การวัดและประเมินผลการเรียนรู้ให้ครอบคลุมทุกจุดประสงค์การเรียนรู้ (KPA)”

(ผู้เชี่ยวชาญคนที่ 2, 2564, สัมภาษณ์)

“ควรมีการวัดและประเมินผล ตามขอบเขตด้านพุทธิพิสัย คือ 1) ความรู้ ความจำ 2) ความเข้าใจ 3) การนำไปใช้ 4) การวิเคราะห์ 5) การสังเคราะห์ 6) การประเมินค่า และสิ่งสำคัญคือการประยุกต์ใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์มาช่วยในการวัดและประเมินผล
(ผู้เชี่ยวชาญคนที่ 4, 2564, สัมภาษณ์)

“ด้านการวัดและประเมินผลทางการศึกษานั้นมีหลากหลายรูปแบบที่นักศึกษาควรรู้ที่สำคัญควรเป็นการวัดและประเมินผล ให้ตรงกับจุดประสงค์การเรียนรู้ของวิชาพลศึกษา การวัดผลเชิงปริมาณ ควรต้องมีไว้แต่ไม่นำไปใช้ในการประเมินผลส่วนใหญ่ แต่ควรเป็นการสังเกตพฤติกรรม และการพัฒนาการของผู้เรียนมากกว่า ดังนั้นด้านการวัดและประเมินผลทางการศึกษาจึงควรเลือกและวัดให้ตรงกับวัตถุประสงค์ของการเรียนพลศึกษาในภาพรวมของรายวิชาสภาพที่ควรสร้างเสริมจึงควรจะเป็นการเลือกใช้เครื่องมือในการวัดและประเมินผลให้เหมาะสมกับการเรียนการสอน รวมทั้งพิจารณาถึงพัฒนาการของนักเรียนด้วย”

(ผู้เชี่ยวชาญคนที่ 1, 2564, สัมภาษณ์)

“สิ่งที่นักศึกษาควรได้รับการสร้างเสริมสมรรถนะด้านการวัดและประเมินผลการศึกษา คือ ความรู้พื้นฐานของการวัดและประเมินผลการศึกษา การออกแบบและการสร้างเกณฑ์การวัดและประเมินผลทางการศึกษา การประยุกต์ใช้ในการวัดและประเมินผลทางการศึกษา มาใช้กับวิชาพลศึกษา

(ผู้เชี่ยวชาญคนที่ 3, 2564, สัมภาษณ์)

“การวัดและประเมินผลเป็นส่วนที่สำคัญของการจัดการเรียนการสอน และเป็นส่วนที่สำคัญที่ผู้สอนจะแสวงหาแนวทางในการเรียนการสอนให้ประสบความสำเร็จ และเพื่อผู้เรียนบรรลุตามจุดประสงค์การเรียนรู้ที่กำหนดไว้ ผู้สอนต้องรู้ความสามารถของผู้เรียน ความสนใจของผู้เรียน และข้อบกพร่องของผู้เรียน โดยอาศัยกระบวนการของการวัดและประเมินผลทางการศึกษา ในการวัดผลเพื่อจัดอันดับความสามารถของนักเรียนในกลุ่มเดียวกัน โดยสามารถแยกระดับความสามารถที่เห็นความแตกต่างระหว่างระดับที่ชัดเจน เข้าใจง่าย

(ผู้เชี่ยวชาญคนที่ 5, 2564, สัมภาษณ์)

ค. ผลการวิเคราะห์ความคิดเห็นเกี่ยวกับเนื้อหา ด้านเทคโนโลยีเพื่อการศึกษา ที่นักศึกษาควรได้รับการสร้างเสริมก่อนการออกฝึกประสบการณ์ ฯ

จากการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญ พบว่า ด้านเทคโนโลยีทางการศึกษานักศึกษานั้นสามารถใช้เทคโนโลยีได้ดี โดยที่ต้องประยุกต์ใช้ให้เข้ากับวัตถุประสงค์ของรายวิชาเพื่อให้ได้ประโยชน์สูงสุด และสามารถสื่อเทคโนโลยีเพื่อการศึกษาไปเชื่อมโยงกับการเรียนรู้ในด้านอื่น ๆ โดยที่นักศึกษาต้องใช้โปรแกรมประยุกต์ช่วยในการออกแบบการจัดการเรียนการสอน

ในรูปแบบต่าง ๆ โดยใช้การสื่อสาร 2 ระบบ คือ การฝึกทักษะโดยการให้ข้อมูลย้อนกลับ (Feedback) การฝึกแก้ปัญหา กับสถานการณ์จำลอง (Simulation)

“ด้านเทคโนโลยีทางการศึกษา ด้านสื่อการสอน คือ คอมพิวเตอร์ช่วยสอน บทเรียนออนไลน์ และกระบวนการทำงานเป็นกลุ่ม ตลอดจนสื่อการเรียนรู้ เพราะจะช่วยให้พัฒนาการสอนให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น ตลอดจน จะทำให้นักศึกษามีประสบการณ์ในการสอนมากขึ้น”

(ผู้เชี่ยวชาญคนที่ 4, 2564, สัมภาษณ์)

“ด้านเทคโนโลยีทางการศึกษา ด้านการสร้างและเลือกใช้เทคโนโลยีทางการศึกษา การออกแบบ และการเลือกใช้สื่อดิจิทัลเพื่อการศึกษา และการบริหารจัดการชั้นเรียน โดยใช้สื่อเทคโนโลยีเพื่อการศึกษา”

(ผู้เชี่ยวชาญคนที่ 3, 2564, สัมภาษณ์)

“ด้านเทคโนโลยีทางการศึกษานั้น นักศึกษาเป็นเด็กรุ่นใหม่ จึงควรหาความรู้ด้านเทคโนโลยีเพื่อการศึกษา และนำมาใช้เป็นส่วนในการสร้างการเรียนรู้ให้กับนักเรียนที่ตนเองสอน โดยการประยุกต์ใช้กับการสอนพลศึกษาให้ได้ประโยชน์สูงสุด และสามารถนำสื่อเทคโนโลยีเพื่อการศึกษาที่เน้นการสอนพลศึกษานั้นเชื่อมโยงกับการเรียนรู้ในศาสตร์อื่น ๆ ได้อีก เช่น การคำนวณทางคณิตศาสตร์ การฝึกถูก และการลงโทษทางกีฬา เชื่อมโยงกับวิชาจริยธรรม เป็นต้น ที่สำคัญการสร้างสมรรถนะให้กับนักศึกษาควรเรียนที่การสืบค้น การประยุกต์ใช้ และการเชื่อมโยงกับศาสตร์อื่น ๆ ”

(ผู้เชี่ยวชาญคนที่ 1, 2564, สัมภาษณ์)

“ด้านเทคโนโลยีทางการศึกษา เป็นศาสตร์ที่ว่าด้วยวิธีการทางการศึกษา ครอบคลุมระบบการนำวิธีการ มาปรับปรุงประสิทธิภาพของการศึกษาให้สูงขึ้น เทคโนโลยีทางการศึกษาครอบคลุมองค์ประกอบ 3 ประการ คือ วัสดุ อุปกรณ์ และวิธีการ โดยต้องเรียนรู้ ระบบการทำงาน การเรียนรู้ความรู้ใหม่ และฝึกความสามารถ ทักษะบางประการ โดยใช้สื่อเทคโนโลยี และการเรียนรู้ด้วยระบบการสื่อสาร 2 ทาง Interactive กับเทคโนโลยี

(ผู้เชี่ยวชาญคนที่ 5, 2564, สัมภาษณ์)

“นักศึกษาควรได้รับการสร้างเสริมสมรรถนะด้านเทคโนโลยีการศึกษาในด้าน การใช้สื่อออนไลน์ การสร้างแอปพลิเคชัน อย่างง่าย การสร้างเว็บเพจ และบทเรียนสำเร็จรูป สำหรับใช้ในการเรียนการสอน

(ผู้เชี่ยวชาญคนที่ 2, 2564, สัมภาษณ์)

ง. ผลการวิเคราะห์ความคิดเห็นเกี่ยวกับเนื้อหา หลักสูตรฝึกอบรม ทั้ง 3 ด้าน ควรใช้ เทคนิค แนวคิด หรือ ทฤษฎีการจัดการเรียนรู้ อะไร เป็นตัวขับเคลื่อน หลักสูตรฝึกอบรม รวมทั้งกิจกรรมการฝึกอบรม ควรมีลักษณะเป็นอย่างไร

ผู้เชี่ยวชาญส่วนใหญ่มีความคิดเห็นว่า หลักสูตรฝึกอบรมทั้ง 3 ด้าน ควรใช้ เทคนิค แนวคิด หรือ ทฤษฎีการจัดการเรียนรู้ อะไร เป็นตัวขับเคลื่อนหลักสูตรฝึกอบรม รวมทั้งกิจกรรมการฝึกอบรม ควรมีลักษณะ ควรดำเนินการดังนี้

“การเรียนรู้แบบร่วมมือ (Collaborative learning) , การเรียนรู้แบบผสมผสาน (Blended Learning), การเรียนรู้แบบลงมือทำ (Active Learning) การบูรณาการหลักการแนวคิดทฤษฎี การจัดการเรียนรู้ที่หลากหลายโดยคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล เน้นการเรียนรู้จากประสบการณ์ตรง เพื่อให้ผู้เข้ารับการอบรมเกิดการเรียนรู้เต็มศักยภาพ”

(ผู้เชี่ยวชาญคนที่ 3, 2564, สัมภาษณ์)

“เทคนิคและวิธีการสอน แบบระดมพลังสมอง วิธีการสอนโดยการลงมือปฏิบัติ วิธีการสอนโดยใช้วิธีการจำลอง พฤติกรรมทางด้านพุทธิพิสัย (Cognitive Domain) ซึ่งเป็นพฤติกรรมของบุคคลในด้านสมรรถภาพทางสมอง หรือ สติปัญญา การวัดผลและประเมินผลตาม จุดมุ่งหมายการศึกษาที่กำหนดเพื่อการอบรม ทฤษฎีของธอร์นไคด์ เพื่อไปประยุกต์การเรียนการสอน และการฝึกหัด การกระทำซ้ำ ๆ บ่อย ๆ ”

(ผู้เชี่ยวชาญคนที่ 4, 2564, สัมภาษณ์)

“หลักสูตรฝึกอบรมทั้ง 3 ด้าน ควรใช้กระบวนการในการรับรู้และสร้างความเข้าใจให้กับนักศึกษา เพื่อให้ศึกษานำกระบวนการต่าง ๆ ไปประยุกต์ใช้ให้เหมาะสมกับตนเองในการสื่อสารหรือสอนให้กับผู้เรียน เช่น พีระมิดการเรียนรู้ (Learning Pyramid) ตัวอย่าง การให้นักศึกษาทำความเข้าใจในกระบวนการรับรู้แบบกิจกรรมการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับเนื้อหาในรายวิชาที่สอน เป็นต้น”

(ผู้เชี่ยวชาญคนที่ 1, 2564, สัมภาษณ์)

“เทคนิคการจัดการเรียนรู้, เทคนิคการคุมชั้นเรียน, การจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้, สถิติสำหรับการวิจัย , เทคนิคการวิจัยในชั้นเรียน กิจกรรมสำหรับการฝึกอบรม ควรเป็นลักษณะการฝึกอบรมเชิงปฏิบัติการ”

(ผู้เชี่ยวชาญคนที่ 2, 2564, สัมภาษณ์)

“แนวคิด หรือ ทฤษฎีการจัดการเรียนรู้ MACRO model คือ แนวทางการจัดการเรียนการสอนที่บูรณาการมาจากแนวคิดของการจัดการศึกษาในศตวรรษที่ 21 โดย

มีองค์ประกอบที่สำคัญ 5 ส่วน ที่สามารถสรุปออกมาเป็นขั้นตอนการสอนได้ 5 ขั้นตอน ซึ่งแต่ละองค์ประกอบนั้นมีรายละเอียด ดังนี้

- M จากคำว่า Motivation หมายถึง การสร้างแรงจูงใจ สร้างแรงบันดาลใจ ความสนใจและความต้องการในการเรียนรู้

- A จากคำว่า Active learning ซึ่งเป็นการเรียนรู้ที่ให้ผู้เรียนได้มีโอกาสได้ความรู้โดยตรงจากการลงมือทำด้วยตนเองผ่านวิธีการเรียนรู้ที่หลากหลาย จากแหล่งเรียนรู้ต่าง ๆ โดยเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ

- C จากคำว่า Conclusion ซึ่งเป็นการที่ผู้เรียนสามารถสรุปองค์ความรู้หรือสังเคราะห์สิ่งที่ได้เรียนรู้ตามความคิดและภาษาของตนเองได้

- R จากคำว่า Reporting คือการที่ผู้เรียนสื่อสารและนำเสนอผลการเรียนรู้ด้วยภาษา วิธีการและเทคโนโลยีสารสนเทศที่เหมาะสม

- O จากคำว่า Obtain ซึ่งเป็นการที่ผู้เรียนนำผลการเรียนรู้ที่ได้รับไปใช้ประโยชน์ เผยแพร่ความรู้สู่ครอบครัว ชุมชน และสังคมต่าง ๆ

การสอนแบบ MACRO Model นั้น นับเป็นแนวการสอนที่ช่วยฝึกให้ผู้เรียนกล้าตั้งคำถาม กล้าคิด กล้าแสดงออก และกล้าตัดสินใจ ซึ่งเปลี่ยนแปลงรูปแบบการเรียนจากการที่ผู้เรียนไปแค่ผู้รับฟังเพียงอย่างเดียว ไปสู่การเรียนรู้ด้วยตนเองแบบร่วมมือ ซึ่งกระตุ้นให้เด็กมีความสนใจใฝ่รู้ และรู้จักเรียนรู้เพื่อแก้ปัญหา สามารถตกผลึกองค์ความรู้ใหม่ได้ด้วยตัวเองโดยผ่านกระบวนการเรียนรู้ที่ถูกต้อง และสนับสนุนให้ผู้เรียนนำองค์ความรู้ที่ได้ประยุกต์ใช้ และนำเสนอสู่ภายนอก เพื่อให้เกิดประโยชน์หรือความเข้าใจแก่บุคคลอื่นในระดับสาธารณะ”

(ผู้เชี่ยวชาญคนที่ 5, 2564, สัมภาษณ์)

ตอนที่ 2 การพัฒนาและตรวจสอบประสิทธิภาพหลักสูตรฝึกอบรมเพื่อสร้างเสริมสมรรถนะในการฝึกประสบการณ์ ๔

หลักสูตรฝึกอบรมเพื่อสร้างเสริมสมรรถนะในการฝึกประสบการณ์ ๔ ออกแบบและพัฒนาขึ้น ตามกระบวนการวิจัยพัฒนา (Research and Development) เริ่มการวิจัยด้วยการประเมินความต้องการจำเป็นในการสร้างเสริมสมรรถนะในการฝึกประสบการณ์ ๔ การคำนวณด้วยค่าดัชนี PNI แบบปรับปรุง ($PNI_{modified}$) สำหรับข้อคำถามในแต่ละข้อ โดยใช้สูตรดัชนี PNI แบบปรับปรุง หาได้จากผลต่างระหว่างค่าสภาพที่คาดหวัง (I) และสภาพที่เป็นจริง (D) แล้วหาร

ด้วยค่าสภาพที่เป็นจริง (D) และการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญเพื่อให้ทราบแนวทางการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม ฯ โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

2.1 การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมเพื่อสร้างเสริมสมรรถนะในการฝึกประสบการณ์ ฯ

หลักสูตรฝึกอบรมเพื่อสร้างเสริมสมรรถนะในการฝึกประสบการณ์ ฯ มีองค์ประกอบของหลักสูตร ได้แก่ แนวคิดและทฤษฎี หลักการ วัตถุประสงค์ของหลักสูตร เนื้อหาของหลักสูตรฝึกอบรม ฯ สื่อประกอบการฝึกอบรม การวัดและประเมินผล กิจกรรมการฝึกอบรม วิธีการฝึกอบรม เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย มีรายละเอียดในการได้มาแต่ละองค์ประกอบดังนี้

2.1.1 หลักการของหลักสูตรฝึกอบรมเพื่อสร้างเสริมสมรรถนะในการฝึกประสบการณ์ ฯ เพื่อให้ นักศึกษามีความรู้ ทักษะ และเจตคติ ในหลักสูตรฝึกอบรมจะประกอบไปด้วย หลักการ วัตถุประสงค์ เนื้อหาสาระ กิจกรรมและวิธีการฝึก สื่อ และการวัดประเมินผล ทั้งนี้ เพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดแก่นักศึกษาในการพัฒนาตนเองเพื่อเตรียมความพร้อมในการเป็นครูที่พึงประสงค์อันนำไปสู่การมีประสิทธิภาพในการฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูที่ดีในอนาคต

2.1.2 วัตถุประสงค์ของหลักสูตรฝึกอบรมเพื่อสร้างเสริมสมรรถนะในการฝึกประสบการณ์ ฯ คือ

1) เพื่อสร้างเสริมสมรรถนะในการฝึกประสบการณ์ ฯ ด้านการสร้างนวัตกรรมและการวิจัยในชั้นเรียน ด้านการวัดและประเมินผลการศึกษา และด้านการใช้เทคโนโลยีเพื่อการศึกษา ให้มีความรู้

2) เพื่อสร้างเสริมสมรรถนะในการฝึกประสบการณ์ ฯ ด้านการสร้างนวัตกรรมและการวิจัยในชั้นเรียน ด้านการวัดและประเมินผลการศึกษา และด้านการใช้เทคโนโลยีเพื่อการศึกษา ให้มีทักษะ

3) เพื่อสร้างเสริมสมรรถนะในการฝึกประสบการณ์ ฯ ด้านการสร้างนวัตกรรมและการวิจัยในชั้นเรียน ด้านการวัดและประเมินผลการศึกษา และด้านการใช้เทคโนโลยีเพื่อการศึกษา ให้มีเจตคติที่ดี

2.1.3 เนื้อหาของหลักสูตรฝึกอบรมเพื่อสร้างเสริมสมรรถนะในการฝึกประสบการณ์ ฯ โครงสร้างหลักสูตรฝึกอบรมเพื่อสร้างเสริมสมรรถนะในการฝึกประสบการณ์ ฯ หลักสูตรประกอบไปด้วยหน่วยการเรียนรู้ จำนวน 3 หน่วย ประกอบไปด้วย

หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 ด้านการสร้างนวัตกรรมและการวิจัยในชั้นเรียน
เวลา 6 ชั่วโมง

หน่วยการเรียนรู้ที่ 2 ด้านการวัดและประเมินผลการศึกษา เวลา 6 ชั่วโมง

หน่วยการเรียนรู้ที่ 3 ด้านการใช้เทคโนโลยีเพื่อการศึกษา เวลา 4 ชั่วโมง

2.1.4 วิธีการฝึกอบรม

เรียนรู้

- 1) วิทยากรซักถาม ผู้เข้ารับการอบรมร่วมอภิปรายและวิทยากรสรุป
- 2) วิทยากรบรรยาย หลักการและแนวคิด ผู้เข้าอบรมแลกเปลี่ยน
- 3) วิทยากรบรรยายการฝึกปฏิบัติ และกิจกรรมเสริมทักษะปฏิบัติ
- 4) วิทยากรสรุปการปฏิบัติการ
- 5) ทำกิจกรรมกลุ่ม มอบหมายงานตามใบงาน
- 6) ลงมือปฏิบัติการตามกิจกรรม (โดยมี ผู้ช่วยวิทยากรให้คำแนะนำ

ประจำกลุ่ม)

กลุ่ม

- 7) นำเสนอ และวิทยากรจะให้คำแนะนำหลังจากนำเสนอครบทุก

- 8) วิทยากรร่วมกับผู้เข้าอบรมสรุปองค์ความรู้

2.1.5 สื่อประกอบการฝึกอบรม เอกสารประกอบการฝึกอบรม ประกอบไปด้วย เนื้อหา ใบงาน และใบกิจกรรม โดยแบ่งออกเป็น 3 หน่วยการเรียนรู้ ดังนี้

1) หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 การสร้างนวัตกรรมและการวิจัยในชั้นเรียน
สาระสำคัญ แนวคิดในการทำวิจัยในชั้นเรียน กระบวนการวิจัยในชั้นเรียน การกำหนดหัวข้อวิจัย การออกแบบวิจัยในชั้นเรียนนวัตกรรมที่ใช้วิจัยในชั้นเรียน กระบวนการสร้างและพัฒนารายงานการวิจัยในชั้นเรียนนวัตกรรมที่ใช้วิจัยในชั้นเรียน หลักการเขียนรายงานการวิจัยในชั้นเรียน

2) หน่วยการเรียนรู้ที่ 2 การวัดและประเมินผลการศึกษา สาระสำคัญ
ความสำคัญของการวัดและประเมินผล ลักษณะสำคัญของการวัดและประเมินผลทางการศึกษา
ลักษณะสำคัญของเครื่องมือวัดผลทางการศึกษา เครื่องมือที่ใช้วัดและประเมินผลทางการศึกษา

3) หน่วยการเรียนรู้ที่ 3 ด้านการใช้เทคโนโลยีเพื่อการศึกษา
สาระสำคัญ เทคโนโลยีเพื่อการศึกษา ศึกษาความหมาย ความสำคัญ แนวคิดการนำเทคโนโลยีมาใช้ในการจัดการเรียนการสอนได้ สามารถออกแบบ เพื่อปรับปรุง พัฒนา กระบวนการเรียนการสอน สื่อการสอน การประเมินผลที่ส่งเสริมการเรียนรู้ของผู้เรียน โดยการใช้เทคโนโลยีมาใช้อย่างมีประสิทธิภาพ ตลอดจนสามารถประยุกต์ใช้เทคโนโลยีในการจัดการเรียนการสอนได้

2.1.6 การวัดประเมินผล ประเมินผลจาก กิจกรรมที่กำหนด การมีส่วนร่วมและการทำกิจกรรมในการอบรม ฯ การทดสอบวัดด้านความรู้ ด้านทักษะ และด้านเจตคติ

2.2 การตรวจสอบประสิทธิภาพ หลักสูตรฝึกอบรมเพื่อสร้างเสริม สมรรถนะในการฝึกประสบการณ์ ๔

ตาราง 19 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ความเหมาะสมของโครงสร้างหลักสูตรฝึกอบรมเพื่อสร้างเสริมสมรรถนะในการฝึกประสบการณ์ ๔ (n = 5)

ประเด็นการประเมิน	M	SD	ระดับ
1. หลักสูตรสามารถนำไปใช้ปฏิบัติจริงได้	4.60	0.55	มากที่สุด
2. หลักสูตรเกิดประโยชน์ต่อผู้เข้ารับการอบรม	5.00	0.00	มากที่สุด
3. หน่วยการเรียนรู้มีความครบถ้วนและครอบคลุมหลักสูตร	4.80	0.45	มากที่สุด
4. หน่วยการเรียนรู้ตามโครงสร้างหลักสูตรเรียงลำดับได้อย่างเหมาะสม	4.20	0.84	มาก
5. วัตถุประสงค์ของหลักสูตรสอดคล้องกับหลักการและแนวทางการจัดอบรม	4.80	0.45	มากที่สุด
6. สิ่งที่ยั่งยืน/วัตถุประสงค์สอดคล้องกับหน่วยการเรียนรู้ในแต่ละหน่วย	4.80	0.45	มากที่สุด
7. เนื้อหาของหลักสูตรครบถ้วนและครอบคลุมสิ่งที่มุ่งหวัง/วัตถุประสงค์	4.60	0.55	มากที่สุด
8. เนื้อหาถูกต้องตามหลักวิชาการ อ่านเข้าใจง่ายและรูปแบบการนำเสนอมีความน่าสนใจ	4.40	0.55	มาก
9. เนื้อหาเหมาะสมกับผู้เข้ารับการฝึกอบรม	4.60	0.55	มากที่สุด
10. กิจกรรมการฝึกอบรมมีความหลากหลาย	4.60	0.55	มากที่สุด
11. สื่อการฝึกอบรมครอบคลุมและเหมาะสมกับเนื้อหา	4.40	0.89	มาก
12. วิธีการประเมินในหลักสูตรมีความถูกต้องเหมาะสม และสามารถประเมินได้จริง	4.40	0.89	มาก
13. แบบประเมินต่าง ๆ สามารถประเมินได้ตามสิ่งที่มุ่งหวัง/วัตถุประสงค์	4.40	0.55	มาก
14. ระยะเวลาการฝึกอบรมเหมาะสมกับหลักสูตร	4.60	0.55	มากที่สุด
15. คู่มือประกอบการฝึกอบรมตามหลักสูตรมีความเหมาะสมสามารถนำไปใช้ได้จริง	4.60	0.55	มากที่สุด
รวม	4.59	0.22	มากที่สุด

จากตาราง 17 พบว่า ผลการประเมินความเหมาะสมของโครงร่างค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ความเหมาะสมของโครงร่างหลักสูตรฝึกอบรมเพื่อสร้างเสริมสมรรถนะในการฝึกประสบการณ์ ฯ โดยผู้เชี่ยวชาญ ทั้ง 15 รายการ โดยผลเฉลี่ยมรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($M = 4.59$, $SD = 0.22$)

3. การนำหลักสูตรฝึกอบรมเพื่อสร้างเสริมสมรรถนะในการฝึกประสบการณ์ ฯ ไปทดลองใช้กับ จำนวน 30 คน ที่ไม่ใช่กลุ่มทดลอง เพื่อศึกษาความเป็นไปได้รวมถึงปัญหาและอุปสรรคของหลักสูตร ฝึกอบรม และนำมาปรับปรุงแก้ไขเพื่อให้ได้หลักสูตรฝึกอบรมฉบับสมบูรณ์ ผลของการวิเคราะห์ข้อมูลประสิทธิภาพ มีดังต่อไปนี้

ตาราง 20 ผลการศึกษาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และผลเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของความรู้ผู้เข้ารับการอบรมในการทดลองใช้หลักสูตรฝึกอบรมเพื่อสร้างเสริมสมรรถนะในการฝึกประสบการณ์ ฯ ระหว่างก่อนและหลังเรียน ($n=30$)

ประเด็นการประเมิน	คะแนนเต็ม	ก่อนเรียน		หลังเรียน		t
		M	SD	M	SD	
1. ด้านการสร้างนวัตกรรมและการวิจัยในชั้นเรียน	10	3.93	1.55	7.43	0.57	12.21*
2. ด้านการวัดและประเมินผลการศึกษา	10	4.97	1.03	8.07	0.69	13.10*
3. ด้านการใช้เทคโนโลยีเพื่อการศึกษา	10	4.10	1.37	8.73	0.78	15.37*
รวม	30	13.00	2.52	24.23	1.31	21.60*

* $p < .05$

จากตาราง 18 พบว่าค่าเฉลี่ย ความรู้ในภาพรวมของทุกหน่วยการเรียนรู้หลังเข้ารับการอบรม สูงกว่าก่อนอบรมอย่างมีนัยสำคัญ และเมื่อพิจารณาเป็นรายหน่วยการเรียนรู้แล้วพบว่าทุกหน่วยการเรียนรู้มีค่าเฉลี่ยความรู้หลังอบรมสูงกว่าก่อนอบรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 21 ผลการศึกษาคำร้อยละและระดับทักษะของผู้เข้ารับการอบรม ในการทดลองใช้หลักสูตรฝึกอบรมเพื่อสร้างเสริมสมรรถนะในการฝึกประสบการณ์ ๔ (n=30)

ประเด็นการประเมิน	คะแนนเต็ม	M	SD	ร้อยละ	ระดับ
1. ด้านการสร้างนวัตกรรมและการวิจัยในชั้นเรียน	30	24.10	1.16	80.33	มากที่สุด
2. ด้านการวัดและประเมินผลการศึกษา	30	24.90	0.92	83.00	มากที่สุด
3. ด้านการใช้เทคโนโลยีเพื่อการศึกษา	30	24.53	1.25	81.78	มากที่สุด
รวม	90	75.53	1.48	81.70	มากที่สุด

จากตาราง 19 ทักษะของผู้เข้ารับการอบรมในการทดลองใช้หลักสูตรฝึกอบรมเพื่อสร้างเสริมสมรรถนะในการฝึกประสบการณ์ ๔ พบว่า ทุกหน่วยการเรียนรู้อยู่ในระดับมากที่สุด (ร้อยละ 81.70)

ตาราง 22 ผลการศึกษาคำเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเจตคติ ของผู้เข้ารับการอบรม ในการทดลองใช้หลักสูตรฝึกอบรมเพื่อสร้างเสริมสมรรถนะในการฝึกประสบการณ์ ๔ (n=30)

ประเด็นการประเมิน	เจตคติ		ระดับ
	M	SD	
1. ก่อนออกฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู สาขาวิชาพลศึกษา นักศึกษาควรได้รับการฝึกอบรมเตรียมความพร้อมก่อน	4.76	0.51	มากที่สุด
2. การเข้ารับการฝึกอบรมฯ ทำให้นักศึกษามีความรู้ความเข้าใจในเรื่องการสร้างนวัตกรรม และการวิจัยในชั้นเรียนได้เป็นอย่างดี	4.66	0.48	มากที่สุด
3. การเข้ารับการฝึกอบรมฯ ทำให้นักศึกษามีความรู้ความสามารถที่จะสร้างเครื่องมือในการวัดและประเมินผลทางพลศึกษาขึ้นเองได้	4.79	0.41	มากที่สุด
4. นักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู สาขาวิชาพลศึกษา สามารถประยุกต์ใช้วัสดุอุปกรณ์ ต่าง ๆ มาสร้างเทคโนโลยีใหม่ ๆ ที่ใช้ในการจัดการเรียนการสอนพลศึกษาถือว่าเป็นงานที่ท้าทาย	4.62	0.49	มากที่สุด
5. การเข้ารับการฝึกอบรมฯ ทำให้นักศึกษามีความมั่นใจว่าจะนำวิธีการที่ได้จากการฝึกอบรมไปใช้ประโยชน์ต่อการปฏิบัติการสอน และ ฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู สาขาพลศึกษาได้	4.59	0.57	มากที่สุด
เฉลี่ยรวม	4.68	0.49	มากที่สุด

จากตาราง 20 เจตคติของผู้เข้ารับการอบรม ในการทดลองใช้หลักสูตรฝึกอบรมเพื่อสร้างเสริมสมรรถนะในการฝึกประสบการณ์ฯ พบว่าคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ ($M = 4.68$, $SD = 0.49$) อยู่ในระดับมากที่สุด เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า ประเด็นที่มีคะแนนเฉลี่ยสูงสุดเท่ากับ ($M = 4.79$, $SD = 0.41$) คือ การเข้ารับการฝึกอบรมฯ ทำให้นักศึกษามีความรู้ความสามารถที่จะสร้างเครื่องมือในการวัดและประเมินผลทางพลศึกษาขึ้นเองได้ อยู่ในระดับมากที่สุด รองลงมา คือ ก่อนออกฝึกประสบการณ์ฯ นักศึกษาควรได้รับการฝึกอบรมเตรียมความพร้อมก่อน มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ ($M = 4.76$, $SD = 0.51$) อยู่ในระดับมากที่สุด และข้อที่มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ ($M = 4.59$, $SD = 0.57$) ต่ำที่สุดคือ นักศึกษาฝึกประสบการณ์ฯ สามารถประยุกต์ใช้วัสดุอุปกรณ์ต่าง ๆ มาสร้างเทคโนโลยีใหม่ ๆ ที่ใช้ในการจัดการเรียนการสอน พลศึกษาถือว่าเป็นงานที่ทำท่าย อยู่ในระดับมากที่สุด

ตาราง 23 การวิเคราะห์ประสิทธิภาพในการทดลองใช้ของหลักสูตรฝึกอบรมเพื่อสร้างเสริมสมรรถนะในการฝึกประสบการณ์ฯ ($n=30$)

รายการ	ค่าประสิทธิภาพ	การแปลผล
กลุ่มทดลองใช้ ($n=30$)	$E_1 = 81.70$	ผ่านเกณฑ์
	$E_2 = 80.78$	ผ่านเกณฑ์

จากตาราง 21 พบว่า การวิเคราะห์ประสิทธิภาพ ในการทดลองใช้ของ หลักสูตรฝึกอบรม เพื่อสร้างเสริมสมรรถนะในการฝึกประสบการณ์ฯ กลุ่มทดลองนำร่อง มีค่า E_1/E_2 เท่ากับ $81.52/80.78$ มีประสิทธิภาพเชิงกระบวนการ (E_1) และประสิทธิภาพเชิงผลลัพธ์ (E_2) เป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนด คือ $80/80$

4. กระบวนการทบทวนหลังปฏิบัติการ (After Action Review: AAR) ภายหลังการทดลองใช้หลักสูตรฝึกอบรมเพื่อสร้างเสริมสมรรถนะในการฝึกประสบการณ์ฯ ผู้วิจัยได้มีกระบวนการทบทวนหลังปฏิบัติการ ของหลักสูตรฝึกอบรมในแต่ละวัน ซึ่งจากข้อมูล ในส่วนนี้ ผู้วิจัยได้ทำการปรับปรุงหลักสูตรฝึกอบรม ดังนี้

1) มีการปรับระยะเวลาในการอบรมในหัวข้อการใช้เทคโนโลยีเพื่อการศึกษาให้น้อยลง เพื่อให้เหมาะสมกับเนื้อหาและกิจกรรม ที่ได้รับจากวิทยากร และปรับเนื้อหาหน่วยการเรียนรู้และกิจกรรมเสริมในทักษะเชิงปฏิบัติการ

2) มีการปรับวิธีการฝึกอบรม จากการอบรมในสถานที่ตั้ง เปลี่ยนแปลงเป็นแบบออนไลน์เนื่องจากสถานการณ์ โรคระบาดโควิด 2019 ทำให้การจัดกิจกรรมในสถานที่ตั้ง ไม่สามารถจัดได้ ตามนโยบาย ของทางมหาวิทยาลัย

3) มีการปรับรูปแบบกิจกรรมด้านวิธีการในการอบรม ใบความรู้ และการวัด ประเมินผล ทั้ง 3 ด้าน คือ แบบทดสอบวัดความรู้ แบบวัดทักษะเชิงปฏิบัติการ และแบบวัดเจตคติ เป็นรูปแบบออนไลน์

4) สร้างแรงจูงใจด้วยการ พิจารณาผลงาน กิจกรรมและให้รางวัล เพื่อให้ผู้เข้ารับการ อบรมมีความตั้งใจ ในการทำใบกิจกรรมและ กิจกรรมในหน่วยการเรียนรู้ต่าง ๆ

ตอนที่ 3 การศึกษาประสิทธิผลของการใช้หลักสูตรฝึกอบรมเพื่อสร้างเสริม สมรรถนะในการฝึกประสบการณ์ ฯ

1. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลคะแนนด้านความรู้ ด้านทักษะ และด้านเจตคติ ก่อนใช้ หลักสูตร และหลังใช้หลักสูตรฝึกอบรมเพื่อสร้างเสริมสมรรถนะในการฝึกประสบการณ์ ฯ พบว่า

ตาราง 24 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนด้านความรู้ กลุ่มทดลอง (ใช้หลักสูตรฯ) และกลุ่มควบคุม (ไม่ใช้หลักสูตรฯ) ในการใช้หลักสูตรฝึกอบรมเพื่อสร้างเสริมสมรรถนะในการฝึก ประสบการณ์ ฯ ระหว่างก่อนและหลังอบรม

หน่วยการเรียนรู้	คะแนน เต็ม	กลุ่มทดลอง(ใช้หลักสูตร)				กลุ่มควบคุม(ไม่ใช้ หลักสูตร)			
		ก่อน		หลัง		ก่อน		หลัง	
		M	SD	M	SD	M	SD	M	SD
1. ด้านการสร้างนวัตกรรมและ การวิจัยในชั้นเรียน	10	2.74	0.75	7.39	0.58	2.91	0.95	3.65	0.83
2. ด้านการวัดและประเมินผล การศึกษา	10	3.61	1.31	8.22	0.60	2.87	1.06	3.48	0.90
3. ด้านการใช้เทคโนโลยีเพื่อ การศึกษา	10	3.87	1.06	8.87	0.76	4.04	1.07	4.96	1.40
ผลรวม	30	10.22	2.52	24.48	1.24	9.83	2.42	12.09	2.37

จากตาราง 22 พบว่า นักศึกษากลุ่มทดลอง (ใช้หลักสูตรฯ) โดยผลคะแนนด้านความรู้ คะแนนเต็ม 30 คะแนน ก่อนใช้หลักสูตรฯ มีค่าเฉลี่ย 10.22 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 2.52 หลังการใช้หลักสูตรฯ มีค่าเฉลี่ย 24.48 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.24 นักศึกษากลุ่มควบคุม (ไม่ใช้หลักสูตรฯ) มีด้านความรู้ โดยผลคะแนนด้านความรู้คะแนนเต็ม 30 คะแนน ก่อนใช้หลักสูตรฯ มีค่าเฉลี่ย 9.83 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 2.42 คะแนนหลังการใช้หลักสูตรฯ มีค่าเฉลี่ย 12.09 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 2.37

ตาราง 25 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนทักษะ กลุ่มทดลอง (ใช้หลักสูตรฯ) และ กลุ่มควบคุม (ไม่ใช้หลักสูตรฯ) ในการใช้หลักสูตรฝึกอบรมเพื่อสร้างเสริมสมรรถนะในการฝึกประสบการณ์ฯ

หน่วยการเรียนรู้	คะแนนเต็ม	กลุ่มทดลอง (ใช้หลักสูตรฯ)		กลุ่มควบคุม (ไม่ใช้หลักสูตรฯ)	
		M	SD	M	SD
1. ด้านการสร้างนวัตกรรมและการวิจัย ในชั้นเรียน	30	24.43	1.12	11.27	0.88
2. ด้านการวัดและประเมินผล การศึกษา	30	25.17	0.78	12.53	1.19
3. ด้านการใช้เทคโนโลยีเพื่อการศึกษา	30	24.35	1.30	15.93	0.80
ผลรวม	90	73.96	1.22	39.73	1.83

จากตาราง 23 พบว่า นักศึกษากลุ่มทดลอง (ใช้หลักสูตรฯ) โดยผลคะแนนทักษะคะแนนเต็ม 90 คะแนน มีค่าเฉลี่ย 73.96 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.22 นักศึกษากลุ่มควบคุม (ไม่ใช้หลักสูตรฯ) มีด้านความรู้ โดยผลคะแนนทักษะ คะแนนเต็ม 90 คะแนน มีค่าเฉลี่ย 39.73 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.83

ตาราง 26 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานคะแนนด้านเจตคติ ของกลุ่มทดลอง (ใช้หลักสูตร) และกลุ่มควบคุม (ไม่ใช้หลักสูตร) ในการฝึกอบรมเพื่อสร้างเสริมสมรรถนะในการฝึกประสบการณ์ฯ

ประเด็นการประเมิน	กลุ่มทดลอง (ใช้หลักสูตร)		ระดับ	กลุ่มควบคุม (ไม่ใช้หลักสูตร)		ระดับ
	M	SD		M	SD	
1. ก่อนออกฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู สาขาวิชาพลศึกษา นักศึกษาควรได้รับการฝึกอบรมเตรียมความพร้อมก่อน	4.74	0.45	มากที่สุด	4.22	0.52	มาก
2. ฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู สาขาวิชาพลศึกษา มีความรู้ความเข้าใจในเรื่องการสร้างนวัตกรรม และการวิจัยในชั้นเรียนได้เป็นอย่างดี	4.57	0.51	มากที่สุด	4.17	0.58	มาก
3. นักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู สาขาวิชาพลศึกษา มีความรู้ความสามารถที่จะสร้างเครื่องมือในการวัดและประเมินผลทางพลศึกษาขึ้นเองได้	4.78	0.42	มากที่สุด	4.30	0.47	มาก
4. นักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู สาขาวิชาพลศึกษา สามารถประยุกต์ใช้วัสดุอุปกรณ์ ต่างๆ มาสร้างเทคโนโลยีใหม่ๆ ที่ใช้ในการจัดการเรียนการสอนพลศึกษาถือว่าเป็นงานที่ท้าทาย	4.65	0.49	มากที่สุด	4.13	0.63	มาก
5. ก่อนปฏิบัติการสอน นักศึกษามีความมั่นใจว่าจะนำ นวัตกรรมและวิจัยทางการศึกษา วัดและประเมินผลทางการศึกษา และเทคโนโลยีการศึกษาไปใช้ประโยชน์ต่อการปฏิบัติการสอนและ ฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู สาขาพลศึกษาได้	4.61	0.50	มากที่สุด	4.09	0.60	มาก
เฉลี่ยรวม	4.67	0.47	มากที่สุด	4.18	0.56	มาก

จากตาราง 24 คะแนนเจตคติของของกลุ่มทดลอง (ใช้หลักสูตร) ฝึกอบรมเพื่อสร้างเสริมสมรรถนะในการฝึกประสบการณ์ ฯ พบว่าคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ ($M = 4.67$, $SD = 0.47$) อยู่ในระดับมากที่สุด และกลุ่มควบคุม (ไม่ใช้หลักสูตร) ฝึกอบรมเพื่อสร้างเสริมสมรรถนะในการฝึกประสบการณ์ ฯ พบว่าคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ ($M = 4.18$, $SD = 0.56$) อยู่ในระดับมาก

2. ผลการเปรียบเทียบคะแนนด้านความรู้ ของนักศึกษากลุ่มทดลอง ก่อนใช้หลักสูตร ฯ และหลังใช้หลักสูตร ฯ โดยใช้การวิเคราะห์สถิติ Paired Sample t-Test

ตาราง 27 เปรียบเทียบค่าความแตกต่างระหว่างคะแนนด้านความรู้ ของกลุ่มทดลอง ก่อนใช้หลักสูตร ฯ และหลังใช้หลักสูตร ฯ

	ก่อนใช้		หลังใช้		t	Sig.- (2-tailed)	Mean Difference
	หลักสูตรฯ		หลักสูตรฯ				
	M	SD	M	SD			
ด้าน ความรู้	10.21	2.52	24.47	1.23	-23.494*	.000	-14.260

* $p < .05$

จากตาราง 25 ผลการวิเคราะห์สถิติที่ใช้ในการทดสอบ ความแตกต่างระหว่างคะแนนด้านความรู้ ก่อนใช้หลักสูตร ฯ และหลังใช้หลักสูตร ฯ คะแนนเฉลี่ยด้านความรู้หลังใช้หลักสูตร ฯ สูงกว่าก่อนใช้หลักสูตร ฯ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($t = -23.494$, $Sig = .000$)

3. วิเคราะห์เปรียบเทียบคะแนน ด้านความรู้ ทักษะ และเจตคติ ในการฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู ของนักศึกษากลุ่มทดลอง (ใช้หลักสูตร ฯ) และกลุ่มควบคุม (ไม่ใช้หลักสูตร) โดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนตัวแปรพหุนาม (One-way MANOVA) แบบทางเดียว

ตาราง 28 การทดสอบข้อตกลงเบื้องต้นของกลุ่มทดลอง (ใช้หลักสูตรฯ) และกลุ่มควบคุม (ไม่ใช่หลักสูตรฯ)

Box's M	F	df 1	df 2	Sig.
26.972	4.161*	6	14026.86	.000
Bartlett's test of Sphericity			df	Sig.
61.634			5	.000
Levene's Test	F	df 1	df 2	Sig.
ด้านความรู้	4.502*	1	44	.040
ด้านทักษะ	3.560	1	44	.066
ด้านเจตคติ	4.471*	1	44	.040

*p < .05

จากตาราง 26 ผลการตรวจสอบความเท่ากัน เมทริกซ์ความแปรปรวนร่วมกันของแต่ละกลุ่ม โดยใช้ค่าสถิติทดสอบ Box's M พบว่า ค่าเฉลี่ย คะแนนด้านความรู้ ด้านทักษะ และด้านเจตคติ ของกลุ่มทดลอง (ใช้หลักสูตรฯ) และกลุ่มควบคุม (ไม่ใช่หลักสูตรฯ) มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทาง สถิติที่ระดับ .05 (Box's M=26.972, F=4.161, df1=6, df2=14026.86, p=.000) ซึ่งเป็นไปตามข้อตกลงเบื้องต้น และเมื่อตรวจสอบเมทริกซ์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรตามด้วย Bartlett's test ค่าเฉลี่ย คะแนนด้านความรู้ ด้านทักษะ และด้านเจตคติ ของกลุ่มทดลอง (ใช้หลักสูตรฯ) และกลุ่มควบคุม (ไม่ใช่หลักสูตรฯ) มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (Bartlett's test of Sphericity=61.634, df=5, p=.000) แสดงว่า ค่าเฉลี่ย คะแนนด้านความรู้ ทักษะ และเจตคติ ของกลุ่มทดลอง (ใช้หลักสูตรฯ) และกลุ่มควบคุม (ไม่ใช่หลักสูตรฯ) มีความสัมพันธ์กันซึ่งเหมาะสมต่อการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยด้วยวิธีการวิเคราะห์ความแปรปรวนตัวแปรพหุนามได้ การทดสอบความเท่ากันของความแปรปรวนของตัวแปรค่าเฉลี่ย คะแนนคะแนนด้านความรู้ ทักษะ และเจตคติ ของกลุ่มทดลอง (ใช้หลักสูตรฯ) และกลุ่มควบคุม (ไม่ใช่หลักสูตรฯ) ที่แตกต่างกัน พิจารณาจากค่า Levene's Test พบว่า ค่าเฉลี่ยคะแนนด้านความรู้ และด้านเจตคติ ของกลุ่มทดลอง (ใช้หลักสูตรฯ) และกลุ่มควบคุม (ไม่ใช่หลักสูตรฯ) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ด้านความรู้ (F=4.502, df1=1, df2=44, p=.040) และด้านเจตคติ (F=4.471, df1=1, df2=44, p=.040) ซึ่งเป็นไปตามข้อตกลงเบื้องต้น และค่าเฉลี่ยทักษะมีความแปรปรวนแตกต่างกันระหว่างกลุ่มทดลอง (ใช้หลักสูตรฯ) และกลุ่มควบคุม (ไม่ใช่หลักสูตรฯ)

อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($F=3.560$, $df_1=1$, $df_2=44$, $p=.066$) ซึ่งไม่เป็นไปตามข้อตกลงเบื้องต้น

ตาราง 29 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนพหุนามของกลุ่มทดลอง (ใช้หลักสูตรฯ) และกลุ่มควบคุม (ไม่ใช่หลักสูตรฯ)

สถิติทดสอบ	ค่าที่คำนวณได้	F	Hypothesis df	Error df	Sig.
Pillai's Trace	.983	808.305b*	3.000	42.000	.000
Wilks' Lambda	.017	808.305b*	3.000	42.000	.000
Hotelling's Trace	57.736	808.305b*	3.000	42.000	.000
Roy's Largest Root	57.736	808.305b*	3.000	42.000	.000

* $p < .05$

จากตาราง 27 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนพหุนาม เพื่อศึกษาคะแนนเฉลี่ย ด้านความรู้ ทักษะ และเจตคติ ของกลุ่มทดลอง (ใช้หลักสูตรฯ) สูงกว่ากลุ่มควบคุม (ไม่ใช่หลักสูตรฯ) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($F= 808.305$, $\text{Sig.} = .000$)

ตาราง 30 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนพหุนามของตัวแปรตาม คือ คะแนนด้านความรู้ ทักษะ และ เจตคติของกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	Sig.
คะแนนด้านความรู้	1765.761	1	1765.761	493.088	.000
คะแนนด้านทักษะ	5632.196	1	5632.196	2332.153	.000
คะแนนด้านเจตคติ	2.262	1	2.262	7.912	.007
ความคลาดเคลื่อนคะแนนด้านความรู้	157.565	44	3.581		
ความคลาดเคลื่อนคะแนนด้านทักษะ	106.261	44	2.415		
ความคลาดเคลื่อนคะแนนด้านเจตคติ	12.577	44	.286		
รวมกลุ่มคะแนนด้านความรู้	17299.000	46			
รวมกลุ่มคะแนนด้านทักษะ	187683.000	46			
รวมกลุ่มคะแนนด้านเจตคติ	903.640	46			

* $p < .05$

จากตาราง 28 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียวของตัวแปรตาม คือ คะแนนด้านความรู้ ทักษะ และเจตคติ พบว่า ด้านความรู้ มีค่าคะแนนเฉลี่ย กลุ่มทดลอง (ใช้หลักสูตรฯ) มีด้านความรู้ สูงกว่ากลุ่มควบคุม (ไม่ใช้หลักสูตรฯ) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($F=493.088$, $Sig. = .000$) ด้านทักษะ มีค่าคะแนนเฉลี่ย กลุ่มทดลอง (ใช้หลักสูตรฯ) มีทักษะ สูงกว่ากลุ่มควบคุม (ไม่ใช้หลักสูตรฯ) อย่างมี นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($F=2332.153$, $Sig. = .000$) และด้านเจตคติ มีค่าคะแนนเฉลี่ย กลุ่มทดลอง (ใช้หลักสูตรฯ) มีเจตคติ สูงกว่ากลุ่มควบคุม (ไม่ใช้หลักสูตรฯ) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($F=7.912$, $Sig.= .007$)

4. วิเคราะห์คะแนนทักษะ ของกลุ่มทดลองหลังการใช้หลักสูตรฯ โดยใช้การทดสอบค่าที่แบบประชากร 1 กลุ่ม (One-Sample t-test)

ตาราง 31 ผลการวิเคราะห์คะแนนทักษะของกลุ่มทดลอง หลังใช้หลักสูตรฯ

n	M	SD	t	df	Sig.
23	73.9565	1.22	15.503*	22	.000

* $p < .05$

จากตาราง 29 ผลการวิเคราะห์ที่เกี่ยวกับค่าเฉลี่ยกลุ่มตัวอย่าง 1 กลุ่ม (One-Sample T-test) กรณีตัวแปร ทักษะของกลุ่มทดลอง (ใช้รูปแบบ) ผลการวิเคราะห์ พบว่า คะแนนทักษะของกลุ่มทดลอง (ที่ใช้หลักสูตรฯ) สูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 70 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($t=15.503$, $Sig = .000$)

5. วิเคราะห์คะแนนเจตคติ ของกลุ่มทดลองหลังการใช้หลักสูตรฯ โดยใช้การทดสอบค่าที่แบบประชากร 1 กลุ่ม (One-Sample t-test)

ตาราง 32 ผลการวิเคราะห์คะแนนเจตคติ ของกลุ่มทดลองหลังใช้หลักสูตร ฯ

n	M	SD	t	df	Sig.
23	4.6174	.38	7.676*	22	.000

* $p < .05$

จากตาราง 30 ผลการวิเคราะห์ที่เกี่ยวกับค่าเฉลี่ยกลุ่มตัวอย่าง 1 กลุ่ม (One-Sample T-test) กรณีตัวแปรคะแนนเจตคติของกลุ่มทดลอง (ใช้รูปแบบ) ผลการวิเคราะห์ พบว่า คะแนนเจตคติของกลุ่มทดลอง (ที่ใช้หลักสูตรฯ) สูงกว่าเกณฑ์คะแนน 4.00 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($t=7.676$, Sig. = .000)

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การพัฒนาหลักสูตร ผูกอบรมเพื่อสร้างเสริมสมรรถนะในการฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู ของนักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา ของมหาวิทยาลัยราชภัฏ ดำเนินการ โดยใช้กระบวนการวิจัยและพัฒนา (Research and Development) มีกระบวนการวิจัย สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ ดังนี้

ความมุ่งหมายของการวิจัย 1) เพื่อศึกษาความต้องการจำเป็นในการสร้างเสริมสมรรถนะ ในการฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูของนักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏ 2) เพื่อพัฒนาและตรวจสอบประสิทธิภาพหลักสูตรฝึกอบรมเพื่อสร้างเสริมสมรรถนะในการฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู ของนักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏ 3) เพื่อศึกษาประสิทธิผลของการใช้หลักสูตรฝึกอบรม เพื่อสร้างเสริมสมรรถนะในการฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู ของนักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏ ประกอบด้วย 3.1) เพื่อเปรียบเทียบด้านความรู้ ด้านทักษะ ด้านเจตคติ ก่อน และหลัง ใช้หลักสูตรฝึกอบรมเพื่อสร้างเสริมสมรรถนะในการฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู ของนักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏ และ 3.2) เพื่อเปรียบเทียบความรู้, ทักษะ, เจตคติ หลังใช้หลักสูตรฝึกอบรมเพื่อสร้างเสริมสมรรถนะในการฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูของนักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏ ระหว่างกลุ่มที่ใช้และไม่ใช้หลักสูตรฝึกอบรม โดยกระบวนการวิจัย แบ่งออกเป็น 3 ระยะดังนี้

ระยะที่ 1 กลุ่มตัวอย่างคือ อาจารย์ประจำหลักสูตรสาขาวิชาพลศึกษา หรือผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการฝึกประสบการณ์ ฯ จำนวน 136 คน และผู้เชี่ยวชาญ 5 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ 1) แบบประเมินความต้องการจำเป็นในการเสริมสร้างสมรรถนะวิชาชีพครูสำหรับนักศึกษาหลักสูตรการศึกษาพลศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏ 2) แบบสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญ ระยะที่ 2 กลุ่มเป้าหมาย คือผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 คน คือ 1) แบบประเมินคุณภาพหลักสูตร ฯ 2) หลักสูตรฝึกอบรม 2. แบบทดสอบวัดความรู้ 3. แบบวัดเจตคติ 4. แบบประเมินทักษะ แล้วนำมาแก้ไขปรับปรุงตามข้อเสนอแนะ จากนั้นนำหลักสูตรฝึกอบรมไปทดลองใช้หลักสูตรอบรมและนำมาปรับปรุงแก้ไข ระยะที่ 3 กลุ่มตัวอย่าง คือ นักศึกษา สาขาวิชาพลศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏ จำนวน 46 คน แบ่งเป็น กลุ่มทดลอง (ใช้หลักสูตร ฯ) 23 คน และกลุ่มควบคุม (ไม่ใช้หลักสูตร ฯ) 23 คน เครื่องมือที่ใช้ประกอบไปด้วย 1) แบบทดสอบวัดความรู้ จำนวน 30 ข้อ 2) แบบประเมิน

ทักษะเชิงปฏิบัติการ 11 ข้อ 3) แบบวัดเจตคติ 5 ข้อ 4) หลักสูตรฝึกอบรมฯ ผู้วิจัยดำเนินการทดสอบวัดความรู้ กลุ่มทดลอง (ใช้หลักสูตรฯ) และกลุ่มควบคุม (ไม่ใช้หลักสูตรฯ) (pretest) ก่อนแล้วจึงทดลองใช้หลักสูตรฝึกอบรมฯ กับกลุ่มทดลอง จำนวน 3 วัน รวมเป็น 16 ชั่วโมง เมื่อเสร็จการทดลองใช้หลักสูตรฯ ทำแบบวัดความรู้ (posttest) ทักษะปฏิบัติ และเจตคติ ของกลุ่มทดลอง (ใช้หลักสูตรฯ) และกลุ่มควบคุม (ไม่ใช้หลักสูตรฯ) แล้วนำผลคะแนนจากแบบทดสอบวัดความรู้แบบประเมินทักษะเชิงปฏิบัติการ และแบบวัดเจตคติ มาวิเคราะห์โดยใช้วิธีการทางสถิติเพื่อทดสอบต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล ด้วยค่าสถิติพื้นฐาน การบรรยายลักษณะทั่วไปของข้อมูลที่ได้จากกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ค่าสูงสุด-ต่ำสุด ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การแสดงผลโดยตาราง การคำนวณค่าดัชนี PNI แบบปรับปรุง (PNI modified) การหาข้อสรุปและการตีความ การแปลความหมาย ผลการประเมินคุณภาพของหลักสูตรฯ วิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่างโดยใช้สถิติพื้นฐาน ความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การวิเคราะห์ความแปรปรวนตัวแปรพหุนาม (One-way MANOVA) การวิเคราะห์เปรียบเทียบ ความรู้ก่อน และหลังใช้หลักสูตรฯ (Paired Sample t-Test) การวิเคราะห์ทักษะ และเจตคติของกลุ่มทดลองหลังการใช้หลักสูตรฯ (One-Sample t-test)

สรุปผลการวิจัย

1. ผลการศึกษาศมรรถนะและความต้องการจำเป็นในการสร้างเสริมสมรรถนะในการฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู ของนักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏ

ประกอบด้วยข้อมูลเชิงปริมาณและข้อมูลเชิงคุณภาพ

1.1 ผลการศึกษาข้อมูลเชิงปริมาณ ได้จากการแจกแบบสอบถามความต้องการจำเป็นในการสร้างเสริมสมรรถนะการฝึกประสบการณ์ฯ ให้กับ อาจารย์ประจำหลักสูตรสาขาวิชาพลศึกษา หรือผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการฝึกประสบการณ์ฯ จำนวน 136 คน เพื่อศึกษาระดับสมรรถนะที่ควรจะเป็น สมรรถนะที่เป็นจริง และความต้องการจำเป็นในการสร้างเสริมสมรรถนะฯ สรุปผลดังนี้

1.1.1 สมรรถนะที่ควรจะเป็นกับสมรรถนะที่เป็นจริง และความต้องการจำเป็นของนักศึกษา ดังนี้

1) ด้านหลักสูตรสถานศึกษา พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีความคาดหวังต่อสมรรถนะที่ควรจะเป็นในหลักสูตรสถานศึกษา อยู่ในระดับมาก แต่สมรรถนะที่เป็นจริง อยู่ในระดับปานกลาง

2) ด้านการจัดการเรียนรู้ พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีความคาดหวังต่อสมรรถนะที่ควรจะเป็นในการจัดการเรียนรู้ อยู่ในระดับดีมาก แต่สมรรถนะที่เป็นจริง อยู่ในระดับดี

3) ด้านการวัดและประเมินผลการศึกษา กลุ่มตัวอย่างมีความคาดหวังต่อสมรรถนะที่ควรจะเป็นในการวัดและประเมินผลการศึกษา อยู่ในระดับดีมาก แต่สมรรถนะที่เป็นจริง อยู่ในระดับดี

4) ด้านการบริหารจัดการชั้นเรียน กลุ่มตัวอย่างมีความคาดหวังต่อสมรรถนะที่ควรจะเป็นในการบริหารจัดการชั้นเรียน อยู่ในระดับดีมาก แต่สมรรถนะที่เป็นจริง อยู่ในระดับดี

5) ด้านการสร้างนวัตกรรมและการวิจัยในชั้นเรียน กลุ่มตัวอย่างมีความคาดหวังต่อสมรรถนะที่ควรจะเป็นในการสร้างนวัตกรรมและการวิจัยในชั้นเรียน อยู่ในระดับดี แต่สมรรถนะที่เป็นจริง อยู่ในระดับปานกลาง

6) ด้านการใช้เทคโนโลยีเพื่อการศึกษา กลุ่มตัวอย่างมีความคาดหวังต่อสมรรถนะที่ควรจะเป็นในการใช้เทคโนโลยีเพื่อการศึกษา อยู่ในระดับดี แต่สมรรถนะที่เป็นจริง อยู่ในระดับปานกลาง

7) ด้านคุณลักษณะอันพึงประสงค์ กลุ่มตัวอย่างมีความคาดหวังต่อสมรรถนะที่ควรจะเป็นในด้านคุณลักษณะอันพึงประสงค์ อยู่ในระดับดี แต่สมรรถนะที่เป็นจริง อยู่ในระดับปานกลาง

1.1.2 ระดับสมรรถนะที่ควรจะเป็นในการเสริมสร้างสมรรถนะการฝึกประสบการณ์ ๙ สมรรถนะที่ควรจะเป็น โดยรวมทุกด้าน อยู่ในระดับ ดีมาก และเมื่อทดสอบทางสถิติ พบว่า สมรรถนะที่สมรรถนะที่เป็นจริง โดยรวมอยู่ในระดับดี

1.1.3 ลำดับความต้องการจำเป็นในการเสริมสร้างสมรรถนะการฝึกประสบการณ์ ๙ พบว่ามีด้วยกัน 3 ด้าน คือ 1) ด้านการสร้างนวัตกรรมและการวิจัยในชั้นเรียน 2) ด้านการวัดและประเมินผลการศึกษา มีค่าดัชนี และ 3) ด้านการใช้เทคโนโลยีเพื่อการศึกษา ตามลำดับ

ข. ข้อมูลเชิงคุณภาพ ผลการศึกษาข้อมูลเชิงคุณภาพ ได้จากการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญที่เกี่ยวข้อง จำนวน 5 คน เพื่อศึกษาข้อมูลพื้นฐานและลักษณะความต้องการจำเป็นในการสร้างเสริมสมรรถนะในการฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู ของนักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏ ผู้วิจัยนำมาสรุปผลการสัมภาษณ์ได้ดังนี้

1. ด้านการสร้างนวัตกรรมและการวิจัยในชั้นเรียน ที่นักศึกษาควรได้รับการสร้างเสริมก่อนการออกฝึกประสบการณ์ ฯ

1) ผู้สอนควร ส่งเสริมแนวคิดของนักศึกษาก่อน ในทุก ๆ ด้าน เช่น กระบวนการคิด กระบวนการเรียนรู้ รวมถึงการสร้างความคิดเชิงบวก ของนักศึกษาที่มีไม่เท่ากัน การที่จะออกแบบนวัตกรรมและการวิจัยในชั้นเรียน ให้กับนักศึกษาที่จะไปฝึกประสบการณ์วิชาชีพ ในโรงเรียน ต้องอาศัยการศึกษา ค้นคว้า ทดลอง อย่างเป็นระบบ ดังนั้นการสร้างนวัตกรรมและการวิจัยในชั้นเรียนจึงจะมีบทบาทในการช่วยพัฒนานักศึกษาได้

2) สิ่งที่ต้องรู้ และสามารถนำไปเรียนรู้มีทั้งหมด 4 ประเด็น (1) นำไปใช้ เมื่อให้นักศึกษาคำนึงถึงความรู้ที่ได้จากการเรียนหรือประสบการณ์ที่ผ่านมา นำไปใช้ในการสร้างนวัตกรรมและการวิจัยในชั้นเรียน (2) การวิเคราะห์ ให้นักศึกษาสามารถวิเคราะห์จุดเด่น จุดด้อย ของผู้เรียนเพื่อเป็นการกำหนดทิศทาง เพื่อใช้ในการแก้ไขปัญหาและหาสาเหตุเมื่อนำไปใช้ ในการสร้างนวัตกรรมและการวิจัยในชั้นเรียน (3) การวิเคราะห์ เพื่อให้นักศึกษาได้วิเคราะห์ แนวคิดทฤษฎีต่าง และนำมาปรับใช้สู่การวิจัยในชั้นเรียน (4) การวิจัย เพื่อให้นักศึกษา ได้รู้จักการวางแผน และกระบวนการวิจัยตลอดจนนำผลการสร้างนวัตกรรมและการวิจัยในชั้นเรียนไปประยุกต์ใช้

2. ด้านการวัดและประเมินผลทางการศึกษาที่นักศึกษาควรได้รับการเสริมสร้างก่อนการออกฝึกประสบการณ์ ฯ การวัดและประเมินผลการศึกษา มีรูปแบบที่หลากหลาย แต่สิ่งสำคัญของนักศึกษสาขาวิชาพลศึกษา คือการวัดและประเมินผลให้ตรงตามวัตถุประสงค์ของรายวิชา ซึ่งเป็นการวัดและประเมินผลเชิงคุณภาพ แต่ก็ควรจะมีการวัดและประเมินผลเชิงปริมาณไว้ การเรียนการสอนวิชาพลศึกษาเป็นวิชาที่เน้นด้านการฝึกและเห็นถึงพัฒนาการ ของผู้เรียน

3. ด้านเทคโนโลยีเพื่อการศึกษาที่นักศึกษาควรได้รับการเสริมสร้างก่อนการออกฝึกประสบการณ์ ฯ นักศึกษานั้นสามารถใช้เทคโนโลยีได้ดี โดยที่ต้องประยุกต์ใช้ให้เข้ากับวัตถุประสงค์ของรายวิชา เพื่อให้ได้ประโยชน์สูงสุด และสามารถสื่อเทคโนโลยีเพื่อการศึกษาไปเชื่อมโยงกับการเรียนรู้ในด้านอื่น ๆ โดยที่นักศึกษาต้องใช้โปรแกรมประยุกต์ช่วยในการออกแบบ

การจัดการเรียนการสอน ในรูปแบบต่าง ๆ โดยการใช้การสื่อสาร 2 ระบบ คือ การฝึกทักษะโดยการให้ข้อมูลย้อนกลับ (Feedback) การฝึกแก้ปัญหาสถานการณ์จำลอง (Simulation)

4. หลักสูตรฝึกอบรมทั้ง 3 ด้าน ควรใช้ เทคนิค แนวคิด หรือ ทฤษฎีการจัดการเรียนรู้เป็นตัวขับเคลื่อนหลักสูตรฝึกอบรม รวมทั้งกิจกรรมการฝึกอบรม ควรมีลักษณะ ควรดำเนินการดังนี้ “การเรียนรู้แบบร่วมมือ (Collaborative learning) , การเรียนรู้แบบผสมผสาน (Blended Learning), การเรียนรู้แบบลงมือทำ (Active Learning) เทคนิคและวิธีการสอน แบบระดมพลังสมอง วิธีการสอนโดยการลงมือปฏิบัติ วิธีการสอนโดยใช้วิธีการจำลอง พฤติกรรมทางด้านพุทธิพิสัย (Cognitive Domain) ทฤษฎีของธอร์นไดค์ เพื่อไปประยุกต์การเรียนการสอน และการฝึกหัด การกระทำซ้ำ ๆ บ่อย ๆ เทคนิคการจัดการเรียนรู้, เทคนิคการคุมชั้นเรียน, การจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้, สถิติสำหรับการวิจัย , เทคนิคการวิจัยในชั้นเรียน กิจกรรมสำหรับการฝึกอบรม ควรเป็นลักษณะการฝึกอบรมเชิงปฏิบัติการ

2. ผลการพัฒนาและตรวจสอบประสิทธิภาพหลักสูตรฝึกอบรมเพื่อสร้างเสริมสมรรถนะในการฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูของนักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏ

ประกอบด้วยผลการพัฒนา และการตรวจสอบประสิทธิภาพ

2.1 ผลการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมเพื่อสร้างเสริมสมรรถนะในการฝึกประสบการณ์ ฯ พบว่า องค์ประกอบของหลักสูตร ได้แก่ หลักการ วัตถุประสงค์ เนื้อหา วิธีการฝึกอบรม สื่อ การวัดและประเมินผล ซึ่งมีเนื้อหา จำนวน 3 หน่วยการเรียนรู้ ดังนี้ 1) ด้านนวัตกรรมและวิจัยในชั้นเรียน 2) ด้านการวัดและประเมินทางการศึกษา 3) ด้านเทคโนโลยีเพื่อการศึกษา การจัดหลักสูตรฝึกอบรมในครั้งนี้ประกอบไปด้วย ภาคทฤษฎี ด้านความรู้ ด้านทักษะ โดยใช้กระบวนการสาธิต แบบฝึก ไปงาน กิจกรรม การนำเสนอผลงาน และการอภิปราย

2.2 การตรวจสอบประสิทธิภาพหลักสูตรฝึกอบรมเพื่อสร้างเสริมสมรรถนะในการฝึกประสบการณ์ ฯ ได้ผลดังนี้

1) ผลการประเมินความเหมาะสมของโครงสร้างหลักสูตรฝึกอบรมเพื่อสร้างเสริมสมรรถนะในการฝึกประสบการณ์ ฯ พบว่า โครงสร้างหลักสูตรมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ย 4.59 และมีความสอดคล้องโดยรวมเท่ากับ 0.22

2) ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างคะแนนเฉลี่ยความรู้ในภาพรวมของนักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา ในการทดลองใช้หลักสูตรฝึกอบรมเพื่อสร้างเสริมสมรรถนะในการฝึกประสบการณ์ ฯ ความรู้ในภาพรวมของทุกหน่วยการเรียนรู้หลังเข้ารับการอบรม สูงกว่าก่อนอบรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ .05

3) ทักษะของผู้เข้ารับการอบรมในการทดลองใช้หลักสูตรฝึกอบรมเพื่อสร้างเสริมสมรรถนะในการฝึกประสบการณ์ ๔ พบว่า ทุกหน่วยการเรียนรู้อยู่ในระดับมากที่สุด (ร้อยละ 81.70)

4) เจตคติของผู้เข้ารับการอบรม ในการทดลองใช้หลักสูตรฝึกอบรมเพื่อสร้างเสริมสมรรถนะในการฝึกประสบการณ์ ๔ พบว่าเจตคติอยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ย 4.68 และมีความสอดคล้องโดยรวมเท่ากับ 0.49

5) การวิเคราะห์ประสิทธิภาพของหลักสูตรฝึกอบรมเพื่อสร้างเสริมสมรรถนะในการฝึกประสบการณ์ ๔ พบว่าประสิทธิภาพของหลักสูตรฝึกอบรมเพื่อสร้างเสริมสมรรถนะในการฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู ๔ มีค่า E_1/E_2 เท่ากับ 81.70/80.78 ซึ่งทุกด้านผ่านเกณฑ์ที่กำหนดไว้

การสร้างและพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมเพื่อสร้างเสริมสมรรถนะในการฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู ของนักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏ พบว่า หลักสูตรฝึกอบรมมีทั้งหมด 6 องค์ประกอบด้วยกัน การประเมินความเหมาะสมของโครงสร้างหลักสูตรสร้างเสริมสมรรถนะ โดยรวมอยู่ในระดับดีมาก เมื่อนำหลักสูตรมาทดลองใช้กับนักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏ พบว่า ประสิทธิภาพของหลักสูตรฝึกอบรมทุกด้านผ่านเกณฑ์ที่กำหนดไว้ เจตคติของนักศึกษาภายหลังการเข้าร่วมหลักสูตรฝึกอบรม ทุกด้าน อยู่ในระดับดี และทักษะเชิงปฏิบัติการ ของนักศึกษาหลักสูตรฝึกอบรมทุกด้านอยู่ในระดับดีมาก สรุปได้ดีว่าหลักสูตรฝึกอบรมเพื่อสร้างเสริมสมรรถนะในการฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู ของนักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏ มีประสิทธิภาพ

ระยะที่ 3 เพื่อศึกษาประสิทธิผลของการใช้หลักสูตรฝึกอบรมเพื่อสร้างเสริมสมรรถนะในการฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูของนักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏ

ผลการประเมินประสิทธิผลของหลักสูตรฝึกอบรมเพื่อสร้างเสริมสมรรถนะในการฝึกประสบการณ์ ๔ ผู้วิจัยได้ดำเนินการดังนี้

3.1 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนตัวแปรพหุนามกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม พบว่ากลุ่มทดลอง (ใช้หลักสูตรฯ) ตัวแปรความรู้ ทักษะ และเจตคติ สูงกว่ากลุ่มควบคุม (ไม่ใช่หลักสูตรฯ) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ตัวแปรทักษะ กลุ่มทดลอง (ใช้หลักสูตรฯ) มีทักษะ สูงกว่ากลุ่มควบคุม (ไม่ใช่หลักสูตรฯ) อย่างมี นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และตัวแปร

เจตคติ กลุ่มทดลอง (ใช้หลักสูตรฯ) มีเจตคติ สูงกว่ากลุ่มควบคุม (ไม่ใช้หลักสูตรฯ) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3.2 ผลการวิเคราะห์ คะแนนความรู้ ก่อนใช้หลักสูตรฯ และหลังใช้หลักสูตรฯ มีความสัมพันธ์กันและเมื่อได้ใช้หลักสูตรฝึกอบรมฯ แล้วมีคะแนนความรู้ หลังการอบรม เพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3.3 ผลการวิเคราะห์ พบว่า คะแนนทักษะของกลุ่มทดลอง (ที่ใช้หลักสูตรฯ) สูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 70 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3.4 ผลการวิเคราะห์ พบว่า คะแนนเจตคติของกลุ่มทดลอง (ที่ใช้หลักสูตรฯ) สูงกว่าเกณฑ์ 4.00 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อภิปรายผลการวิจัย

จากผลการวิจัย เรื่อง การพัฒนาหลักสูตร ฝึกอบรมเพื่อสร้างเสริมสมรรถนะในการฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู ของนักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา ของมหาวิทยาลัยราชภัฏ มีประเด็นสำคัญสามารถอภิปรายผลได้ดังนี้

1. ผลการศึกษสมรรถนะและความต้องการจำเป็นในการสร้างเสริมสมรรถนะ ในการฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู ของนักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏ พบว่าสมรรถนะที่ควรจะเป็นโดยรวมทุกด้าน อยู่ในระดับดีมาก ทั้งนี้ผู้วิจัยได้นำกรอบสมรรถนะมาสร้างแบบสอบถามแสดงความคิดเห็นสมรรถนะที่จำเป็นของนักศึกษา และตรวจสอบคุณภาพโดยผู้ทรงคุณวุฒิก่อนนำไปใช้เพื่อให้แบบสอบถามมีคุณภาพ ซึ่งได้สมรรถนะที่จำเป็นในการเสริมสร้างสมรรถนะในการฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู สาขาวิชาพลศึกษา ประกอบด้วย 7 ด้าน คือ 1) ด้านหลักสูตรสถานศึกษา 2) ด้านการจัดการเรียน 3) ด้านการวัดและประเมินผลการศึกษา 4) ด้านการบริหารจัดการชั้นเรียน 5) ด้านการสร้างนวัตกรรมและการวิจัยในชั้นเรียน 6) ด้านการใช้เทคโนโลยีเพื่อการศึกษา 7) ด้านคุณลักษณะอันพึงประสงค์ ซึ่งสอดคล้องกับข้อบังคับคุรุสภาว่าด้วยมาตรฐานวิชาชีพ ว่าด้วยมาตรฐานวิชาชีพ (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2562 (ราชกิจจานุเบกษา, 2562) ที่ได้กำหนดมาตรฐานความรู้ 6 มาตรฐาน ประกอบด้วย 1) การเปลี่ยนแปลงบริบทโลก สังคม และแนวคิดของปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง 2) จิตวิทยาพัฒนาการ จิตวิทยาการศึกษา และจิตวิทยาให้คำปรึกษาในการวิเคราะห์และพัฒนาผู้เรียนตามศักยภาพ 3) เนื้อหาวิชาที่สอน หลักสูตร ศาสตร์การสอน และเทคโนโลยีดิจิทัลในการจัดการเรียนรู้ 4) การวัด ประเมินผล การเรียนรู้ และการวิจัยเพื่อแก้ปัญหาและพัฒนาผู้เรียน 5) การใช้ภาษาไทย ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร และการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลเพื่อการศึกษา 6) การออกแบบและการ

ดำเนินการเกี่ยวกับงานประกันคุณภาพการศึกษา และมาตรฐานประสบการณ์วิชาชีพ 2 มาตรฐาน
1) การฝึกปฏิบัติวิชาชีพระหว่างเรียน 2) การปฏิบัติการสอนในสถานศึกษาในสาขาวิชาเฉพาะ

สมรรถนะที่จะนำมาพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมเพื่อสร้างเสริมสมรรถนะในการฝึกประสบการณ์ฯ มีเนื้อหาเป็นไปตามมาตรฐานวิชาชีพ จากผลการศึกษายังค้นพบว่า สมรรถนะที่มีความต้องการจำเป็น ประกอบด้วย 3 ด้าน ได้แก่ ด้านการสร้างนวัตกรรมและการวิจัยในชั้นเรียน ด้านการวัดและประเมินผลการศึกษา และด้านการใช้เทคโนโลยีเพื่อการศึกษา สอดคล้องกับ ไชยยศ ไพวิทยศิริธรรม และยุวี ผลพันธุ์ (2559, น. 231) ได้ศึกษาแนวทางการพัฒนาสมรรถนะด้านการวิจัยสำหรับนักศึกษาครู พบว่า การทดลองทำวิจัยผ่านกระบวนการปฏิบัติจริง ให้นักศึกษาฝึกฝนอย่างต่อเนื่องจนเกิดความชำนาญ สูงสุดเป็นอันดับแรก สอดคล้องกับ ศิริชัย กาญจนวาสี (2543, น. 7-8) ที่กล่าวว่า การวัดและประเมินผลมีความสำคัญเป็นกระบวนการตรวจสอบการเรียนรู้ และพัฒนาต่าง ๆ ของผู้เรียนตามมาตรฐานการเรียนรู้ของหลักสูตร เพื่อนำผลไปใช้ปรับปรุงการเรียนการสอน ให้ผู้เรียนบรรลุมาตรฐานที่กำหนดไว้ และใช้เป็นข้อมูลสำหรับการตัดสินใจผลการเรียน สอดคล้องกับ วิจารย์ พาณิข (2553) ที่กล่าวว่า ทักษะด้านเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร เป็นอีกหนึ่งทักษะที่มีความสำคัญมากในศตวรรษที่ 21 ที่ครูต้องถ่ายทอดให้แก่ศิษย์ซึ่งกระบวนการที่ครูสามารถถ่ายทอดให้แก่ศิษย์ได้นั้นต้องเริ่มที่ตนเองก่อน ทั้งทางด้านการใช้เทคโนโลยี การใช้เครื่องมือสื่อสาร การเชื่อมโยงเครือข่าย ท่ามกลางการเปลี่ยนแปลงของสารสนเทศที่พัฒนาอย่างรวดเร็ว สอดคล้องกับ บากาวา และเพทตี้ (Bhargava & Pathy, 2011) ได้ศึกษาความรู้ของนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูเกี่ยวกับสมรรถนะการสอน พบว่า สมรรถนะที่ถูกเลือกคือ ความรู้ในเรื่องเทคโนโลยีขณะที่สมรรถนะการมีความรู้ที่ทันสมัย การใช้ทักษะการสอนได้อย่างเหมาะสม และสอดคล้องกับงานวิจัย แซนคาร์ ยันพาร์ และยาวัซ (Sancar, Yanpar & Yavuz, 2013) ได้ศึกษาเรื่องความรู้ในการพัฒนาสมรรถนะการออกแบบสื่อการเรียนการสอนกิจกรรมที่มีพื้นฐานความรู้ ทางด้านเนื้อหา การสอน และเทคโนโลยีของนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู พบว่า สมรรถนะที่จำเป็นคือการออกแบบการสอน และได้รับประสบการณ์ในการนำพื้นฐานความรู้ทางด้านเนื้อหาการสอน และเทคโนโลยีไปใช้ในการฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูในอนาคต

นอกจากนี้การสร้างเสริมสมรรถนะในการฝึกประสบการณ์ฯ ถือเป็นการเตรียมความพร้อมก่อนการปฏิบัติหน้าที่การเป็นครูฝึกสอนในสาขาวิชาพลศึกษาให้มีประสิทธิภาพเพิ่มมากขึ้น สอดคล้องกับ วณิชญ์ และศศิธร Wanit N. and Sasithorn N. (2009, pp. 657-661) ได้ทำการศึกษา แนวโน้มการผลิตครูพลศึกษาในระยะเวลา 15 ปี (2008-2022) คุณภาพของผู้สำเร็จ

การศึกษาควรมีความเข้าใจเนื้อหาพลศึกษาเป็นอย่างดี มีเทคนิคการสอนที่หลากหลาย มีทักษะด้านกีฬาไทยและต่างประเทศ มีทัศนคติที่ดีต่อการวิจัย ได้อย่างมีประสิทธิภาพสอดคล้องกับ โกลด์สไตน์ (Goldstein. 1993, p. 3, อ้างถึงใน เกษศิริรินทร์ ศรีสัมฤทธิ์ 2556, น. 42) กล่าวว่า การอบรมเป็นกระบวนการจัดการเรียนรู้อย่างเป็นระบบเพื่อสร้างหรือเพิ่มพูนความรู้ (Knowledge) ทักษะ (Skill) ความสามารถ (Ability) และเจตคติ (Attitude) ซึ่งจะช่วยให้การปฏิบัติงานมีประสิทธิภาพเพิ่มขึ้น สอดคล้องกับแนวคิดการพัฒนาลำดับขั้น ของทาบ (Taba, 1962, p.12) ที่ต้องมีการวิเคราะห์ผู้เรียนและสังคม แล้วกำหนดจุดมุ่งหมาย เนื้อหา ประสบการณ์การเรียนรู้และการประเมินผลแต่เนื่องจากหลักสูตรนี้เป็นหลักสูตรเสริม จึงมีความเข้มข้นมากกว่าหลักสูตรปกติ โดยมีวัตถุประสงค์ของหลักสูตร เพื่อพัฒนานักศึกษาวิชาชีพครูทั้งทางด้านความรู้ ทักษะและเจตคติ

2. การพัฒนาและตรวจสอบประสิทธิภาพหลักสูตรฝึกอบรมเพื่อสร้างเสริมสมรรถนะในการฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูของนักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏวชิรเวศน์ประกอบของหลักสูตร ประกอบไปด้วย แนวคิดและทฤษฎี หลักการ วัตถุประสงค์ของหลักสูตร เนื้อหาของหลักสูตรฝึกอบรม ๔ สื่อประกอบการฝึกอบรม กิจกรรมการฝึกอบรม วิธีการฝึกอบรม การวัดและประเมินผล โดยประกอบไปด้วย 3 หน่วยการเรียนรู้ ได้แก่ ด้านการสร้างนวัตกรรมและการวิจัยในชั้นเรียน ด้านการวัดและประเมินผลการศึกษา และด้านการใช้เทคโนโลยีเพื่อการศึกษา และนำหลักสูตรการประเมินความเหมาะสมของโครงสร้างหลักสูตรโดยผู้เชี่ยวชาญ พบว่า หลักสูตรมีคุณภาพอยู่ในระดับมากที่สุด ทั้งนี้อาจเป็นเพราะผู้วิจัยมีขั้นตอนการดำเนินการพัฒนาลำดับขั้นอย่างเป็นระบบ ซึ่งประกอบไปด้วย 6 ขั้นตอน คือ การศึกษาข้อมูลพื้นฐาน ศึกษาผลจากการประเมินสภาพและความต้องการจำเป็น วิเคราะห์เนื้อหา กำหนดโครงสร้างและรายละเอียดของหลักสูตร จัดทำหลักสูตร และตรวจสอบคุณภาพของหลักสูตร ซึ่งมีความสอดคล้องกับแนวคิดการพัฒนาลำดับขั้นของ ทาบ (Taba, 1962) ได้แก่ วิเคราะห์ความต้องการจำเป็น กำหนดจุดมุ่งหมาย การคัดเลือกเนื้อหาประสบการณ์การเรียนรู้ และกำหนดวิธีการวัดและประเมินผล นอกจากนั้น กุลยา ตันติผลาชีวัน (2537, น. 59-77) ได้เสนอแนวคิดเกี่ยวกับการพัฒนาลำดับขั้น ดังนี้ วิเคราะห์งานที่ต้องเรียนรู้ กำหนดจุดประสงค์ของหลักสูตร เนื้อหาวิชา เลือกรูปแบบการฝึกอบรม จัดประสบการณ์การเรียนรู้ในวิธีการฝึกอบรม ประเมินผล การเรียนรู้ ซึ่งสอดคล้องกับ งานวิจัยของ วัชรภัทร เตชะวัฒนศิริดำรง (2553, น. 33 – 34) ได้เสนอรูปแบบการสร้างและพัฒนาลำดับขั้น ประกอบไปด้วย 4 ขั้น คือ 1) ศึกษาและวิเคราะห์ 2) ออกแบบและพัฒนา 3) การทดลองภาคสนาม 4) ศึกษาความคงทน ส่วนเครื่องมือที่ใช้ในการ

วัดและประเมินผลครั้งนี้ ประกอบด้วยแบบทดสอบวัดความรู้ แบบประเมินทักษะปฏิบัติหลังเข้าร่วมหลักสูตรฯ และแบบวัดเจตคติหลังเข้าร่วมหลักสูตรฯ การจัดทำโครงร่างหลักสูตร การทดลองใช้และการประเมินผลหลักสูตรนี้ สร้างขึ้นตามแนวทางและหลักการพัฒนหลักสูตรฝึกอบรมครูที่มีแนวทางการพัฒนาระบบการฝึกอบรมครู โดยมีกระบวนการวิจัยเพื่อพัฒนหลักสูตรฝึกอบรม 4 ขั้นตอน คือ ขั้นศึกษาและวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐาน ขั้นสร้างหลักสูตรฝึกอบรม ขั้นตรวจสอบคุณภาพของหลักสูตรฝึกอบรม และขั้นตรวจสอบประสิทธิผลของหลักสูตรฝึกอบรม สอดคล้องกับงานวิจัยของ อรุณา รุ่งเรืองวณิชกุล (2556) ซึ่งได้ศึกษาวิจัยเรื่อง การพัฒนารูปแบบการเสริมสร้างสมรรถนะครูนักวิจัยด้วยการบูรณาการกระบวนการเรียนรู้สำหรับข้าราชการครู สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 2 ในการศึกษาพัฒนหลักสูตร 3 ขั้นตอน คือ สร้างและพัฒนารูปแบบฯ ตรวจสอบคุณภาพรูปแบบฯ ทดลองใช้รูปแบบฯ ซึ่งการทดลองใช้ของผู้วิจัยครั้งนี้ ได้นำหลักสูตรฝึกอบรมเพื่อสร้างเสริมสมรรถนะในการฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู ของนักศึกษา หลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏ มาทดลองที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง พบว่า ประสิทธิภาพของหลักสูตรฯ สามารถเสริมสร้างสมรรถนะให้กับนักศึกษา สาขาวิชาพลศึกษาได้ทั้งความรู้ ทักษะ และเจตคติ ประสิทธิภาพของหลักสูตรเตรียมความพร้อมก่อนฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูเพื่อสร้างเสริมสมรรถนะ ของนักศึกษาครูสาขาวิชาพลศึกษามีค่า E1/E2 เท่ากับ 81.70/80.78 ซึ่งถือว่าผ่านเกณฑ์ ซึ่งสอดคล้องกับ ไพญดา สังข์ทอง (2558) ซึ่งได้ศึกษาวิจัยเรื่องการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมเพื่อสร้างเสริมสมรรถนะในการฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู ของนิสิตหลักสูตรการศึกษาด้านพลศึกษา สาขาวิชาพลศึกษา ในระยะที่ 2 ได้นำหลักสูตรการฝึกอบรมฯ ไปทดลองใช้กับนิสิตสาขาวิชาสุขศึกษาและพลศึกษา ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง พบว่า ประสิทธิภาพของหลักสูตรฝึกอบรม ทุกด้านผ่านเกณฑ์ที่กำหนดไว้ จึงสรุปได้ว่าหลักสูตรฝึกอบรมที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ที่กำหนด ช่วยให้ผู้เรียนมีการเรียนรู้ปรับเปลี่ยนพฤติกรรมจนบรรลุตามที่ตั้งไว้ได้ ส่วนการตรวจสอบประสิทธิภาพของหลักสูตรจากผู้เชี่ยวชาญ ซึ่งประกอบด้วยการประเมินความเหมาะสมของโครงร่างหลักสูตร พบว่า โครงร่างหลักสูตรมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ย 4.59 และมีความสอดคล้องระหว่างองค์ประกอบ โดยรวมเท่ากับ 0.22 และสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ทุกองค์ประกอบ ซึ่งสอดคล้องกับ วัชรภัทร เตชะวัฒนศิริดำรง (2553, น. 240) การประเมินที่ได้ความเหมาะสมและความสอดคล้องขององค์ประกอบหลักสูตร โดยเริ่มขั้นตอนจากการศึกษาวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานเพื่อนำผลการศึกษามากำหนดโครงร่างหลักสูตรที่เหมาะสม และสอดคล้องกับสภาพปัญหาที่แท้จริงตลอดจนมีการตรวจสอบความเหมาะสม และสอดคล้องของโครงร่างหลักสูตร จากผู้เชี่ยวชาญด้านต่าง ๆ และนำมาปรับปรุงแก้ไขตาม

ข้อเสนอแนะเพื่อให้ได้โครงร่างหลักสูตรที่สมบูรณ์ ซึ่งปัจจัยที่สำคัญที่จะต้องนำมาพิจารณาในการพัฒนาหลักสูตรที่ดีมีความเหมาะสม เพราะผ่านการตรวจสอบคุณภาพจากผู้เชี่ยวชาญ และสอดคล้องกับ คานาดา สานโตส-พาสเตอร์ และ คาสเตจอน (Canadas, L., Santos-Pastor, M. L., & Castejon, F. J., 2020, pp. 33-41) ได้ศึกษาถึงสมรรถนะ และการประเมินครูพลศึกษา จากผู้สำเร็จการศึกษา 487 คน จากมหาวิทยาลัยในสเปน 17 แห่ง พบว่าการฝึกอบรมนักศึกษาฝึกสอนพลศึกษา ก่อนการฝึกสอน ควรพัฒนาความสามารถหลักที่ขึ้นกับผู้สำเร็จการศึกษาในการทำงานอย่างมืออาชีพ

3. การศึกษาประสิทธิผลของการใช้หลักสูตรฝึกอบรมเพื่อสร้างเสริมสมรรถนะในการฝึกประสบการณ์ ฯ

3.1 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนตัวแปรพหุนามกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม พบว่ากลุ่มทดลอง(ใช้หลักสูตร ฯ) ตัวแปรตาม คือ ความรู้ ทักษะ และเจตคติ สูงกว่ากลุ่มควบคุม (ไม่ใช้หลักสูตร ฯ) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นักศึกษาที่ใช้หลักสูตรฝึกอบรม ฯ มีความรู้ ทักษะ และเจตคติ โดยเมื่อพิจารณารายตัวแปรพบว่า นักศึกษาที่เข้ารับการฝึกอบรมในหลักสูตร ฯ มีการพัฒนาความรู้ ทักษะ และเจตคติ สูงกว่าก่อนเข้าอบรมในทุกด้าน ทั้งนี้เป็นผลเนื่องจากสถานการณ์การระบาดของโรค จึงทำให้ผู้วิจัยได้มีการปรับเปลี่ยนรูปแบบในการฝึกอบรม จากเดิมเป็นการกำหนดการฝึกอบรมเป็นรูปแบบการจัดกิจกรรมในสถานที่ตั้ง เปลี่ยนเป็นการฝึกอบรมในรูปแบบของการออนไลน์ โดยผู้วิจัยได้ทำการ ศึกษาการฝึกอบรมแบบออนไลน์เต็มรูปแบบ แล้วต้องใช้ระบบอินเทอร์เน็ตตลอดระยะเวลาในการฝึกอบรมผู้วิจัยได้จัดกิจกรรมการฝึกอบรมทุกขั้นตอน การวางแผน การเตรียมการด้านเนื้อหา การประสานงานกับผู้เข้าอบรม ผู้เกี่ยวข้องในการฝึกอบรม ซึ่งเป็นบทบาทสำคัญในการฝึกอบรมในครั้งนี้ อย่างไรก็ตาม จากข้อสังเกตพฤติกรรมของผู้เข้ารับการอบรม ในการเข้าร่วมกิจกรรมโดยการแบ่งกลุ่มเพื่อทำกิจกรรมการเรียนรู้ร่วมกันโดยการอภิปรายสนทนาซักถามและแสดงความคิดเห็น ติดต่อสื่อสาร โดยการสะท้อนความคิดของผู้เข้ารับการอบรมผ่านใบงานกิจกรรมและสังเกตพฤติกรรมการเรียนรู้ร่วมกันกับสมาชิกภายในกลุ่มและวิทยากรในการฝึกอบรม ทำให้ผู้เข้ารับการอบรมเกิดกระบวนการเรียนรู้ร่วมกันของสมาชิกในกลุ่มโดยมีการแบ่งบทบาทและหน้าที่ความรับผิดชอบมีการปฏิสัมพันธ์และแลกเปลี่ยนความคิดเห็นภายในกลุ่มสอดคล้องกับ มนต์ชัย เทียนทอง (2551) กล่าวว่า การเรียนรู้ร่วมกันสมาชิกในกลุ่มต้องแบ่งบทบาทหน้าที่ร่วมกันรับผิดชอบมีการปฏิสัมพันธ์และแลกเปลี่ยนความคิดเห็นภายในกลุ่มสมาชิกในกลุ่มมีความช่วยเหลือซึ่งกันและกันและทำงานกลุ่มที่กำหนดตามเป้าหมายวางแผนการดำเนินงานประเมินผลปรับปรุงร่วมกัน ซึ่งถือเป็นส่วนสำคัญในการจัด

กิจกรรมในรูปแบบออนไลน์และไม่เกิดปัญหาในการปรับรูปแบบในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ของนักศึกษาในการทดลองครั้งนี้ สอดคล้องกับ เรกิก และ บาลี (Rekik, G and Bali, N. (2017) ได้ศึกษาเรื่องการพัฒนาโปรแกรมการฝึกอบรมเบื้องต้นในพลศึกษาผ่านวิดีโอการดูแลหลักสูตรที่เป็นแบบอย่างผลการวิจัยชี้ว่าการบูรณาการหลักสูตรการดูแลวิถีทัศน์ของแบบฝึกหัดการสอนที่เป็นแบบอย่างในช่วงเริ่มต้นปีการศึกษาของการฝึกสอนจะนำไปสู่การทำให้โปรแกรมการฝึกอบรมเบื้องต้นมีประสิทธิภาพมากขึ้นสำหรับครูฝึกสอนพลศึกษา และสอดคล้องกับ สุรางค์ ไคว์ตระกูล (2556, น. 112) โดยได้เพิ่มกระบวนการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ตามแนวคิดของกระบวนการเปลี่ยนแปลงความรู้ (Knowledge Conversion) 4 ขั้นตอน คือ 1) การเปลี่ยนแปลงความรู้โดยกระบวนการทางสังคม (Socialization) ด้วยการให้ผู้เรียนลงมือปฏิบัติแบ่งปันประสบการณ์ความรู้ที่ตนเองได้รับผ่านการโพสต์ (Post) ประเด็นข้อคำถามที่ตนเองสงสัยและต้องการหาคำตอบและเรียนรู้จาก ประเด็นคำถามของผู้เรียนคนอื่นในชั้นเรียน 2) การนำความรู้สู่ภายนอก (Externalization) ด้วยการให้ผู้เรียนรู้จักเปรียบเทียบข้อมูลจากการสืบค้นข้อมูลของตนเองเพื่อตอบคำถามที่ตนเองสงสัย และตัดสินใจคัดเลือกข้อมูลที่มีความน่าเชื่อถือได้ในการนำมาใช้ประโยชน์เพื่อนำไปสู่การแชร์ (Share) ข้อมูลเพื่อแบ่งปันข้อมูลกับผู้เรียนคนอื่นในชั้นเรียน 3) การผสมผสานความรู้ (Combination) ด้วยการให้ผู้เรียนแลกเปลี่ยนเรียนรู้ร่วมกันในการแบ่งปันข้อมูลที่เป็นประโยชน์ต่อการเรียนรู้ของผู้เรียนคนอื่น ๆ ในชั้นเรียนในแต่ละประเด็น ผู้เรียนจะต้องสามารถสรุปประเด็นความรู้เป็นของตนเองผ่านการแสดงความคิดเห็น (Comment) และ 4) การนำความรู้เข้าสู่ภายใน (Internalization) ด้วยการประมวลความรู้และนำเสนอความรู้ในรูปแบบต่าง ๆ ตามความเข้าใจของผู้เรียนสร้างสรรค์เป็นผลงานที่แตกต่างกัน โดยที่ผลงานนั้นจะแสดงให้เห็นถึงความรู้ความเข้าใจของผู้เรียนและตอบคำถามในประเด็นที่ผู้เรียนสงสัยตั้งแต่แรกด้วย

จากการทดลอง นักศึกษาที่ใช้หลักสูตรฝึกอบรมมีคะแนน ด้านความรู้ ด้านทักษะ และด้านเจตคติสูงกว่ากลุ่มควบคุม อาจเป็นเพราะนักศึกษาได้ผ่านการเรียนรู้ในรายวิชาที่เกี่ยวข้องกับการฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูมาแล้วแต่อาจจะเกิดการลืมเนื้อหา ที่ผ่านการเรียนมาแล้ว แต่เมื่อได้เข้ารับการฝึกอบรมทำให้เกิดการฝึกฝนทบทวนข้อมูลจนนำไปสู่ความจำระยะยาวและนำไปใช้ประโยชน์ได้ในระยะเวลาอันสั้น สอดคล้องกับแนวคิดของ Fleming and Sheikhan (1972 อ้างถึงใน พงษ์สวัสดิ์ ลาภบุญเรือง, 2516, 12) ซึ่งกล่าวว่าความคงทนในความจำเป็นสิ่งที่เกิดจากคุณภาพของกระบวนการสอน เช่น การฝึกฝนหรือทบทวนข้อมูลจะเข้าสู่ความจำระยะยาว เกิดการจดจำข้อมูลดังกล่าวและนำไปใช้ได้ในช่วงเวลาที่ยาวนานและมีความคงทน และสอดคล้องกับ เมห์เม็ต ยานิก (Mehmet Yanik, 2020, pp. 253-264) ได้ศึกษา

การรับรู้ของความสามารถในการเลือกเทคนิคการสอน ของครูฝึกสอนในประเทศตุรกี จากผลการวิจัยพบว่า มีการเสนอคำแนะนำเกี่ยวกับความจำเป็นของครูฝึกสอน เพื่อให้ได้รับการศึกษาด้วยโปรแกรมที่ให้ความสำคัญกับการปฏิบัติเฉพาะโดเมนและสำหรับหลักสูตรฝึกอบรมในระยะสั้นเพื่อเป็นการทบทวนความรู้ เพื่อใช้ในการเตรียมความพร้อมก่อนการฝึกประสบการณ์การสอนในสถานศึกษา

3.2 ผลการวิเคราะห์ คะแนนความรู้ ก่อนใช้หลักสูตรฯ และหลังใช้หลักสูตรฯ มีความสัมพันธ์กันและเมื่อได้ใช้หลักสูตรฝึกอบรมฯ แล้วมีคะแนนความรู้ หลังการอบรม เพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สอดคล้องกับ แนวคิดของ ทิศนา ขัมณี (2552, น. 131) ที่ให้ความหมายของการจัดประสบการณ์เพื่อให้เกิดการเรียนรู้ตามเป้าหมายโดยให้ผู้เรียนได้รับประสบการณ์ที่จำเป็นต่อการเรียนรู้ในเรื่องที่จะต้องเรียนรู้ก่อน และจึงทำให้ผู้เรียนสังเกตสิ่งที่เกิดขึ้น

3.3 ผลการวิเคราะห์ พบว่า คะแนนทักษะของกลุ่มทดลอง (ที่ใช้หลักสูตรฯ) สูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 70 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05 ในทุกด้าน ทั้งนี้เป็นเพราะประสบการณ์การเรียนรู้ในหลักสูตรฝึกอบรม มีเนื้อหา และใบงานเพื่อช่วยพัฒนาให้นักศึกษาได้ฝึกปฏิบัติ เป็นนำทฤษฎีและแนวคิดต่าง ๆ มาประยุกต์ใช้ และทดลองปฏิบัติในรูปแบบของ งานเดี่ยว และกิจกรรมกลุ่ม ภายใ้การให้คำปรึกษาของวิทยากร อาจมีการยกตัวอย่างประกอบเพื่อให้เห็นถึงสถานการณ์จริง

3.4 จากการเปรียบเทียบคะแนนเจตคติของกลุ่มทดลอง ที่ใช้หลักสูตรฝึกอบรมเพื่อสร้างเสริมสมรรถนะในการฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู ของนักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 4.00 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งนี้เพราะความน่าเชื่อถือและความสามารถในการดำเนินกิจกรรมของวิทยากร และผู้เข้ารับการอบรมมีความตั้งใจ สนใจในการทำกิจกรรมร่วมมือปฏิบัติกิจกรรมอย่างเต็มที่จึงช่วยให้เกิดการเปลี่ยนแปลงเจตคติได้ง่าย ซึ่งสอดคล้องกับ จีซัส และแดเนียล (2013) ได้ศึกษาการฝึกอบรมครูฝึกสอนสาขาวิชาพลศึกษา ในการพัฒนาความสามารถขั้นพื้นฐานที่จำเป็นในการสอนในประเทศสเปน พบว่า การฝึกอบรมก่อนการฝึกสอนทำให้นักศึกษามีความตระหนักในการประสานทฤษฎีและปฏิบัติ รวมทั้งการวางแผนการสอนและการสร้างเจตคติที่ดีภายในวิชาพลศึกษาวัลยา วงศ์ณรัตน์ (2553) ได้ทำการเปรียบเทียบเจตคติของผู้เข้ารับการอบรม ก่อนและหลังการทดลองใช้ชุดฝึกอบรม และการทดลองใช้ชุดฝึกการอบรม เพื่อการทำงานเป็นทีม สำหรับผู้นำนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏราชชนครินทร์ พบว่า เจตคติต่อพฤติกรรมการทำงานเป็นทีมของผู้เข้า

รับการอบรมหลังทดลองใช้ชุดฝึกสูงกว่าก่อนใช้ชุดฝึกอบรม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และยังสอดคล้องกับ ค็อคซาล (Koksal, 2014, pp. 1-7) ทำการวิจัยเรื่องสมรรถนะในหลักสูตรวิชาชีพครู ความรู้เกี่ยวกับนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู ผลการศึกษาแสดงความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญเชิงบวกระหว่างความรู้เกี่ยวกับสมรรถนะการสอนและเจตคติต่อวิชาชีพ

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะสำหรับการนำไปใช้

1.1 หลักสูตรฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างสมรรถนะในการฝึกประสบการณ์ ๔ นี้ มีประสิทธิภาพผ่านเกณฑ์ที่กำหนดไว้ สามารถนำไปใช้เสริมสร้างสมรรถนะให้กับนักศึกษาสาขาวิชาพลศึกษา ในด้านการสร้างนวัตกรรมและการวิจัยในชั้นเรียน ด้านการวัดและประเมินผล การศึกษา และด้านการใช้เทคโนโลยีเพื่อการศึกษา ได้กำหนดกลุ่มประชากร คือ นักศึกษาสาขาวิชาพลศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏ 32 แห่ง ที่มีการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา ทั้งนี้เพราะสภาพและบริบทของนักศึกษาใกล้เคียงกัน

1.2 หลักสูตรฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างสมรรถนะในการฝึกประสบการณ์ ๔ แบ่งออกเป็น 3 สมรรถนะ คือ ด้านการสร้างนวัตกรรมและการวิจัยในชั้นเรียน ด้านการวัดและประเมินผลการศึกษา และด้านการใช้เทคโนโลยีเพื่อการศึกษา เนื้อหาในแต่ละสมรรถนะเป็นการเพิ่มเติมสมรรถนะในแต่ละด้าน สามารถแยกสมรรถนะที่ตรงกับความต้องการมาจัดหลักสูตรฝึกอบรมในการฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูให้กับนักศึกษาได้

1.3 หลักสูตรฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างสมรรถนะในการฝึกประสบการณ์ ๔ สาขาวิชาพลศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏ มีประสิทธิภาพสามารถนำไปปรับใช้กับหลักสูตรอื่น ๆ ได้

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ในการวิจัยครั้งนี้พบข้อจำกัดบางประการ จากสถานการณ์ การระบาดเชื้อไวรัสโควิด 19 ในประเทศไทย ในระยะที่ 3 ของการวิจัยการทดลองหาประสิทธิภาพของหลักสูตร มีการปรับเปลี่ยน รูปแบบในการอบรมจากเดิมเป็นการอบรมในที่ตั้ง เปลี่ยนเป็นการอบรมในรูปแบบออนไลน์ เติมรูปแบบ โดยใช้ระบบอินเทอร์เน็ตตลอดระยะเวลาในการฝึกอบรม ควรมีการนำหลักสูตรไปทดลองใช้ในรูปแบบ ของการจัดฝึกอบรมในที่ตั้งเพื่อเปรียบเทียบผลของการฝึกอบรม ทั้ง 2 รูปแบบ

2.2 ควรมีการวิจัยการติดตามผลการใช้หลักสูตรในระยะยาวเพื่อติดตามผลการนำความรู้ที่ได้จากการฝึกอบรมไปใช้ปฏิบัติในสถานศึกษาได้จริงหรือไม่

บรรณานุกรม

- Abdurrahman, A., and Gül, B. (2014). Pre-service physical education teacher's attitudes towards teaching professionals. *Procedia - Social and Behavioral Sciences*, 116(2014), 3194 – 3197.
- Association for Student Teaching. (1967). *Mental health and teach education* (46 th ed.): Association for Student Teaching.
- Baldwin, E.E. (1987, January-February). Ideology in the practice of teacher education. *Journal of education*, 36(1), 16-19.
- Cañadas, L., Santos-Pastor, M. L., and Castejón, F. J. (2019). Physical Education Teachers' Competencies and Assessment in Professional Practice. *Apunts. Educació Física y Deportes*, 139, 33-41.
- Ghazi, R., and Naila, B. (2017). Initial Training Programs' Development in Physical Education through Video Viewing Courses of Exemplary Teaching Exercises. *Creative Education*, 8, 2199-2209.
- Haines Aleye C. (1960). *Guiding the Student Reaching Process in Elementary Education*. Chicago: Rand McNally.
- Jesus, V., and Daniel, M. V. (2013). Effect of Internships on Pre-Service Teachers' Conceptions of Planning Physical Education. *European Scientific Journal*, 9(10), 253-261.
- Lowther, M. A. (1970, May). Successful and unsuccessful experiences of student teachers in secondary education. *Contemporary Education*, 4(16), 22-23.
- Mehmet Yanlk. (2020). Preservice Physical Education Teachers' Perceptions of Competence in Selecting Teaching Techniques : Teacher Training in Turkey. *Journal of Educational Issues*, 1(6), 253-264.
- Phillip, W., Kelsey, H., and Kyuil, C. (2020). Core Practices for Preservice Teachers in Physical Education Teacher Education. *Journal of Physical Education Recreation & Dance*, 91(5), 37-42.

- Pires Edward A. (1969). *Student Teaching Practices in Primary Teacher Training Institution in Asia*. Bangkok: UNESCO on Regional Office of Education in Asia.
- Sprivey. (1973). *Competency Based Education: A Process for the Improvement of Education*. New Jersey: Prentice Hall.
- Steffen, G., Kira, E., Björn, B., and Jessica, M. (2020). Development of pre-service teachers' teaching performance in physical education during a long-term internship. *German Journal of Exercise and Sport Research*, 3(50), 343–353.
- Taba, H. (1962). *Curriculum Development: Theory and Practice*. New York: Harcourt Brace and World.
- Tyler Raph W. (1964). *Basic Principles of Curriculum and Instruction*. Chicago: University of Chicago Press.
- Wanit, N., and Sasithorn, N. (2009). The Thren of Pre-Service Physical Education Teacher in the Period Of 15 Years (2008-2022). *The Social Sciences*, 4(6), 657-661.
- Willems, L., and Korthagen, M. (2005). *Social constructionism and the inner city, in constructionism in practice: Designing, thinking, and learning in a digital world*. New Jersey: Lawrence Erlbaum Association.
- Wilson, and Thornton. (2008). *Guide to Curriculum Mapping: Planning implementing and Sustaining the Process*: United States of America.
- กมลชนก ภาคภูมิ. (2556). การพัฒนารูปแบบสมรรถนะที่จำเป็นสำหรับครูในสถานศึกษาขั้นพื้นฐานเพื่อรองรับการก้าวเข้าสู่ประชาคมอาเซียน. (ปริญญา ปร.ด. (พัฒนาศึกษา)). บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร, กรุงเทพฯ.
- กรมการฝึกหัดครู. (2529). กระบวนการฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู พุทธศักราช 2529. กรุงเทพฯ: การศาสนา.
- กันต์สิทธิ์ พิมพ์สะอาด. (2559). การวิจัยและพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นประสบการณ์ เพื่อส่งเสริมความรู้ความตระหนักและทักษะปฏิบัติด้านอัตลักษณ์ของนักเรียนระดับประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร. (ปริญญา กศ.ด. (วิจัยและพัฒนาศักยภาพมนุษย์)). บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, กรุงเทพฯ.
- กุลยา ตันติพลาชีวะ. (2545). การวิจัยเชิงปฏิบัติการในชั้นเรียนประถมศึกษา. กรุงเทพฯ: เอดิสันเพรสโปรดักส์.

เกษศิริรินทร์ ศรีสัมฤทธิ์. (2556). รูปแบบการพัฒนานิเทศเพื่อเสริมสร้างสมรรถภาพครู ด้านการจัด
ประสบการณ์ที่ส่งเสริมทักษะกระบวนการทางวิทยาศาสตร์ และจิตวิทยาศาสตร์ของเด็ก
ปฐมวัย. (วิทยานิพนธ์ปริญญา. ปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน
ภาควิชาหลักสูตรและวิธีสอน). บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัย.

ข้อบังคับคุรุสภาว่าด้วยมาตรฐานวิชาชีพ. (2562). ราชกิจจานุเบกษา, 136(68), 18-20. สืบค้นวันที่
31 มีนาคม 2560 จาก

http://www.ratchakitcha.soc.go.th/DATA/PDF/2562/E/2068/T_0018.PDF.

เจริญศักดิ์ เบญจมาตย์. (2559). การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมอาจารย์นิเทศการฝึกประสบการณ์
วิชาชีพครู สาขาวิชาพลศึกษาของมหาวิทยาลัยราชภัฏ. (ปริญญา กศ.ด. (สุขศึกษาและพล
ศึกษา)). บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ กรุงเทพฯ.

จิรประภา อัครบวร. (2549). Competency คืออะไรกันแน่. โครงการบัณฑิตศึกษาการพัฒนา
ทรัพยากรมนุษย์ สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์. กรุงเทพฯ: ธีระฟิล์มและไซเท็กซ์.

ชวลิต ชูกำแหง. (2550). การประเมินการเรียนรู้ = Learning assessment. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัย
สารคาม.

ชัชวาลิต สรวารี. (2552). 19 สมรรถนะเชิงพฤติกรรมเพื่อการจัดคนให้ตรงกับงาน. กรุงเทพฯ:
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ไชยยศ ไพวิทยศิริธรรม, และ ยุวรี ผลพันธิน. (2559). แนวทางการพัฒนาสมรรถนะด้านการวิจัย
สำหรับนักศึกษาครู : การประเมินความต้องการจำเป็นแบบสมบูรณ์: ศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยศิลปากร.

ฐิระ ประวาลพุกษ์. (2538). การพัฒนาบุคคลและการฝึกอบรม. กรุงเทพฯ: หน่วยศึกษานิเทศก์
สำนักงานสภาราชภัฏ.

ณรงคิทธิ์ แสนทอง. (2546). การบริหารทรัพยากรมนุษย์สมัยใหม่ภาคปฏิบัติ. กรุงเทพฯ: เอช อาร์
เซ็นเตอร์.

ทิตินา เขมมณี. (2552). ศาสตร์การสอนองค์ความรู้เพื่อพัฒนากระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ.
กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

นันทกา วาริน. (2557). รูปแบบการพัฒนาสมรรถนะการจัดการเรียนรู้ของครูสำหรับโรงเรียนสังกัด
สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษากำแพงเพชร เขต 2. (ปริญญา ค.ด. (การจัดการ
ศึกษาและการเรียนรู้)). มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์, นครสวรรค์.

- เบญญาภา คงมาลัย. (2556). รูปแบบการพัฒนาสมรรถนะการจัดการความรู้ของนิสิตนักศึกษา
ระดับปริญญาบัณฑิต. (ปริญญา กศ.ด. (อุดมศึกษา)). คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย, กรุงเทพฯ.
- ปราชญา กล้าผจญ. (2552). หลักและทฤษฎีการบริหารการศึกษา. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัย
รามคำแหง.
- พรทิพย์ อ้นเกษม. (2557). การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมการจัดการเรียนรู้ที่เน้นกระบวนการคิด
วิเคราะห์สำหรับนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูคณะครุศาสตร์. (ปริญญา กศ.ด.
(หลักสูตรและการสอน)). คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา, ชลบุรี.
- พระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยราชภัฏ. (2547). ราชกิจจานุเบกษา, 121(23), 1-24.
- พศิน แดงจวง. (2554). รูปแบบการพัฒนาสมรรถนะบุคลากรทางการศึกษา. กรุงเทพฯ: ดวงกลมพับ
ลิซซิง.
- ไพญดา สังข์ทอง. (2558). การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมเพื่อสร้างเสริมสมรรถนะในการฝึก
ประสบการณ์วิชาชีพครูของนิสิตหลักสูตรการศึกษาบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา. (ปริญญา
กศ.ด. (สุขศึกษาและพลศึกษา)). บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ,
กรุงเทพฯ.
- มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์. (2561). คู่มือการฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู. คณะครุศาสตร์:
มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2546). พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน 2546. กรุงเทพฯ: นามีนุคส์.
- รุ่งทิวา จักรกร. (2529). ประสบการณ์วิชาชีพครู. กรุงเทพฯ: ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะ
ศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- วัชรภัทร เตชะวัฒนศิริดำรง. (2553). การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างสมรรถนะวิชาชีพ
ครู สำหรับนิสิตปฏิบัติการสอนและฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู หลักสูตรการศึกษาบัณฑิต
(หลักสูตร 5 ปี) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. (ปริญญา กศ.ด. (หลักสูตรและการสอน)).
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา, ชลบุรี.
- วัลยา วงศ์ณรัตน์. (2553). การสร้างชุดฝึกอบรมเพื่อการทำงานเป็นทีม สำหรับผู้นำนักศึกษา
มหาวิทยาลัยราชภัฏราชนครินทร์. (ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยี
การศึกษา คณะศึกษาศาสตร์). มหาวิทยาลัยบูรพา, ชลบุรี.
- วิจารณ์ พานิช. (2553). วิธีสร้างการเรียนรู้เพื่อศิษย์ในศตวรรษที่ 21. กรุงเทพฯ: บริษัท ตาตา
พับลิเคชั่น จำกัด.

วิชัย วงษ์ใหญ่. (2537). กระบวนการพัฒนาหลักสูตรและการเรียนการสอนภาคปฏิบัติ. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.

ศิริชัย กาญจนวาสี. (2554). ทฤษฎีการทดสอบแบบดั้งเดิม (พิมพ์ครั้งที่ 4). กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. (2560). แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 12 (พ.ศ.2560 - 2564). สภานิติบัญญัติแห่งชาติ. 2557. ราชกิจจานุเบกษา. สืบค้นเมื่อ วันที่ 15 พฤษภาคม 2560 จาก

https://www.nesdb.go.th/ewt_dl_link.php?nid=6422

สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. (2560). ยุทธศาสตร์ชาติ ระยะ 20 ปี (พ.ศ. 2560 - 2579). ราชกิจจานุเบกษา. สืบค้นเมื่อ วันที่ 15 พฤษภาคม 2560 จาก

https://www.nesdb.go.th/ewt_dl_link.php?nid=6422

สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. (2559). เอกสารประกอบการระดมความคิดเห็นแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 12 (พ.ศ.2560-2564).

กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ.

สุกัญญา รัศมีธรรมโชติ. (2548). แนวทางการพัฒนาศักยภาพมนุษย์ด้วย Competency. กรุงเทพฯ: ศิริวัฒนาอินเตอร์พริ้นท์ จำกัด (มหาชน).

สุธาสนี บุญญาพิทักษ์. (2545). การพัฒนาหลักสูตรครุศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้นสำหรับนักศึกษาวิชาชีพครู. (ปริญญาานิพนธ์ กศ.ด. (วิจัยและพัฒนาหลักสูตร)). บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, กรุงเทพฯ.

สุนีย์ ภูพันธ์. (2546). แนวคิดพื้นฐานการสร้างและการพัฒนาหลักสูตรยุคปฏิรูปประเทศไทย.

เชียงใหม่: เชียงใหม่โรงพิมพ์แสงศิลป์.

สุรกันต์ จักร. (2553). การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมครูพี่เลี้ยงนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู. (ปริญญาานิพนธ์ ครุศาสตร์อุตสาหกรรมดุสิตบัณฑิต). บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ, กรุงเทพฯ.

สุรางค์ ไคว่ตระกูล. (2556). จิตวิทยาการศึกษา (พิมพ์ครั้งที่ 11). กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

อรอุมา รุ่งเรืองวณิชกุล. (2556). การพัฒนาแบบการเสริมสร้างสมรรถนะครูนักวิจัยด้วยการบูรณาการกระบวนการเรียนรู้สำหรับข้าราชการครู สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา

มัธยมศึกษา เขต 2. (ปริญาการศึกษาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาผู้ใหญ่). บัณฑิต
วิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, กรุงเทพฯ.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

- รายชื่อผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือแบบประเมินความต้องการจำเป็น
- รายชื่อผู้เชี่ยวชาญผู้ให้สัมภาษณ์
- รายชื่อผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพหลักสูตรฯ และเครื่องมือวัดและประเมินผล

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา คำดัชนีความสอดคล้อง
(IOC) แบบประเมินความต้องการจำเป็นในการเสริมสร้างสมรรถนะ ในการฝึก
ประสบการณ์วิชาชีพครู ของนักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต
สาขาวิชาพลศึกษา
มหาวิทยาลัยราชภัฏ และแบบสัมภาษณ์

1. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.มนตา ตัญย์เมธาการ อาจารย์ประจำภาควิชาวัดผลและวิจัยการศึกษา
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทร
วิโรฒ
2. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ศุภวรรณ สัจจพิบูล รองคณบดี ผ่านวิชาการ คณะศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
3. นางสาวจรี ไม้จันทร์ ครูชำนาญการพิเศษ
โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษาพัฒนาการ
4. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุพัฒนา หอมบุปผา รองคณบดี ผ่านวิชาการ คณะครุศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์
5. ดร.บรรณสิทธิ์ สิทธิบรรณกุล อาจารย์ภาควิชาสังคมศาสตร์และพลศึกษา
คณะศิลปศาสตร์และวิทยาการจัดการ
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตสกลนคร

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญให้สัมภาษณ์

1. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สาทิน ประจัญบาน หัวหน้าภาควิชาพลศึกษา
คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
2. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ธารินทร์ กานเหลือง อาจารย์ภาควิชาพลศึกษาและกีฬา
คณะศึกษาศาสตร์และพัฒนศาสตร์
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขต
กำแพงแสน
3. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ขจรศักดิ์ รุ่งประพันธ์ อาจารย์ภาควิชาพลศึกษาและวิทยาศาสตร์
การออกกำลังกาย คณะศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยนเรศวร
4. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ทินกร ชอัมพงษ์ อาจารย์สาขาวิชาพลศึกษา
คณะครุศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์
5. อาจารย์ ดร.จตุรศักดิ์ เบญจมาตย์ อาจารย์สาขาวิชาพลศึกษา
คณะครุศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพหลักสูตรฯ และเครื่องมือวัดและ ประเมินผล

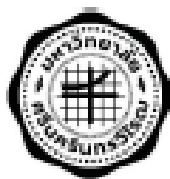
1. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สมบูรณ์ อินทร์ธมยา	ข้าราชการบำนาญ
2. รองศาสตราจารย์ ดร.จุฑามาศ บัตรเจริญ	อาจารย์ภาควิชาพลศึกษา
คณะศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน
3. ผู้ช่วยศาสตราจารย์จินตนา เทียมทิพร	คณบดีคณะศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยการกีฬาแห่งชาติ
4. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สายทิพย์ ยะฟู	รองคณบดีฝ่ายกิจการนักศึกษา
อาจารย์ประจำสาขาวิชาทดสอบวัด
และประเมินผล
คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏ
นครสวรรค์
5. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ดุชนี สี่วังคำ	อาจารย์ประจำสาขาวิชาสารสนเทศศึกษา
คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทร
วิโรฒ

ภาคผนวก ข

ตัวอย่างหนังสือเชิญผู้เชี่ยวชาญ

ตัวอย่างหนังสือขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูลวิจัย

ที่ ฮว 8718/2105

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
114 สุขุมวิท 23 แขวงคลองเตยเหนือ
เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110

19 ตุลาคม 2563

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย

เรียน คณะศึกษาศาสตร์และพัฒนาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

เนื่องด้วย นายสุพธิกร แก้วทอง นิสิตระดับปริญญาเอก สาขาวิชาสุศึกษาและพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำปริญญาโท เรื่อง “การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างสมรรถนะในการฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูของนักศึกษาหลักสูตรศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏ” โดยมี อาจารย์ ดร.พิมพ์ภา ม่วงศิริธรรม และรองศาสตราจารย์ ดร.อิทธิพัทธ์ สุวทันทรกุล เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาปริญญาโท

ในการนี้ นิสิตขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูล โดยใช้แบบสัมภาษณ์ เรื่อง หลักสูตรฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างสมรรถนะในการฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูของนักศึกษาหลักสูตรศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏ กับผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อาวินทร์ ก้านเหลือง เพื่อเป็นข้อมูลในการวิจัย และขอให้สถานที่หน่วยงานของท่าน ในเดือนพฤศจิกายน 2563 ทั้งนี้ นิสิตจะเป็นผู้ประสานงานในรายละเอียดดังกล่าวต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาขอความอนุเคราะห์ และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ นายแพทย์อัศวชัย แสงปัญญาธิกุล)

รักษาการแทนคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 0 2649 5064

หมายเลข : สืบถามข้อมูลเพิ่มเติมกรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 091 842 5556

ที่ ฮว 8718/729

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
114 สุขุมวิท 23 แขวงคลองเตยเหนือ
เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110

26 มีนาคม 2564

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เชิญบุคลากรในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ณัฐพร อินทร์ธนา

เนื่องด้วย นายสุทธินกร แก้วทอง นิสิตระดับปริญญาเอก สาขาวิชาสุขศึกษาและพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำปริญญาโท เรื่อง “การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างสมรรถนะ ในการฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู ของนักศึกษาหลักสูตรศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏ” โดยมี อาจารย์ ดร.พิมพ์มา ม่วงศิริธรรม และรองศาสตราจารย์ ดร. อธิสิทธิ์ สุวทันทรกุล เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาปริญญาโท

ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญท่าน เป็นผู้ตรวจสอบ 1) โครงร่างหลักสูตรฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างสมรรถนะ ในการฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู ของนักศึกษาหลักสูตรศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏ และ 2) เครื่องวัดและประเมินผล ทั้งนี้ นิสิตได้ติดต่อประสานงานเบื้องต้นกับบุคลากรของท่านแล้ว และจะประสานงานในรายละเอียดดังกล่าวต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์บุคลากรในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญให้ นายสุทธินกร แก้วทอง และขอขอบพระคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ นายแพทย์ฉัตรชัย แดงปัญญาสิงห์)

รักษาการแทนคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 0 2649 5064

หมายเลข : สอนตามข้อมูลเพิ่มเติมกรุณาติดต่อนิสิต โทรศัพท์ 091 842 5556

ที่ ธว 8718/729

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
114 สุขุมวิท 23 แขวงคลองเตยเหนือ
เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110

26 มีนาคม 2564

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เชิญบุคลากรในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน อธิการบดี มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

เนื่องด้วย นายสุพธิกร แก้วทอง นิติระดับปริญญาเอก สาขาวิชาสุขศึกษาและพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำปริญญาโท เรื่อง "การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างสมรรถนะ ในการฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู ของนักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏ" โดยมี อาจารย์ ดร.พิมพ์ภา ม่วงศิริธรรม และรองศาสตราจารย์ ดร. อธิสิทธิ์ สุวทันพรกุล เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาปริญญาโท

ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญ ผู้ช่วยศาสตราจารย์จินตนา เทียมทิพพร เป็นผู้ตรวจสอบ 1) โครงร่างหลักสูตรฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างสมรรถนะ ในการฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู ของนักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏ และ 2) เครื่องวัดและประเมินผล ทั้งนี้ นิติได้ติดต่อประสานงานเบื้องต้นกับบุคลากรของท่านแล้ว และจะประสานงานในรายละเอียดอีกครั้งต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์บุคลากรในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญให้ นายสุพธิกร แก้วทอง และขอขอบพระคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ นายแพทย์จินตนา เทียมทิพพร)

รักษาการแทนคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย ปฏิบัติการแทน

อธิการบดีมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 0 2649 5064

หมายเลข : อีเมลตามข้อมูลเพิ่มเติมนิเทศน์ติดต่อนิติ โทรศัพท 091 842 5556

ที่ ธว 8718/1139

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
114 สุขุมวิท 23 แขวงคลองเตยเหนือ
เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110

31 พฤษภาคม 2564

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย

เรียน คณบดีคณะครูศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์

เนื่องด้วย นายอุทัยกร แก้วทอง นิติศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาศึกษาศาสตร์และพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำปริญญาโท ดังนี้ “การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างสมรรถนะในการฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู ของนักศึกษาหลักสูตรศึกษาศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏ” โดยมี อาจารย์ ดร.พินิตา ม่วงศิริธรรม และรองศาสตราจารย์ ดร. อธิพัทธ์ สุวทันพิชญุต เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาปริญญาโท

ในการนี้ นิติขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูล โดยใช้ หลักสูตรฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างสมรรถนะในการฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู ของนักศึกษา หลักสูตรศึกษาศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏ กับ นิติศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา ชั้นปีที่ 5 ภาคปกติ จำนวน 30 คน เพื่อเป็นข้อมูลในการวิจัย และขอใช้สถานที่หน่วยงานของท่าน ระหว่างเดือนพฤษภาคม 2564 ถึงเดือนมิถุนายน 2564 ทั้งนี้ นิติจะเป็นผู้ประสานงานในรายละเอียดดังกล่าวต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาขอความอนุเคราะห์ และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ นายแพทย์นิติธรรม เอกปัญญาคุณ)
รักษาการแทนคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 0 2649 5064

หมายเลข : สืบถามข้อมูลเพิ่มเติมกรุณาติดต่อนิติ โทรทัศน์ 091-842-5556

ภาคผนวก ข

ตัวอย่างหนังสือเชิญผู้เชี่ยวชาญ

ตัวอย่างหนังสือขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูลวิจัย

ผลการวิเคราะห์เครื่องมือแบบสอบถามความต้องการจำเป็นฯ

ข้อคำถาม		ผู้เชี่ยวชาญ					รวม	IOC
		1	2	3	4	5		
1. ด้านหลักสูตรสถานศึกษา								
1.1	มีความรู้ความเข้าใจในหลักสูตรแกนกลาง	1	1	1	1	1	5	1
1.2	มีความรู้ความเข้าใจในกระบวนการจัดทำหลักสูตรสถานศึกษา	1	1	1	1	1	5	1
1.3	มีความสามารถในการวิเคราะห์หลักสูตรสู่การจัดโครงสร้างรายวิชาและแผนการจัดการเรียนรู้ตลอดภาคการศึกษาได้	1	0	1	1	1	4	0.8
1.4	มีความสามารถในการวิเคราะห์และประเมินหลักสูตรทั้งก่อนและหลังการใช้หลักสูตร	1	1	1	1	1	5	1
1.5	มีความสามารถในการปรับปรุงและพัฒนาหลักสูตร	1	1	1	0	1	4	0.8
2. ด้านการจัดการเรียนรู้								
2.1	มีความสามารถในการวิเคราะห์รายวิชาสู่การจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้ตลอดภาคการศึกษาได้	1	0	1	0	1	3	0.6
2.2	มีความสามารถในการออกแบบหน่วยการเรียนรู้และจัดลำดับการเรียนรู้ที่เหมาะสมกับวัยของผู้เรียน	1	0	1	1	1	4	0.8
2.3	มีความสามารถในการจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมการเรียนรู้ของผู้เรียนให้บรรลุตามเป้าหมายของการเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ	1	1	1	1	1	5	1
2.4	มีความสามารถในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมและตรงตามความต้องการของผู้เรียน	1	0	1	1	1	4	0.8
2.5	มีความสามารถในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นการคิดวิเคราะห์	1	1	1	1	1	5	1
2.6	มีความสามารถในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่มีการบูรณาการอย่างหลากหลาย	1	1	1	0	1	4	0.8
2.7	มีความสามารถในการวิเคราะห์ทักษะ	1	0	1	1	1	4	0.8

ข้อคำถาม		ผู้เชี่ยวชาญ					รวม	IOC
		1	2	3	4	5		
	ปฏิบัติของผู้เรียน และได้นำข้อมูลมาปรับใช้ ในการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาผู้เรียนอย่าง ต่อเนื่อง							
2.8	มีความสามารถในการทบทวนและสรุป สาระสำคัญในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ได้ อย่างถูกต้องเพื่อเป็นแนวทางให้ผู้เรียนนำไป ปฏิบัติในชีวิตประจำวันได้	1	1	1	1	1	5	1
3. ด้านการวัดและประเมินผลการศึกษา								
3.1	มีความสามารถในการวางแผนและกำหนด วิธีวัดและประเมินผลผู้เรียนได้ตรงตาม ตัวชี้วัด/มาตรฐานการเรียนรู้	1	1	1	1	1	5	1
3.2	มีความสามารถในการเลือกเครื่องมือและใช้ เครื่องมือในการวัดและประเมินผลได้อย่าง ถูกต้องเหมาะสมกับผู้เรียน	1	1	1	1	1	5	1
3.3	มีความสามารถในการวัดและประเมินผล ผู้เรียนได้ตรงตามสภาพความเป็นจริง	1	1	1	0	1	4	0.8
3.4	มีความสามารถในการจำแนกระดับการ เรียนรู้ของผู้เรียนจากการประมวลผลอย่าง ถูกต้องตามหลักการวัดและประเมินผล	1	1	1	1	1	5	1
3.5	มีความสามารถในการนำผลการประเมินไป ใช้ในการปรับปรุงและพัฒนาการจัดการ เรียนรู้	1	1	1	1	1	5	1
4. ด้านการบริหารจัดการชั้นเรียน								
4.1	มีความสามารถในการตัดสินใจเพื่อ แก้ปัญหาที่เกิดขึ้นระหว่างการจัดกิจกรรม การเรียนรู้พลศึกษา	1	1	1	1	1	5	1
4.2	มีความสามารถในการจัดการเวลาในชั้น เรียนได้อย่างเหมาะสม	1	1	1	1	1	5	1
4.3	มีความสามารถในการสื่อสารกับผู้เรียนได้ อย่างชัดเจน	1	1	1	1	1	5	1
4.4	มีความสามารถในการสร้างบรรยากาศที่	1	1	1	1	1	5	1

ข้อคำถาม		ผู้เชี่ยวชาญ					รวม	IOC
		1	2	3	4	5		
	เหมาะสมต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้พลศึกษา							
4.5	มีการคำนึงถึงความปลอดภัยในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้พลศึกษาอย่างเหมาะสม	1	1	1	1	1	5	1
4.6	มีความสามารถในการควบคุม พฤติกรรมของผู้เรียนระหว่างการจัดกิจกรรมการเรียนรู้พลศึกษาอย่างมีประสิทธิภาพ	1	1	1	1	1	5	1
4.7	มีการจัดการสื่อและอุปกรณ์กีฬาต่าง ๆ ระหว่างการจัดกิจกรรมการเรียนรู้พลศึกษาอย่างเหมาะสม	1	1	1	1	1	5	1
4.8	มีการปลูกฝังคุณลักษณะที่พึงประสงค์ให้กับผู้เรียน เช่น การมีน้ำใจนักกีฬา เป็นต้น	1	1	1	1	1	5	1
5. ด้านการสร้างนวัตกรรมและการวิจัยในชั้นเรียน								
5.1	มีความสามารถในการวิเคราะห์ปัญหาที่เหมาะสมต่อการทำวิจัยในชั้นเรียน	1	1	1	1	1	5	1
5.2	มีความสามารถในการทำวิจัยเพื่อแก้ปัญหาและพัฒนาการจัดการเรียนรู้	1	1	1	1	1	5	1
5.3	มีความสามารถในการทำวิจัยเพื่อพัฒนาผู้เรียน	1	1	1	1	1	5	1
5.4	มีความสามารถในการสร้างเครื่องมือการวิจัยที่มีประสิทธิภาพและมีคุณภาพ	1	1	1	1	1	5	1
5.5	มีความสามารถในการออกแบบการวิจัยได้อย่างถูกต้องตามระเบียบวิธีวิจัย	1	1	0	1	0	3	0.6
5.6	มีความสามารถในการเลือกใช้สถิติวิจัยในการวิเคราะห์และจัดกระทำข้อมูลได้อย่างถูกต้อง	1	1	1	1	1	5	1
5.7	สามารถนำผลการวิจัยไปใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้พลศึกษาอย่างต่อเนื่อง	1	0	1	1	1	4	0.8
6. ด้านการใช้เทคโนโลยีเพื่อการศึกษา								
6.1	มีความสามารถในการเลือกใช้หรือพัฒนาสื่อ อุปกรณ์ นวัตกรรมเทคโนโลยีต่าง ๆ ที่	1	1	1	0	1	4	0.8

ข้อคำถาม		ผู้เชี่ยวชาญ					รวม	IOC
		1	2	3	4	5		
	เหมาะสมต่อการส่งเสริมการเรียนรู้ของผู้เรียน							
6.2	มีความสามารถในการสืบค้นหาข้อมูลและเรียนรู้สิ่งต่างๆ ผ่านเครือข่ายอินเทอร์เน็ตเพื่อพัฒนาการจัดการเรียนรู้	1	1	1	1	1	5	1
6.3	มีความสามารถในการผลิตสื่อและนวัตกรรมทางการศึกษาโดยใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ	1	0	1	1	1	4	0.8
7. ด้านคุณลักษณะอันพึงประสงค์								
7.1	มีความรัก ความเมตตา และปรารถนาดีต่อผู้เรียน	1	1	1	1	1	5	1
7.2	มีจิตสำนึกด้านคุณธรรม จรรยาบรรณของวิชาชีพครูอย่าง สม่ำเสมอ	1	1	1	1	1	5	1
7.3	มีความภาคภูมิใจในวิชาชีพโดยการปฏิบัติหน้าครูพลศึกษาอย่างเต็มกำลังความสามารถด้วยความเต็มใจ	1	1	1	0	1	4	0.8
7.4	ปฏิบัติตามจรรยาบรรณของวิชาชีพครูอย่างสม่ำเสมอ	1	1	1	1	1	5	1
7.5	มีมนุษยสัมพันธ์ที่ดีกับเพื่อนและบุคลากรภายในโรงเรียน	1	0	1	1	1	4	0.8
7.6	ความพยายามแก้ไขปรับปรุงข้อบกพร่องของตนเอง	1	0	1	0	1	3	0.6

ภาคผนวก ค

หลักสูตรฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างสมรรถนะ ในการฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู
ของนักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏ

หลักสูตรฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างสมรรถนะในการฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู ของนักศึกษา หลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏ

1. หลักการของหลักสูตร

การฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูมีความสำคัญยิ่งแก่นักศึกษาในการประกอบวิชาชีพครูตามข้อกำหนดของคุรุสภาและเป็นข้อกำหนดของหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา จึงได้สร้างหลักสูตรเตรียมความพร้อมก่อนฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูนี้ขึ้น เพื่อสร้างเสริมสมรรถนะของนักศึกษาครูสาขาวิชาพลศึกษา ที่ได้จากการสังเคราะห์ความคิดเห็นและศึกษาความต้องการจำเป็นจากอาจารย์นิเทศก์การศึกษา อาจารย์นิเทศก์สาขาวิชาพลศึกษา ครูพี่เลี้ยง และนักศึกษาที่กำลังฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูสาขาวิชาพลศึกษาขอค้นพบที่ได้จากการศึกษาครั้งนี้พบว่า มีความสอดคล้องกับแนวคิดของผู้เชี่ยวชาญที่มีต่อแนวทางในการพัฒนาหลักสูตรเพื่อเตรียมความพร้อมก่อนฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู สาขาวิชา พลศึกษาให้กับนักศึกษาชั้นปีที่ 4 ซึ่งสมรรถนะที่ต้องได้รับการพัฒนา คือ ด้านการสร้างนวัตกรรมและการวิจัยในชั้นเรียน ด้านการวัดและประเมินผลการศึกษา และด้านการใช้เทคโนโลยีเพื่อการศึกษา

หลักสูตรการฝึกอบรมเพื่อสร้างเสริมสมรรถนะในการฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูของนักศึกษาหลักสูตรการศึกษาศาสตรบัณฑิตสาขาวิชาพลศึกษาพัฒนาขึ้นหลังจากการศึกษาค้นคว้าความต้องการจำเป็นในสร้างเสริมสมรรถนะที่สำคัญ ของนักศึกษาหลักสูตรการศึกษาศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา อันประกอบด้วย ด้านการสร้างนวัตกรรมและการวิจัยในชั้นเรียน ด้านการวัดและประเมินผลการศึกษา และด้านการใช้เทคโนโลยีเพื่อการศึกษา

2. วัตถุประสงค์ของหลักสูตร

1. เพื่อเสริมสร้างสมรรถนะในการฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู ของนักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏ ให้มีความรู้ความเข้าใจ ในด้านการสร้างนวัตกรรมและการวิจัยในชั้นเรียน ด้านการวัดและประเมินผลการศึกษา ด้านการใช้เทคโนโลยีเพื่อการศึกษา

2. เพื่อเสริมสร้างสมรรถนะในการฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู ของนักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏ ให้มีทักษะปฏิบัติ ในด้านการสร้างนวัตกรรมและการวิจัยในชั้นเรียน ด้านการวัดและประเมินผลการศึกษา ด้านการใช้เทคโนโลยีเพื่อการศึกษา

3. เพื่อเสริมสร้างสมรรถนะในการฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู ของนักศึกษาหลักสูตร ครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏ ให้มีเจตคติที่ดี ในด้านการสร้าง นวัตกรรมและการวิจัยในชั้นเรียน ด้านการวัดและประเมินผลการศึกษา ด้านการใช้เทคโนโลยีเพื่อ การศึกษา

3. เนื้อหาของหลักสูตรฝึกอบรบ

หลักสูตรฝึกอบรบเพื่อเสริมสร้างสมรรถนะในการฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู ของ นักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏ ใช้ระยะเวลาในการ ฝึกอบรบ จำนวน 3 วัน โดย ประกอบไปด้วยหน่วยการเรียนรู้ 3 หน่วยการเรียนรู้ ดังนี้

หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 ด้านการสร้างนวัตกรรมและการวิจัยในชั้นเรียน	เวลา 6 ชั่วโมง
หน่วยการเรียนรู้ที่ 2 ด้านการวัดและประเมินผลการศึกษา	เวลา 6 ชั่วโมง
หน่วยการเรียนรู้ที่ 3 ด้านการใช้เทคโนโลยีเพื่อการศึกษา	เวลา 4 ชั่วโมง
ระยะเวลารวม	16 ชั่วโมง

4. วิธีการฝึกอบรบของหลักสูตร

ดำเนินการฝึกอบรบในห้องฝึกอบรบ โดยวิธีการฝึกอบรบใช้การบรรยายและฝึกปฏิบัติ กิจกรรมตามแผนการฝึกอบรบที่กำหนด มีระยะเวลา 3 วัน (16 ชั่วโมง)

5. สื่อประกอบการฝึกอบรบ

- 5.1 เอกสารประกอบการอบรบ
- 5.2 คอมพิวเตอร์พร้อมเครื่องวีดีโอโปรเจคเตอร์ (VDO Projector)
- 5.3 ใบเนื้อหา/ใบงาน/แบบทดสอบ

6. การวัดและประเมินผลหลักสูตร

- 6.1 ประเมินด้านความรู้
- 6.2 ประเมินด้านทักษะ
- 6.3 ประเมินด้านเจตคติ

7. คุณสมบัติของผู้เข้ารับการอบรบ

เป็นนักศึกษา ชั้นปีที่ 4 ที่ผ่านเกณฑ์การออกการฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู สาขาวิชาพล ศึกษา ของ มหาวิทยาลัยราชภัฏ

8. ระยะเวลาในการฝึกอบรบ

หลักสูตรได้กำหนดระยะเวลาในการฝึกอบรบ จำนวน 3 วัน

9. จำนวนผู้เข้าอบรบ

จำนวนผู้เข้ารับการอบรบ 23 คน

10. กำหนดการฝึกอบรม

วันที่	เวลา	เนื้อหา	ระยะเวลา (นาที)
1	8.00-8.30 น.	ลงทะเบียน/ พิธีเปิด	
	8.30-9.00 น.	ทดสอบก่อนฝึกอบรม	
	หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 ด้านการสร้างนวัตกรรมและการวิจัยในชั้นเรียน		
	9.00 – 10.30 น.	การวิเคราะห์ปัญหาในชั้นเรียน	90
	10.30-10.40 น.	พักรับประทานอาหารว่าง	
	10.40-12.10 น.	เครื่องมือสำหรับงานวิจัยและสร้างนวัตกรรมในชั้นเรียน	90
	12.10-13.10 น.	พักรับประทานอาหารกลางวัน	
	13.10-14.40 น.	การใช้สถิติวิจัยในการวิเคราะห์ข้อมูล	90
	14.40-14.50 น.	พักรับประทานอาหารว่าง	
	14.50-16.20 น.	กิจกรรมฝึกปฏิบัติ (Workshop)	90
	รวมเวลาการฝึกอบรม		6 ชั่วโมง
2	8.00 – 8.30 น.	ลงทะเบียน	
	หน่วยการเรียนรู้ที่ 2 ด้านการวัดและประเมินผลการศึกษา		
	8.30 – 10.30 น.	หลักการวัดและประเมินผลการศึกษา	120
	10.30 - 10.40 น.	พักรับประทานอาหารว่าง	
	10.40 - 12.00 น.	หลักการวัดและประเมินผลการศึกษา (ต่อ)	80
	12.00 - 13.00 น.	พักรับประทานอาหารกลางวัน	
	13.00 – 14.30 น.	การวัดผลทางการศึกษาตามสภาพจริง	90
	14.30 - 14.40 น.	พักรับประทานอาหารว่าง	
	14.40 - 16.30 น.	กิจกรรมฝึกปฏิบัติ (Workshop)	70
	รวมเวลาการฝึกอบรม		6 ชั่วโมง
3	8.00-8.30 น.	ลงทะเบียน	
	หน่วยการเรียนรู้ที่ 3 ด้านการใช้เทคโนโลยีเพื่อการศึกษา		
	8.30 – 9.30 น.	ความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับ เทคโนโลยี ความหมายและความสำคัญของเทคโนโลยีเพื่อการศึกษา	60
	9.30-9.40 น.	พักรับประทานอาหารว่าง	
	9.40-10.40 น.	โปรแกรมประยุกต์ที่ใช้ ในการจัดการเรียนการสอน	60
	12.00-13.00 น.	พักรับประทานอาหารกลางวัน	
	10.40-12.00 น.	การใช้เทคโนโลยีในการเรียนการสอนสำหรับศตวรรษที่ 21	80

	12.00-13.00 น.	พักรับประทานอาหารว่าง	
	13.00-13.40 น.	กิจกรรมฝึกปฏิบัติ (Workshop)	40
	13.40-14.30 น.	ทดสอบหลังฝึกอบรม/พิธีปิดการอบรม	
	รวมเวลาการฝึกอบรม		4 ชั่วโมง

ภาคผนวก ง

ตัวอย่างการเรียนรู้

(หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 การสร้างนวัตกรรมและการวิจัยในชั้นเรียน)

เนื้อหา

หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 การสร้างนวัตกรรมและการวิจัยในชั้นเรียน

แนวคิดในการทำวิจัยในชั้นเรียน

การวิจัยในชั้นเรียน เป็นกระบวนการหนึ่งเพื่อการแสวงหาความรู้ การเรียนรู้ในชั้นเรียน อย่างมีหลักการ อาศัยเนื้อหาและกระบวนการอย่างเป็นระบบในการรวบรวมวิเคราะห์ เป็น การศึกษาค้นคว้าที่สะท้อนตัวครูผู้สอนและกลุ่มผู้ร่วมปฏิบัติงานในสถานการณ์สังคม เพื่อค้นหา ลักษณะที่เหมาะสมของรูปแบบการพัฒนาคุณภาพการปฏิบัติงานให้สอดคล้องกับภาวะของ สังคมหรือสถานการณ์ ด้วยความร่วมมือของเพื่อนครู ผู้บริหารสถานศึกษา ผู้ปกครอง ตลอดจน สมาชิกในสังคมที่เกี่ยวข้อง มีจุดมุ่งหมายเพื่อวินิจฉัยพิจารณาการกระทำของตนเองและกลุ่ม เพื่อ พัฒนาเพิ่มพูนความรู้เกี่ยวกับหลักสูตรการสอนและการเรียนรู้ อันเป็นผลจากการเปลี่ยนแปลง แบบมีแผน ดังนั้น การวิจัยในชั้นเรียน จึงไม่ใช่เป็นเพียงการแก้ปัญหา แต่จะเป็นการตั้งปัญหาจาก แรงกระตุ้นของผู้วิจัยที่ต้องการเปลี่ยนแปลงพัฒนา แล้วปฏิบัติสังเกต สะท้อนกลับเป็นวัฏจักรของ การวิจัยที่หมุนไปเรื่อย ๆ เพื่อการเปลี่ยนแปลงที่ยั่งยืนและสร้างภาพลักษณ์ของการเรียนการสอน ให้มี คุณภาพยิ่งขึ้น เพื่อเป็นการสร้างความรู้ความเข้าใจ เกี่ยวกับการทำวิจัยในชั้นเรียนในการ พัฒนาระบบการเรียนการสอน ให้มีคุณภาพยิ่งขึ้นโดยใช้กระบวนการจัดการความรู้ ในการสร้าง ความรู้ ประสบการณ์ และการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นร่วมกันเพื่อให้การจัดทำวิจัยในชั้นเรียนไป ในทิศทางเดียวกัน

การวิจัยในชั้นเรียน เป็นการวิจัยเพื่อหาแนวทางสำหรับแก้ปัญหาหรือเพื่อพัฒนาการ เรียนรู้ของผู้เรียน ซึ่งเน้นในลักษณะการวิจัยเชิงปฏิบัติการ (Action Research) โดยมีปัญหาการ เรียนรู้เป็นจุดเริ่มต้น ผู้สอนหาวิธีการ หรือนวัตกรรมเพื่อแก้ปัญหา มีการสังเกตและตรวจสอบผล ของการแก้ปัญหา/การพัฒนา แล้วจึงบันทึกและสะท้อนการแก้ปัญหาหรือการพัฒนานั้นๆ การวิจัย ในชั้นเรียนมักเป็นการวิจัยขนาดเล็ก (Small scale) ที่ดำเนินการโดยผู้สอน เป็นกระบวนการที่ ผู้สอนสะท้อนการปฏิบัติงาน และเสริมพลังอำนาจให้ครูผู้สอน (อ้างถึงในสุภัทรา เอื้องวงศ์, 2554.)

ความสำคัญของการวิจัยในชั้นเรียน

การวิจัยในชั้นเรียน มีความสำคัญต่อการปฏิบัติงานของครู ดังต่อไปนี้

- 1) การวิจัยในชั้นเรียนช่วยให้ครูทำงานอย่างเป็นระบบมีแบบแผนของการ ทำ งาน ทำให้ครูมองเห็นภาพของงานได้ตลอดแนว
- 2) การสอนของครูเป็นการทำ งานที่ดำเนินไปพร้อม ๆ กับการวิจัย
- 3) ช่วยให้ผู้ครูปรับปรุงและพัฒนางานพัฒนาการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพ

- 4) ช่วยให้ครูก็ค้นวิธีการพัฒนาผู้เรียนให้เกิดการเรียนรู้อย่างมีคุณภาพ
- 5) เป็นการพัฒนาตนเองให้เป็นครูมืออาชีพ
- 6) ผลการวิจัยที่ครูค้นพบ แสดงถึงความก้าวหน้าทางวิชาการและความสำเร็จ
- 7) ผลการวิจัยนำไปใช้ในการกำหนดนโยบาย มาตรการ แผนงาน/โครงการ ต่าง ๆ

ของโรงเรียน

กระบวนการวิจัยในชั้นเรียน

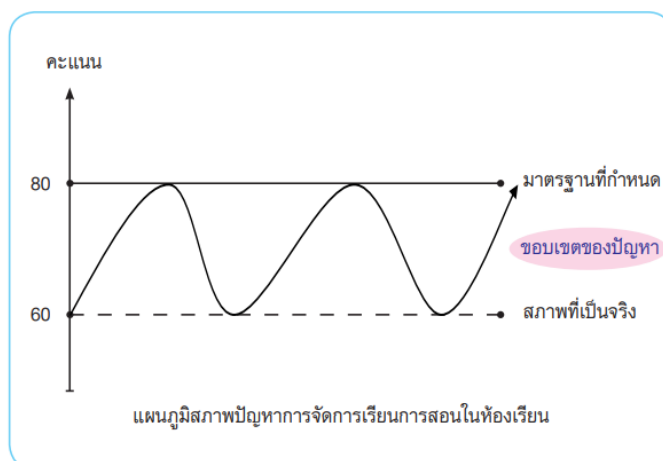
การวิจัยมีกระบวนการหรือขั้นตอนในการวิจัยแตกต่างกันตามแต่ละประเภท ของการวิจัย แต่ก็จะมีกระบวนการวิจัยโดยทั่วไปที่ใช้ทำวิจัยในชั้นเรียน ดังนี้

- 1) วิเคราะห์ปัญหา และกำหนดหัวข้อการวิจัย
- 2) ศึกษานวัตกรรมที่ใช้ในการวิจัย
- 3) สร้างและพัฒนาเครื่องมือเก็บรวบรวมข้อมูล
- 4) ดำเนินการวิจัย
- 5) วิเคราะห์ข้อมูล
- 6) สรุปผลการวิจัย
- 7) รายงานผลการวิจัย

ในการจัดการเรียนการสอนของครู จะประสบปัญหาต่าง ๆ มากมาย ทั้งด้านการสอน การจัดสภาพแวดล้อมและบรรยากาศ สื่อ นวัตกรรม เทคโนโลยี และการวัดผลประเมินผล ที่ส่งผลกระทบต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และการพัฒนาคุณลักษณะที่พึงประสงค์ของนักเรียน โดยวางแผนดำเนินการตามขั้นตอนของกระบวนการวิจัยในชั้นเรียน

การวิเคราะห์ปัญหาในชั้นเรียน

การวิเคราะห์ปัญหาเป็นขั้นตอนที่สำคัญมากที่สุดของการทำวิจัยในชั้นเรียน เพราะเป็นการเริ่มต้นของการวิจัย จึงเป็นเรื่องที่ค่อนข้างยากสำหรับการเริ่มต้น หากเริ่มต้นได้ดี ระบุประเด็นปัญหาได้ชัดเจน ขั้นตอนต่อไปก็จะง่าย ชัดเจนและสอดคล้องกันไปตลอดทั้งเรื่อง ดังนั้น การวิเคราะห์ปัญหาในชั้นเรียน จึงเริ่มต้นจากการวิเคราะห์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน คุณลักษณะของผู้เรียน และสภาพการจัดการเรียนการสอนของครูในปัจจุบัน เปรียบเทียบกับมาตรฐานและตัวชี้วัดของหลักสูตร ถ้าต่ำกว่ามาตรฐาน นั่นคือ ขอบเขตของปัญหาดังแผนภูมิ ต่อไปนี้

การวิเคราะห์ปัญหา

การวิเคราะห์ปัญหามีหลายวิธี ในที่นี้จะเสนอ 2 วิธี คือ

2.1 การวิเคราะห์ปัญหาโดยวิธีการเชิงระบบ (System Approach) โดยใช้เทคนิคแผนภูมิต้นไม้ (Tree Diagram) การวิเคราะห์ปัญหาโดยวิธีการเชิงระบบ (System Approach) เป็นกระบวนการที่เน้นวิธีการระดมสมอง โดยเริ่มจากการวิเคราะห์ปัญหาการเรียนการสอนในชั้นเรียน เลือกรูปแบบปัญหา วางแผนแก้ปัญหา ลงมือแก้ปัญหา ประเมินผล และปรับปรุงและพัฒนา โดยวิเคราะห์องค์ประกอบของระบบ ดังนี้

การวิเคราะห์ปัญหา มี 3 ขั้นตอน คือ

ขั้นที่ 1 ระบุปัญหา

เป็นจุดเริ่มต้นที่สำคัญ ในการวางแผนแก้ปัญหา ป้องกันปัญหา และพัฒนาคุณภาพการเรียนการสอนโดยใช้วิธีการวิเคราะห์ระบบ ระบุปัญหาที่เป็น ผลผลิต จากการจัดการเรียนการสอน ซึ่งจะปัญหามี 2 ลักษณะ คือ

- 1) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียน ตัวอย่างเช่น
 - นักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยต่ำกว่ามาตรฐาน ตัวชี้วัด
- 2) คุณลักษณะอันพึงประสงค์ของผู้เรียน ตัวอย่างเช่น
 - นักเรียนมีเจตคติที่ไม่ดีต่อรายวิชาที่เรียน

ขั้นที่ 2 จัดลำดับความสำคัญของปัญหา

ปัญหาที่พบอาจจะมีหลายปัญหา ควรจัดลำดับความสำคัญของปัญหาโดยพิจารณาจากความรุนแรงของปัญหา ปัญหาใดควรได้รับการแก้ไขอย่างเร่งด่วน เพราะหากปล่อยปัญหานั้นไว้จะส่งผลกระทบต่อการจัดการเรียนการสอน และการพัฒนาคุณภาพของผู้เรียน โดยใช้วิธีการวิเคราะห์ระบบ และจัดลำดับความสำคัญ ให้พิจารณาดังนี้

- ลำดับที่ 1 เป็นปัญหาที่ส่งผลต่อผู้เรียนโดยตรงและรุนแรงที่สุด
- ลำดับที่ 2 เป็นปัญหาที่ส่งผลต่อการเรียนการสอนในระดับที่รุนแรง
- ลำดับที่ 3 เป็นปัญหาที่ส่งผลต่อนโยบายของโรงเรียนและหน่วยงาน
- ลำดับที่ 4 เป็นปัญหาที่ส่งผลต่อภาพพจน์ของโรงเรียนและบุคลากร
- ลำดับที่ 5 เป็นปัญหาที่ส่งผลต่อสภาพแวดล้อม บริบทของโรงเรียน

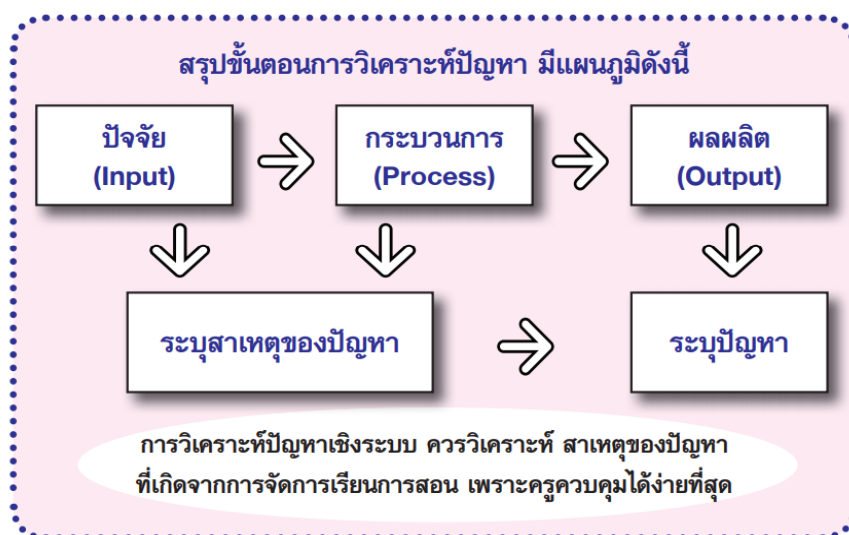
ขั้นที่ 3 ระบุสาเหตุของปัญหา

เป็นการนำปัญหาที่มีลำดับความสำคัญของปัญหาลำดับที่ 1 มาระบุความเป็นเหตุเป็นผลของปัญหากับสาเหตุ ที่ส่งผลกระทบต่อคุณภาพการเรียนการสอนซึ่งเป็นผลผลิตของระบบโดยระบุสาเหตุที่ก่อให้เกิดปัญหาจากการจัดการเรียนการสอนที่เป็นปัจจัย และกระบวนการ ดังนี้

1. ปัจจัย ได้แก่
 - 1.1 ครู ผู้บริหาร และบุคลากรต่าง ๆ
 - 1.2 สื่อ วัสดุ อุปกรณ์ เทคโนโลยี
 - 1.3 หลักสูตร
 - 1.4 ทรัพยากรอื่น ๆ เป็นต้น
2. กระบวนการ ได้แก่
 - 2.1 วิธีการสอนของครู

2.2 วิธีการเรียนรู้ของผู้เรียน

2.3 การพัฒนาพฤติกรรมของผู้เรียน เป็นต้น

2.2 เทคนิคการวิเคราะห์คุณภาพการจัดการเรียนการสอน

การวิเคราะห์คุณภาพการจัดการเรียนการสอนมีจุดมุ่งหมายเพื่อนำ ผลการวิเคราะห์ไปใช้วางแผนพัฒนาการจัดการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพ ส่งผลต่อการเรียนรู้ของนักเรียนให้มีคุณภาพสูงขึ้นตามมาตรฐานของหลักสูตร และมาตรฐานของสาระการเรียนรู้แต่ละกลุ่ม

ในการวิเคราะห์ปัญหาการจัดการเรียนการสอนโดยใช้การวิเคราะห์คุณภาพการเรียนการสอนนั้น มี 2 ระดับ คือ

2.2.1 การวิเคราะห์ปัญหาระดับรายวิชา

2.2.2 การวิเคราะห์ปัญหาระดับหน่วยการเรียนรู้ของรายวิชา

การกำหนดหัวข้อวิจัย

เมื่อระบุปัญหาและสาเหตุของปัญหา ทำให้ประเด็นปัญหามีความชัดเจนยิ่งขึ้น ซึ่งจะนำไปสู่การกำหนดหัวข้อการวิจัยหรือจะเรียกว่า ชื่อเรื่องวิจัยก็ได้ คำตอบที่ได้จากการวิจัย จะนำไปใช้แก้ปัญหา หรือพัฒนา ปรับปรุงการเรียนการสอนให้ดีขึ้น หัวข้อการวิจัยที่ดีจะต้องสื่อความหมายได้ชัดเจน จะช่วยให้เข้าใจสาระของงานวิจัย

หัวข้อวิจัยควรประกอบด้วยส่วนที่สำคัญ 3 ส่วน ดังนี้

1. ส่วนที่บอกถึงวัตถุประสงค์หลักของการวิจัย เพื่อให้ทราบว่าการศึกษาวิจัยมีวัตถุประสงค์ที่สำคัญเพื่ออะไร เป็นการวิจัยประเภทใด หรือใช้วิธีวิจัยอย่างไร โดยทั่วไปมี 3 ลักษณะ คือ

- 1.1 ศึกษาสภาพของตัวแปร
- 1.2 ศึกษาเปรียบเทียบระหว่างตัวแปร
- 1.3 ศึกษาความสัมพันธ์ของตัวแปร

2. ส่วนที่บอกถึงตัวแปรสำคัญในการวิจัย เพื่อให้ทราบว่าวิจัยเกี่ยวกับเรื่องอะไร มี 2 ตัวแปร คือ

- 2.1 ตัวแปรอิสระหรือตัวแปรต้น (Independent Variables)
- 2.2 ตัวแปรตาม (Dependent Variables)

3. ส่วนที่บอกถึงประชากรหรือกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย เพื่อให้ทราบว่ากลุ่มเป้าหมายของการวิจัยคือใคร มีการเก็บข้อมูลที่ไหน

นวัตกรรมที่ใช้วิจัยในชั้นเรียน

1. ความหมายและประโยชน์ของนวัตกรรม

เมื่อวิเคราะห์ปัญหาและกำหนดหัวข้อการวิจัยในชั้นเรียนแล้ว ขั้นตอนต่อไป คือ การศึกษาหลักการ แนวคิด และทฤษฎีที่สอดคล้องกับปัญหาและหัวข้อการวิจัย เพื่อเลือกนวัตกรรมที่เหมาะสมสามารถนำไปใช้แก้ปัญหาได้ตรงประเด็น สิ่งที่จะนำมาใช้แก้ปัญหา หรือพัฒนาผู้เรียนให้บรรลุตามจุดประสงค์ของรายวิชา คือ นวัตกรรมทางการศึกษา ในเรื่องนี้จะกล่าวถึงการสร้างและพัฒนานวัตกรรมทางการศึกษา

1.1 ความหมายของนวัตกรรม

นวัตกรรมทางการศึกษา (Educational Innovation) หมายถึง หลักการ แนวคิด ทฤษฎี วิธีการ กระบวนการ เทคนิควิธี หรือสิ่งประดิษฐ์ใหม่ ๆ ที่นำมาใช้แก้ปัญหาหรือพัฒนาการเรียนรู้ให้มีประสิทธิภาพตรงตามจุดหมายของหลักสูตร

1.2 ประโยชน์ของนวัตกรรม

- สร้างบรรยากาศการเรียนรู้
- บทเรียนน่าสนใจ
- นักเรียนเรียนรู้อย่างสนุกสนาน
- นักเรียนเรียนรู้ได้เร็วขึ้น
- การสอนมีประสิทธิภาพ

- ประหยัดค่าใช้จ่าย
- พัฒนาคุณลักษณะของนักเรียน

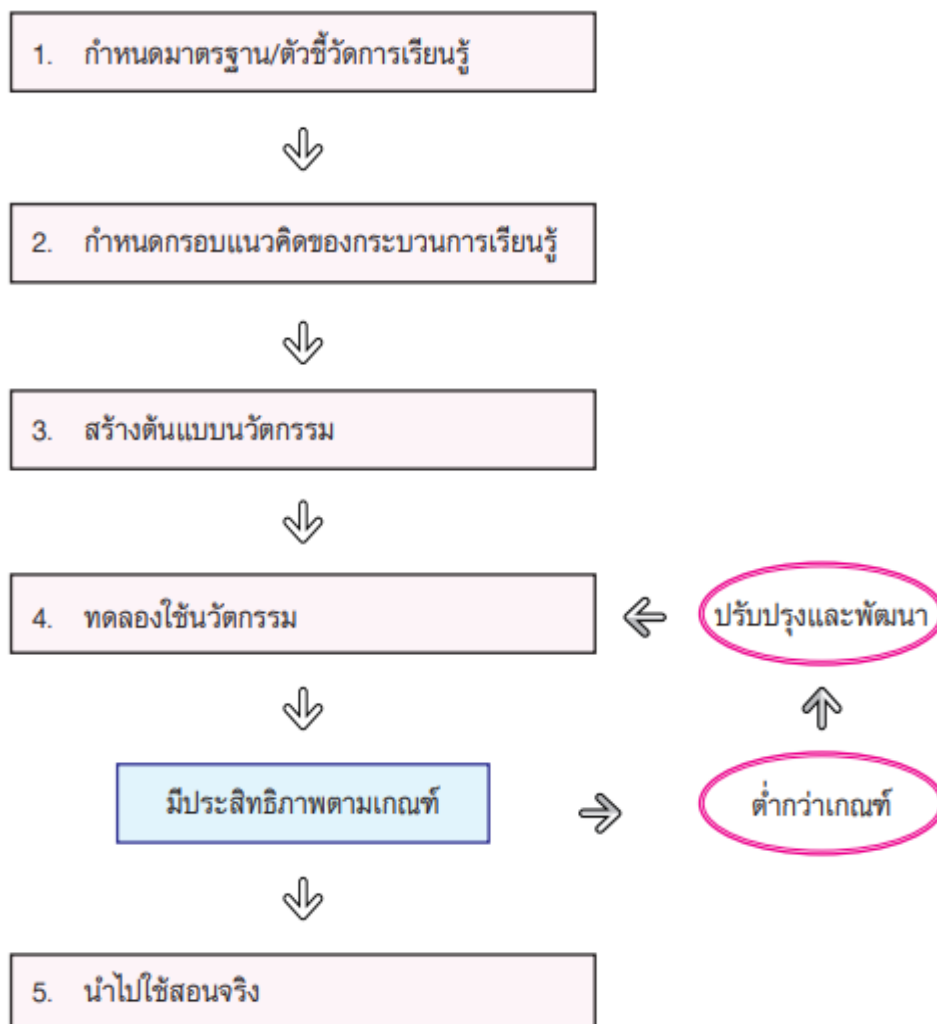
2. ประเภทของนวัตกรรมที่ใช้ในการวิจัย

นวัตกรรมทางการศึกษาที่นำมาใช้แก้ปัญหาหรือพัฒนาการเรียนการสอนในปัจจุบัน มีอยู่อย่างหลากหลาย ควรวิเคราะห์และเลือกใช้นวัตกรรมที่สะดวกในการนำไปใช้ สามารถสร้างขึ้นได้ด้วยตนเอง ประหยัด มีประสิทธิภาพและเกิดประสิทธิผล ซึ่งมี 2 ประเภท ดังนี้

3. การสร้างและพัฒนานวัตกรรมที่ใช้วิจัยในชั้นเรียน

การสร้างและพัฒนานวัตกรรมที่นำ มาใช้ในการวิจัยในชั้นเรียนเพื่อแก้ปัญหาและพัฒนาการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพ มีกระบวนการและขั้นตอน ดังนี้

กระบวนการสร้างและพัฒนานวัตกรรมที่ใช้วิจัยในชั้นเรียน

ขั้นตอนที่ 1 กำหนดมาตรฐาน / ตัวชี้วัดการเรียนรู้

เมื่อวิเคราะห์ปัญหาและสาเหตุของปัญหาในการจัดการเรียนการสอนเพื่อกำหนดสมรรถนะ หรือคุณลักษณะที่ต้องการพัฒนาให้ผู้เรียนมีคุณลักษณะอันพึงประสงค์ตามมาตรฐาน และตัวชี้วัดของหลักสูตร ได้แก่ ความรู้ความเข้าใจ ทักษะกระบวนการ และเจตคติ

ขั้นตอนที่ 2 กำหนดกรอบแนวคิดของกระบวนการเรียนรู้

เป็นการศึกษาค้นคว้าหลักการ แนวคิด ทฤษฎี และผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ที่กำหนดขึ้น เพื่อพัฒนาคุณลักษณะของผู้เรียน โดยนำ หลักการ แนวคิด ทฤษฎี และผลงานวิจัย มาประยุกต์ ผสมผสานกับแนวความคิด ประสบการณ์ของตนเอง เพื่อกำหนดเป็นกรอบแนวคิดของกระบวนการเรียนรู้ขึ้น ซึ่งจะนำไปสู่การสร้างนวัตกรรมต้นแบบที่ใช้แก้ปัญหา หรือพัฒนาการเรียนการสอน

ขั้นตอนที่ 3 สร้างต้นแบบนวัตกรรม

เมื่อตัดสินใจเลือกนวัตกรรมชนิดใดแล้ว ต้องศึกษาวิธีการสร้างนวัตกรรมชนิดนั้น ให้เข้าใจอย่างละเอียด เพื่อให้นวัตกรรมมีความสมบูรณ์เหมาะสมกับผู้เรียนมากที่สุด

ขั้นตอนที่ 4 ทดลองใช้นวัตกรรม

นำนวัตกรรมที่สร้างเป็นต้นแบบไปทดลองใช้ก่อนนำไปใช้จริง เพื่อหาค่าประสิทธิภาพของนวัตกรรมนั้น ๆ โดยเฉพาะบทเรียนสำเร็จรูป ชุดการสอน เป็นต้น โดยกำหนดเกณฑ์ มาตรฐาน ประสิทธิภาพของนวัตกรรมไว้ก่อนทดลองใช้ = $90/90$ หรือ = $80/80$ การคำนวณ ประสิทธิภาพของนวัตกรรม โดยใช้สูตร $E1/E2$

ขั้นที่ 5 นำไปใช้สอนจริง

เมื่อปรับปรุงและพัฒนานวัตกรรมให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐานที่กำหนด นำนวัตกรรมไปใช้สอนจริงกับนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง เพื่อค้นหาคำตอบของการวิจัยและใช้แก้ปัญหาการเรียนการสอนได้อย่างมีประสิทธิภาพก่อนนำไปเผยแพร่

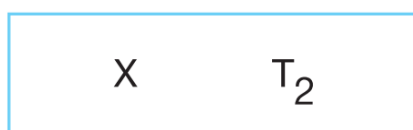
การออกแบบการวิจัยในชั้นเรียน

ความหมายของการออกแบบการวิจัย การออกแบบการวิจัย หมายถึง การวางแผนเพื่อกำหนดวิธีการดำเนิน การศึกษา ค้นคว้า โดยการนำ นวัตกรรม และเครื่องมือเก็บรวบรวมข้อมูล ที่สร้างขึ้น ไปใช้จัดการเรียน การสอนกับนักเรียนตามขั้นตอนที่กำหนดไว้ เพื่อแก้ปัญหา และพัฒนา นักเรียนให้มีคุณลักษณะ ตามวัตถุประสงค์ของการวิจัยอย่างมีประสิทธิภาพ

ในการออกแบบการวิจัย เพื่อนำ นวัตกรรมไปใช้แก้ปัญหา และพัฒนานักเรียนให้มี คุณลักษณะตามวัตถุประสงค์ที่วางไว้อย่างมีประสิทธิภาพนั้น สามารถออกแบบการวิจัยได้ หลาย รูปแบบ และนำไปใช้วิจัยในชั้นเรียนได้ทุกรูปแบบ

รูปแบบการวิจัยที่ 1

ใช้กลุ่มตัวอย่างกลุ่มเดียว และวัดผลหลังการทดลอง 1 ครั้ง (The single group, Post-test only design หรือ One-shot case study) มีแผนภูมิ ดังนี้

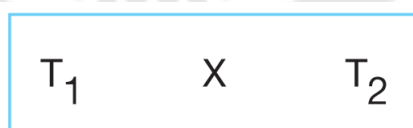
X หมายถึง การทดลองใช้นวัตกรรม (Treatment)

T₂ หมายถึง การวัดผลหลังการทดลอง (Post-test)

การวิเคราะห์ผล บรรยายข้อมูลจากการวัดผลหลังการทดลอง (Post-test) โดยใช้สถิติค่า ร้อยละ (%) ค่าเฉลี่ย (X) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) และทดสอบค่าที (t-test) ระหว่าง ผลการวัดหลังการทดลองกับเกณฑ์ที่กำหนดไว้ก่อนการทดลอง

รูปแบบการวิจัยที่ 2

ใช้กลุ่มตัวอย่างกลุ่มเดียว และวัดผลก่อนและหลังการทดลอง (The single group, Pretest- Posttest design) มีแผนภูมิดังนี้

T₁ หมายถึง การวัดก่อนการทดลอง (Pretest)

X หมายถึง การทดลองใช้นวัตกรรม (Treatment)

T₂ หมายถึง การวัดผลหลังการทดลอง (Post-test)

การวิเคราะห์ผล บรรยายข้อมูลจากการวัดผลหลังการทดลอง (Post-test) โดยใช้สถิติ ค่า ร้อยละ (%) ค่าเฉลี่ย (X) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) และทดสอบค่าที (t-test : dependent group) ระหว่างผลการวัดก่อนและหลังการทดลองใช้นวัตกรรม

รูปแบบการวิจัยที่ 3

ใช้กลุ่มตัวอย่างสองกลุ่ม มีลักษณะเท่าเทียมกัน ใช้เป็นกลุ่ม ทดลอง 1 กลุ่ม กลุ่มควบคุม 1 กลุ่ม และวัดผลหลังการทดลอง 1 ครั้ง มีแผนภูมิดังนี้

(C)	~ X	T ₁₂
(E)	X	T ₂₂

(C)	หมายถึง	กลุ่มควบคุม
(E)	หมายถึง	กลุ่มทดลอง
~X	หมายถึง	วิธีสอนแบบเดิม
X	หมายถึง	การทดลองใช้นวัตกรรม (Treatment)
T ₁₂	หมายถึง	การวัดผล หลัง การสอนแบบเดิม
T ₂₂	หมายถึง	การวัดผล หลัง การสอนโดยใช้นวัตกรรม

การทดลอง

เลือกกลุ่มตัวอย่างนักเรียน 2 ห้อง ที่มีลักษณะของกลุ่มเท่าเทียมกันก่อนทดลอง ใช้นวัตกรรม โดยใช้ห้องใดห้องหนึ่งเป็นกลุ่มควบคุมใช้การสอนแบบเดิม และอีกห้องหนึ่ง เป็นกลุ่มทดลองสอนโดยใช้นวัตกรรม เมื่อสอนครบกำหนดวัดผลตัวแปรของการทดลอง พร้อมกันทั้งสองกลุ่ม หลังการทดลองด้วยแบบวัดชุดเดียวกัน

การวิเคราะห์ผล

บรรยายข้อมูลจากการวัดผลหลังการทดลอง (Post-test) โดยใช้สถิติ ค่าร้อยละ (%) ค่าเฉลี่ย (X) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) และทดสอบค่าที (t-test: Independent group) ระหว่างผลการวัดหลังการทดลองของกลุ่มควบคุม กับกลุ่มทดลอง และการสอน แบบเดิม กับการสอนโดยใช้นวัตกรรม

รูปแบบการวิจัยที่ 4

ใช้กลุ่มตัวอย่างสองกลุ่ม มีลักษณะเท่าเทียมกัน ใช้เป็นกลุ่มทดลอง 1 กลุ่ม กลุ่มควบคุม 1 กลุ่ม วัดผลก่อนและหลังการทดลอง มีแผนภูมิดังนี้

(C)	T_{11}	$\sim X$	T_{12}
(E)	T_{21}	X	T_{22}

(C)	หมายถึง	กลุ่มควบคุม
(E)	หมายถึง	กลุ่มทดลอง
$\sim X$	หมายถึง	วิธีสอนแบบเดิม
X	หมายถึง	การทดลองใช้นวัตกรรม (Treatment)
T_{11}	หมายถึง	การวัดผล ก่อน การสอนแบบเดิม
T_{12}	หมายถึง	การวัดผล หลัง การสอนแบบเดิม
T_{21}	หมายถึง	การวัดผล ก่อน การสอนโดยใช้นวัตกรรม
T_{22}	หมายถึง	การวัดผล หลัง การสอนโดยใช้นวัตกรรม

การทดลอง

เลือกกลุ่มตัวอย่างนักเรียน 2 ห้อง ที่มีลักษณะของกลุ่มเท่าเทียมกันก่อนทดลองใช้นวัตกรรม โดยใช้ห้องใดห้องหนึ่งเป็นกลุ่มควบคุมใช้การสอนแบบเดิม และอีกห้องหนึ่งเป็นกลุ่มทดลองสอนโดยใช้นวัตกรรม ทำการวัดผลก่อนทำการสอนและทดลองกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่ม เมื่อสอนครบกำหนดวัดผลตัวแปรของการทดลองพร้อมกันทั้งสองกลุ่ม หลังการทดลองด้วยแบบวัดชุดเดียวกัน

การวิเคราะห์ผล

บรรยายข้อมูลจากการวัดผลหลังการทดลอง (Post-test) โดยใช้สถิติ ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) และทดสอบค่าที (t-test) ระหว่าง ผลการวัดก่อน - หลังการทดลองของกลุ่มควบคุม กับกลุ่มทดลอง มาเปรียบเทียบกัน หากพบว่า ค่าเฉลี่ยหลังการทดลองมีค่าสูงกว่าก่อนการทดลอง แสดงว่านวัตกรรมมีคุณภาพ

การเขียนรายงานการวิจัยในชั้นเรียน

การเขียนรายงานการวิจัยในชั้นเรียนเป็นขั้นตอนสุดท้ายของการทำวิจัย เพื่อแสดงถึงกระบวนการในการพัฒนาการเรียนรู้ของนักเรียน กระบวนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ของครูที่แสดงให้เห็นถึงสภาพปัญหา วิธีการที่นำมาใช้ในการแก้ปัญหา และผลที่เกิดขึ้น รวมถึงความคิดเห็นและข้อเสนอแนะ

การนำเสนอรายงานการวิจัยในชั้นเรียนสามารถจัดทำได้ 2 แบบ คือ

1. รายงานการวิจัยที่เขียนตามแบบแผนการวิจัย ส่วนใหญ่มีการนำเสนอที่มีรูปแบบตายตัว โดยมีหัวข้อสำคัญดังต่อไปนี้

1.1 บทนำ

ประกอบด้วยเนื้อหาเกี่ยวกับ ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหาคำถามวิจัย กรอบความคิดของการวิจัย วัตถุประสงค์ของการวิจัย ขอบเขตของการวิจัย นิยามศัพท์เฉพาะ ข้อตกลงเบื้องต้นของการวิจัย ข้อจำกัดของการวิจัย ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย

1.2 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย

1.3 วิธีดำเนินการวิจัย

ประกอบด้วย เนื้อหาเกี่ยวกับระเบียบวิธีวิจัย กลุ่มตัวอย่าง เครื่องมือวิจัย การเก็บรวบรวมข้อมูล การวิเคราะห์ข้อมูล

1.4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

1.5 สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล อภิปราย และข้อเสนอแนะ

1.6 บรรณานุกรม

1.7 ภาคผนวก

ผู้ทำการวิจัยในชั้นเรียนที่ต้องการเขียนรายงานการวิจัยแบบนี้ สามารถศึกษาตัวอย่างการเขียนได้จากรายงานการวิจัยทั่วไปของนักวิชาการ คณาจารย์ หรือนิสิตนักศึกษาในระดับบัณฑิตศึกษา

2. รายงานการวิจัยที่เขียนตามขั้นตอนการสร้างสรรคของผู้วิจัย เนื้อหาสาระของรายงานการวิจัยในชั้นเรียนเหมือนรายงานการวิจัยทั่วไป แต่มักนำเสนออย่างสั้นๆ ไม่ยึดรูปแบบตายตัว ขอเพียงให้มีสาระครบถ้วนทำให้เข้าใจสิ่งที่ศึกษา ขั้นตอนที่ปฏิบัติ และสิ่งที่ค้นพบ นอกจากนี้ รายงานการวิจัยในชั้นเรียนที่ดี ควรแสดงหลักฐานเกี่ยวกับกระบวนการตรวจสอบ วิพากษ์วิจารณ์ เพื่อเป็นข้อมูลยืนยันข้อสรุปที่ได้จากการวิจัย เนื่องจากกาวิจัยในชั้นเรียนอาศัยประสบการณ์ของผู้วิจัยและเพื่อนร่วมงานหรือผู้ที่เกี่ยวข้อง มาช่วยในกระบวนการวิจัย ซึ่งสามารถให้คำตอบที่

นำไปสู่การปฏิบัติจริง ดังนั้นการวิพากษ์วิจารณ์จากผู้มีส่วนร่วม จะทำให้ผลการวิจัยมีความน่าเชื่อถือมากขึ้น

การเขียนรายงานการวิจัยในชั้นเรียน อาจลำดับตามหัวข้อต่อไปนี้

1. การตั้งชื่อเรื่อง
2. บทนำและความสำคัญของปัญหา
3. วัตถุประสงค์ของการวิจัย
4. สมมติฐาน (ถ้ามี)
5. วิธีดำเนินการวิจัย
 - 5.1 ประชากร/กลุ่มตัวอย่าง/กลุ่มเป้าหมาย
 - 5.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
 - 5.2.1 วิธีการหรือขั้นตอนวัตกรรมที่ใช้ในการแก้ปัญหา
 - 5.2.2 เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล
 - 5.3 วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล
6. การวิเคราะห์ข้อมูล
7. สรุปผล อภิปรายและขอเสนอแนะ
8. เอกสารอ้างอิง (ถ้ามี)

1. การตั้งชื่องานวิจัยในชั้นเรียน การตั้งชื่องานวิจัยในชั้นเรียน เมื่ออ่านแล้วจะเกิดความคิดรวบยอดทันทีซึ่งส่วนใหญ่จะระบุว่าผู้วิจัยต้องการศึกษาอะไร (ระบุตัวแปรตาม) กับใคร (ระบุกลุ่มเป้าหมาย) ด้วยอะไร (ระบุวิธีการหรือขั้นตอนวัตกรรม) หรืออาจจะตั้งชื่อเรื่องงานวิจัยแบบพาดหัวข่าวหนังสือพิมพ์ซึ่งเมื่ออ่านแล้วทำให้เกิดความรู้สึกน่าสนใจ อยากรู้ว่าผู้วิจัยศึกษาอะไรกับใคร ด้วยอะไร ผู้วิจัยควรเลือกให้เหมาะสมกับความต้องการ

2. การเขียนบทนำและความสำคัญของปัญหา ควรเขียนบรรยายความนำ สภาพปัญหา และชี้ประเด็นสาเหตุของปัญหาให้ชัดเจน สรุปความจำเป็นในการแก้ปัญหา/พัฒนาตามลำดับ โดยคำนึงถึงสภาพปัญหาที่ทำการวิเคราะห์ในตอนต้น ดังต่อไปนี้

- มีสภาพปัญหาอย่างไรบ้าง
- มีข้อมูลที่เป็นข้อเท็จจริงประกอบในการแสดงเหตุผลที่มีน้ำหนักและเชื่อถือได้เช่น ผลการประเมินความรู้ทักษะของนักเรียนในหน่วยการเรียนรู้ในชั้นเรียนของตนเอง
- เป็นข้อยืนยันว่าการท วิจัยครั้งนี้ได้มีปัญหานั้นจริง ๆ

3. การเขียนวัตถุประสงค์ ควรเขียนให้รู้ว่าผู้วิจัยต้องการรู้เรื่องอะไร เขียนให้ครอบคลุมสิ่งที่ต้องศึกษาเท่านั้น (หัวข้อปัญหาและแนวทางเลือกในการแก้ปัญหา) โดยคำนึงถึงการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ สื่อ นวัตกรรม มุ่งหาคำตอบว่าผู้เรียนมีความก้าวหน้าทางการเรียนด้านใด เช่น ความรู้ ทักษะกระบวนการ คุณภาพ ค่านิยมอันพึงประสงค์ อันเป็นผลมาจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้หรือไม่เพียงใด ส่วนใหญ่มักขึ้นต้นด้วยคำว่า เพื่อศึกษาผล... หรือเพื่อศึกษาพฤติกรรม... หรือเพื่อเปรียบเทียบ... หรือเพื่อวิเคราะห์... หรือเพื่อศึกษาทักษะ...

4. การเขียนสมมติฐาน (ถ้ามี) การเขียนสมมติฐานการวิจัยในชั้นเรียนเป็นสิ่งที่ผู้วิจัยสันนิษฐาน หรือคาดคะเนว่าจะเป็นคำตอบของปัญหาหรือข้อสงสัยที่ทำการศึกษา ซึ่งการวิจัยในชั้นเรียนจะตั้งสมมติฐานในเชิงวิทยาศาสตร์ซึ่งอาจไม่จำเป็นต้องทดสอบนัยสำคัญทางสถิติซึ่งการเขียนสมมติฐานการวิจัยในชั้นเรียนควรคำนึงสิ่งต่อไปนี้

- ควรมีความชัดเจนและเฉพาะเจาะจง ซึ่งจะง่ายต่อการพิสูจน์หรือทดสอบ
- ต้องสอดคล้องกับสภาพความเป็นจริงที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน
- ใช้ภาษาที่เข้าใจง่าย
- สอดรับกับวัตถุประสงค์การวิจัยที่กำหนดไว้
- ชี้ทิศทางของการวิจัยและตัวแปรที่ศึกษา

5. การเขียนวิธีดำเนินการวิจัย การเขียนวิธีดำเนินการวิจัยเป็นการเขียนสาระสำคัญเกี่ยวกับขั้นตอนและวิธีดำเนินการวิจัยอย่างชัดเจนในหัวข้อต่อไปนี้

5.1 ประชากร/กลุ่มตัวอย่าง/กลุ่มเป้าหมาย

5.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

5.2.1 วิธีการหรือนวัตกรรมที่ใช้ในการแก้ปัญหา ระบุให้ชัดเจนว่าใช้วิธีการ หรือนวัตกรรมอะไร สร้างขึ้นเองหรือ นำของใครมาใช้ ใช้เวลานานเท่าไร ถ้าสร้างขึ้นเองควร อธิบายวิธีการสร้าง วิธีการหาคุณภาพ (กรณี que ผู้วิจัยมีความเชี่ยวชาญในการท วิจัยและมีความรู้ในเนื้อหาสาระที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่วิจัยอาจไม่จำเป็นต้องระบุนรายละเอียดในการสร้างเพราะเป็นเพียงวิจัยในชั้นเรียนที่ต้องการแก้ปัญหาเฉพาะหน้า เนื่องจากปัญหาที่เกิดขึ้นจะต้องรีบหาวิธีการมาแก้ไขให้เร็วที่สุด)

5.2.2 เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ระบุให้ชัดเจนว่าเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นอะไร เช่น แบบทดสอบ แบบสอบถาม แบบสัมภาษณ์แบบสังเกต ฯลฯ

5.3 วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล อธิบายวิธีการของแบบแผนการวิจัยว่ามีทดสอบก่อนเรียน ทดสอบหลังเรียน หรือไม่อย่างไร

6. การเขียนผลการวิเคราะห์ข้อมูล การเขียนผลการวิเคราะห์ข้อมูลควรอธิบายวิธีการวิเคราะห์ข้อมูลว่าใช้สถิติอะไรในการวิเคราะห์ข้อมูล เช่น การนับจำนวน ความถี่ ค่าเฉลี่ย ค่าร้อยละ หรือการทดสอบนัยสำคัญทางสถิติ ฯลฯ และเสนอข้อมูลในรูปแบบใด เช่น แผนภูมิ ตาราง ฯลฯ

7. การเขียนสรุปผล อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ การเขียนสรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ ต้องเริ่มจากการนำผลการวิจัยมาเขียนอีกครั้งหนึ่งแล้วเขียนอภิปรายผลที่เกิดขึ้นอย่างตรงไปตรงมาว่าประสบความสำเร็จหรือล้มเหลว มีอะไรบ้างที่จะสนับสนุนผลการวิจัยที่เกิดขึ้นซึ่งอาจได้มาระหว่างการดำเนินการวิจัย หรืออาจมีสิ่งที่ไม่คาดคิดมาก่อนเกิดขึ้น ผู้วิจัยควรบันทึกเก็บไว้แล้วนำมาเขียนในการอภิปรายผล นอกจากนี้อาจสัมภาษณ์เพื่อหาข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการท วิจัยในครั้งนี้ด้วย ส่วนข้อเสนอแนะอาจเสนอแนะสำหรับการวิจัยในครั้งนี้ หรือเพื่อการท วิจัยในครั้งต่อไปซึ่งควรเขียนเป็นข้อ ๆ

8. เอกสารอ้างอิง (ถ้ามี)

หลักการเขียนรายงานการวิจัยในชั้นเรียน

การเขียนรายงานการวิจัยในชั้นเรียนให้น่าเชื่อถือและยอมรับได้ ควรคำนึงถึงสิ่งต่อไปนี้

1. ปัญหาที่นำมาวิจัยต้องเป็นปัญหาที่แท้จริง มีข้อมูลชัดเจนว่าเป็นปัญหา ไม่ใช่เป็นเพียงสาเหตุของปัญหา เป็นปัญหาที่สามารถหาคำตอบได้ด้วยการวิจัยและเป็นองค์ความรู้ใหม่
2. ชื่อเรื่องการวิจัยหรือชื่อปัญหาวิจัยต้องมีความกะทัดรัด และชัดเจนในตัวของมันเอง เฉพาะเจาะจงและน่าสนใจ คำว่า การศึกษาเกี่ยวกับ... การวิจัย... การทดลอง... การวิเคราะห์... การสำรวจ... หรือการค้นหา... ก็ตามคำเหล่านี้ไม่จำเป็นต้องใช้
3. วัตถุประสงค์ของการวิจัยควรเป็นภาษาที่ชัดเจน เข้าใจง่าย ไม่วกวน หลีกเลียงการ ใช้คำซ้ำซ้อน นำไปสู่การตั้งสมมติฐานและสามารถทำการทดสอบได้
4. วิธีการวิจัยมีความถูกต้อง มีข้อมูลครบถ้วนและถูกต้องตามความเป็นจริง เครื่องมือ ที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล วิธีการวิเคราะห์ข้อมูล และผลการวิเคราะห์ข้อมูลมีความเที่ยงตรง
5. การสื่อความหมายตั้งแต่ต้นจนจบมีความชัดเจน สอดคล้องต่อเนื่อง ผู้อ่านสามารถ เข้าใจได้ดี

ใบงานเสริมความรู้ ที่ 1
หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 ด้านการสร้างนวัตกรรมและการวิจัยในชั้นเรียน

คำชี้แจง : ให้ท่านเขียนตามขั้นตอนต่อไปนี้

ส่วนที่ 1 กำหนดหัวข้อวิจัยในชั้นเรียน

1. เขียน ประเด็น/ ปัญหา/ เรื่องที่สนใจที่พบในการเรียนการสอนพลศึกษา ประมาณ 3 ประเด็น

1.....

2.....

3.....

2. กำหนดชื่อเรื่องงานวิจัยให้สอดคล้องกับประเด็น / ปัญหาในข้อ 1

1.....

2.....

3.....

3. เลือกเรื่องที่ท่านสนใจ ทำวิจัย 1 เรื่อง

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ส่วนที่ 2 แยกส่วนประกอบข้อหวัข้อวิจัยในชั้นเรียน

1. วัตถุประสงค์

.....

2. ตัวแปร

ตัวแปรต้น คือ

.....

ตัวแปรตาม คือ

.....

3. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร คือ

.....

กลุ่มตัวอย่าง คือ

.....

ส่วนที่ 3 : ให้ท่านออกแบบการวิจัย โดยเลือกรูปแบบการวิจัยให้เหมาะสมกับหัวข้อการวิจัย และวัตถุประสงค์การวิจัย

1. รูปแบบการวิจัยที่

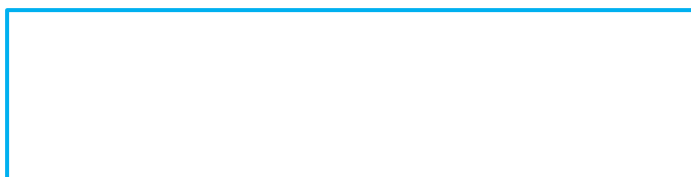
.....

2. ลักษณะของรูปแบบการวิจัย

.....

.....

3. แผนภูมิรูปแบบการวิจัย

4. อธิบายสัญลักษณ์

.....

.....

.....

5. ลักษณะของการทดลอง

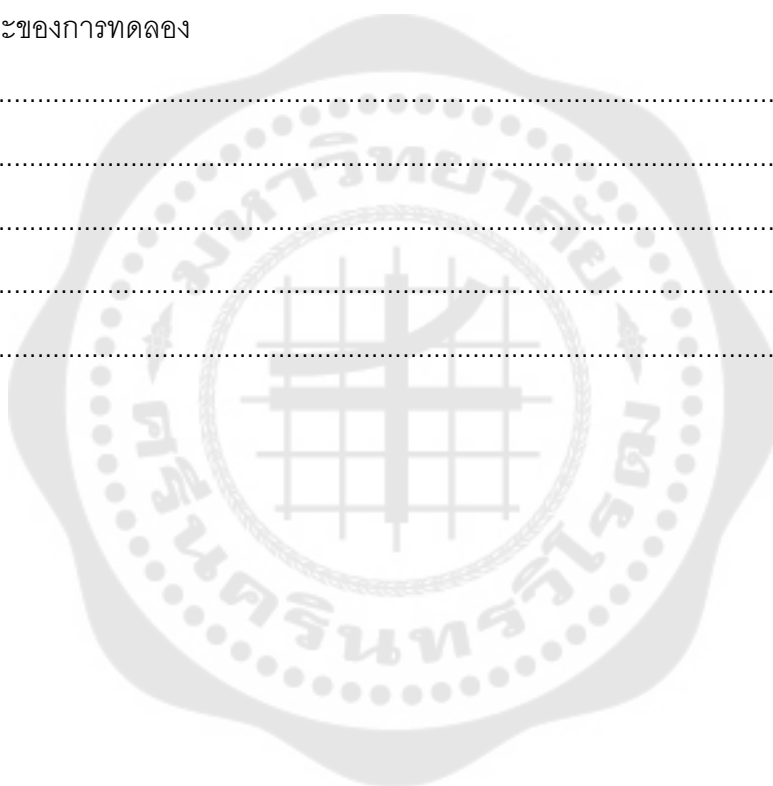
.....

.....

.....

.....

.....

กิจกรรมเสริมทักษะเชิงปฏิบัติการ ที่ 1

หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 ด้านการสร้างนวัตกรรมและการวิจัยในชั้นเรียน

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้ผู้เข้ารับการอบรมมีความรู้ความเข้าใจในหลักการเขียนโครงการสร้างนวัตกรรม และวิจัยในชั้นเรียน
2. เพื่อให้ผู้เข้ารับการอบรมมีทักษะและประสบการณ์การเขียนโครงการสร้างนวัตกรรม และวิจัยในชั้นเรียน

ระยะเวลา 90 นาที

เนื้อหากิจกรรม

หลักการเขียนโครงการวิจัยในชั้นเรียน

ขั้นตอนการดำเนินกิจกรรม

ขั้นนำ

1. ทำการแบ่งกลุ่มผู้เข้ารับการอบรม ออกเป็น 6 กลุ่ม กลุ่มละประมาณ 5 คน โดยสามารถแบ่งกลุ่มตามความต้องการของผู้เข้ารับการอบรม หรือวิทยากรจะเป็นผู้กำหนดกลุ่มให้
2. วิทยากรอธิบายหลักการเขียนเค้าโครงการวิจัย ในชั้นเรียน ประกอบตัวอย่างงานวิจัยในชั้นเรียน
3. ผู้ช่วยวิทยากรแจกเอกสารประกอบกิจกรรมเสริมทักษะเชิงปฏิบัติการที่ 1 ให้กับ ผู้เข้ารับการอบรม แต่ละกลุ่ม โดยให้แต่ละกลุ่ม ทำความเข้าใจเอกสารการเขียนเค้าโครงการวิจัยในชั้นเรียน

ขั้นกิจกรรม

4. ให้ผู้เข้ารับการอบรม แต่ละกลุ่มช่วยกัน เขียนเค้าโครงการวิจัยในชั้นเรียน 1 เรื่อง จะเป็นสำรวจหรือทดลอง แล้วแต่ความเหมาะสม
5. ให้ผู้เข้ารับการอบรม ออกมานำเสนอเค้าโครงงานวิจัย ของตนเองกลุ่มละไม่เกิน 8 นาที

ขั้นสรุป

6. ผู้เข้ารับการอบรม แต่ละกลุ่มรับฟังการสรุป และการประเมินผลงานจากการนำเสนอ

ของตนเอง

สื่อการฝึกอบรม

1. เอกสารประกอบกิจ กรรมเสริม ทักษะเชิง ปฏิบัติการที่ 1 กลุ่มละ 1 ชุด
2. ตัวอย่างการเขียนเค้าโครงการวิจัยในชั้นเรียน
3. กระดาษปรู๊ฟ กลุ่มละ 5 แผ่น
4. อุปกรณ์ เช่น ปากกาเคมี กลุ่มละ 6 ด้าม, กระดาษ A4 เป็นต้น

การประเมินผล

แบบประเมินทักษะเชิงปฏิบัติการหลักสูตรฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างสมรรถนะ ในการฝึก
ประสบการณ์วิชาชีพครู ของนักศึกษานักศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาวิชาพลศึกษา มหาวิทยาลัย
ราชภัฏ

แบบฝึกปฏิบัติการ
การสร้างวัดกรรมและการวิจัยในชั้น

ชื่อเรื่อง.....

.....

ชื่อผู้วิจัย

.....

ภูมิหลัง

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

จุดประสงค์ของการวิจัย

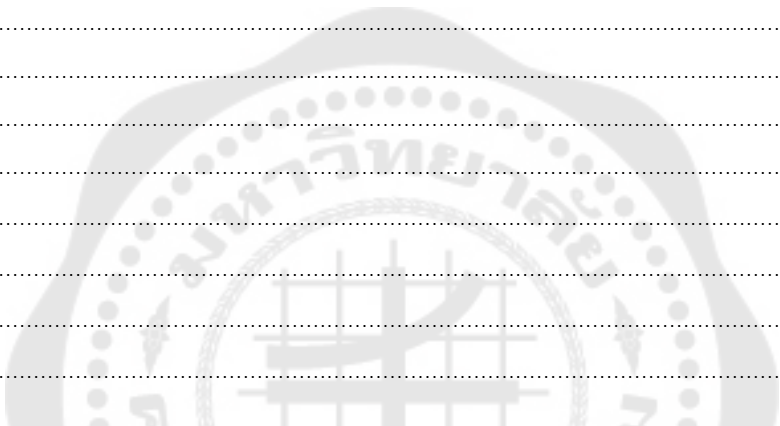
ขอบเขตของการวิจัย

นิยามศัพท์

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

วิธีดำเนินการวิจัย

ประชากร กลุ่มตัวอย่าง

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

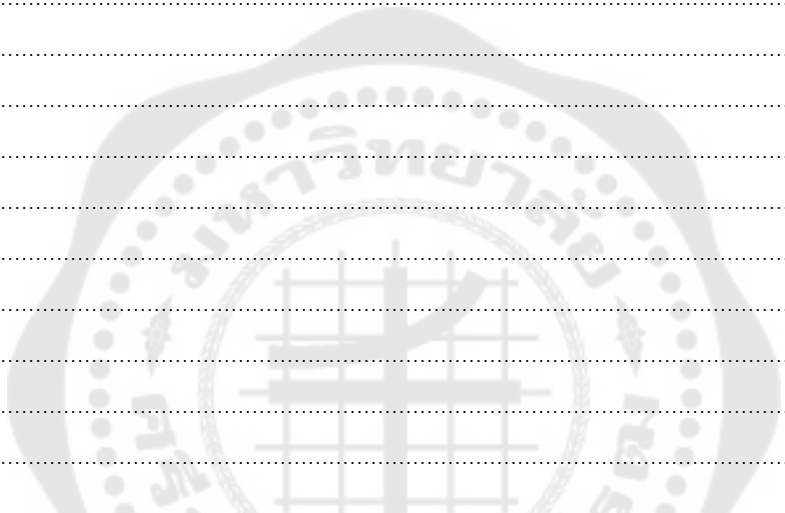
ขั้นตอนในการดำเนินการวิจัย

วิธีวิเคราะห์ข้อมูล

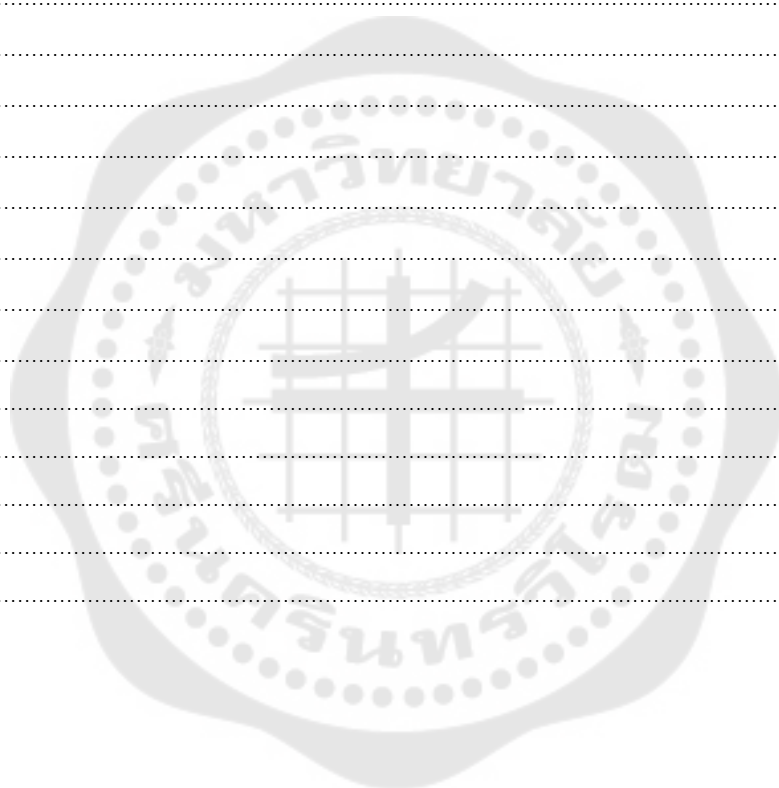

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

แผนปฏิบัติการวิจัย

ภาคผนวก จ

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แบบประเมินความต้องการจำเป็นในการเสริมสร้างสมรรถนะ ในการฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู ของนักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏ
2. แบบสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญ
3. แบบประเมินความเหมาะสมของหลักสูตร
4. แบบวัดความรู้ ใช้ทดสอบก่อน และหลัง การฝึกอบรมหลักสูตรเสริมสร้างสมรรถนะ ในการฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู ของนักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏ
5. แบบประเมินทักษะปฏิบัติของหลักสูตรเสริมสร้างสมรรถนะ ในการฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู ของนักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏ
6. แบบวัดเจตคติการเข้าร่วมอบรมหลักสูตรเสริมสร้างสมรรถนะ ในการฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู ของนักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏ

**แบบประเมินความต้องการจำเป็นในการเสริมสร้างสมรรถนะ ในการฝึก
ประสบการณ์วิชาชีพครู ของนักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา
มหาวิทยาลัยราชภัฏ**

คำชี้แจงแบบประเมิน

1. แบบประเมินชุดนี้ เป็นแบบประเมินข้อมูลพื้นฐาน ความต้องการจำเป็นในการเสริมสร้างสมรรถนะในการฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู ของนักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏ โดยมีลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ซึ่งในแบบสำรวจฉบับนี้ ประกอบด้วย 3 ตอน คือ

ตอนที่ 1 ข้อมูลเบื้องต้นของผู้ตอบแบบสำรวจ

ตอนที่ 2 การสำรวจความต้องการจำเป็นในการเสริมสร้างสมรรถนะในการฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู ของนักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏ

ตอนที่ 3 ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะอื่นๆ

2. ข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามนี้ผู้วิจัยจะนำไปวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อสร้างหลักสูตรฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างสมรรถนะ ในการฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู ของนักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏ ต่อไป

3. เพื่อให้ได้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์ผู้วิจัยขอความกรุณาจากท่านโปรดตอบแบบสอบถามให้ครบทุกข้อและเป็นความจริงที่สุด

4. การวิเคราะห์ข้อมูลครั้งนี้ ผู้วิจัยจะนำเสนอในภาพรวม โดยข้อมูลที่ท่านให้ความกรุณาตอบมาทั้งหมด ผู้วิจัยจะเก็บเป็นความลับ

ผู้วิจัยขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมาในโอกาสนี้

นายสุทธิกร แก้วทอง

นิสิตหลักสูตรปริญญาการศึกษาดุขุภีบัณฑิต

สาขาวิชาสุขศึกษและพลศึกษา

เบอร์ติดต่อ 091-842-5556

ตอนที่ 1 ข้อมูลเบื้องต้นของผู้ตอบแบบสอบถาม

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง ☐ หน้าข้อความที่เป็นจริงตามความเห็นของผู้ตอบแบบสอบถาม

1. เพศ ☐ 1) ชาย ☐ 2) หญิง

2. สถาบันการศึกษาที่สังกัด
(ระบุ).....

3. ระดับการศึกษา
☐ 1) ปริญญาโท ☐ 2) ปริญญาเอก

4. ผลงานทางวิชาการ

☐ 1) อาจารย์	☐ 2) ผู้ช่วยศาสตราจารย์
☐ 3) รองศาสตราจารย์	☐ 4) ศาสตราจารย์

5. ระยะเวลาในการเป็นอาจารย์ผู้สอน

☐ 1) น้อยกว่า 5 ปี
☐ 2) ระหว่าง 5 – 10 ปี
☐ 3) มากกว่า 10 ปี

ตอนที่ 2 สภาพความต้องการจำเป็นในการสร้างเสริมสมรรถนะสำหรับการฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู ของนักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏ

คำชี้แจง โปรดอ่านข้อความในแบบสอบถามแต่ละด้านซึ่งมีทั้งหมด 7 ด้านให้เข้าใจจากนั้นให้ท่านพิจารณาว่า ความต้องการจำเป็นในการสร้างเสริมสมรรถนะสำหรับการฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู ของนักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏ **สภาพในปัจจุบันอยู่ในระดับใด** และความต้องการจำเป็นในการสร้างเสริมสมรรถนะสำหรับการฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู ของนักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏ **สภาพที่ควรจะเป็นอยู่ในระดับใด** จากนั้นให้ท่านเลือกทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับความคิดเห็นของท่านมากที่สุด ซึ่งสภาพในปัจจุบันกับสภาพที่ควรจะเป็นของการสร้างเสริมสมรรถนะ อาจจะมีค่าคะแนนที่เหมือนกันหรือแตกต่างกันก็ได้ขึ้นอยู่กับความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถาม ตามค่าคะแนนดังต่อไปนี้

คะแนน	สภาพในปัจจุบันต่อการสร้างเสริมสมรรถนะ	สภาพที่ควรจะเป็นต่อการสร้างเสริมสมรรถนะ
5	สภาพในปัจจุบันต่อการสร้างเสริมสมรรถนะในประเด็นดังกล่าวในระดับมากที่สุด	สภาพที่ควรจะเป็นต่อการสร้างเสริมสมรรถนะในประเด็นดังกล่าวในระดับมากที่สุด
4	สภาพในปัจจุบันต่อการสร้างเสริมสมรรถนะในประเด็นดังกล่าวในระดับมาก	สภาพที่ควรจะเป็นต่อการสร้างเสริมสมรรถนะในประเด็นดังกล่าวในระดับมาก
3	สภาพในปัจจุบันต่อการสร้างเสริมสมรรถนะในประเด็นดังกล่าวในระดับปานกลาง	สภาพที่ควรจะเป็นต่อการสร้างเสริมสมรรถนะในประเด็นดังกล่าวในระดับปานกลาง
2	สภาพในปัจจุบันต่อการสร้างเสริมสมรรถนะในประเด็นดังกล่าวในระดับน้อย	สภาพที่ควรจะเป็นต่อการสร้างเสริมสมรรถนะในประเด็นดังกล่าวในระดับน้อย
1	สภาพในปัจจุบันต่อการสร้างเสริมสมรรถนะในประเด็นดังกล่าวในระดับน้อยที่สุด	สภาพที่ควรจะเป็นต่อการสร้างเสริมสมรรถนะในประเด็นดังกล่าวในระดับน้อยที่สุด

[illegible]

[illegible]

3.2 ข้อเสนอแนะต่อกระบวนการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างสมรรถนะ ในการฝึก
 ประสบการณ์วิชาชีพครู ของนักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา มหาวิทยาลัย
 ราชภัฏ

.....

.....

.....

.....

.....

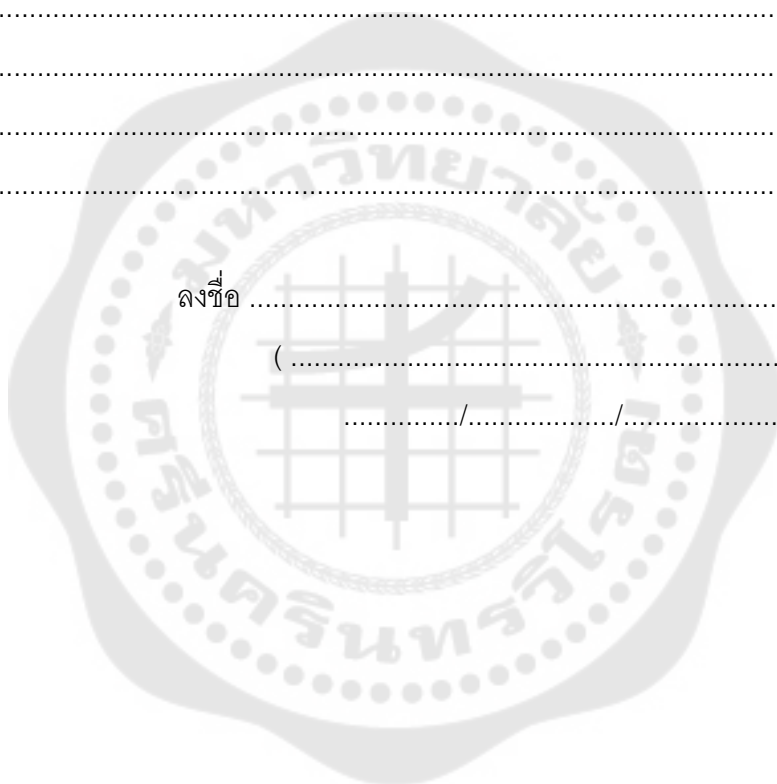
.....

.....

.....

.....

ลงชื่อ ผู้ประเมิน
 (.....)
/...../.....

แบบสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญ

เรื่อง การหลักสูตรฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างสมรรถนะในการฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู
ของนักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏ

วัตถุประสงค์

เพื่อศึกษาข้อมูลสภาพปัจจุบัน ความเป็นไปได้ของการเสริมสร้างสมรรถนะในการฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู เพื่อพัฒนามาเป็นกรอบแนวคิดของหลักสูตรฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างสมรรถนะในการฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู ของนักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏ

รายละเอียดการสัมภาษณ์

ชื่อผู้ให้สัมภาษณ์.....ตำแหน่ง.....
เพศ.....อายุ.....วุฒิการศึกษา.....
สถานที่ทำงาน.....ให้สัมภาษณ์ในฐานะ.....
วันที่.....เดือน.....พ.ศ. เวลา..... น.

ประเด็นคำถาม – ความสำคัญ

1. ด้านการสร้างนวัตกรรมและการวิจัยในชั้นเรียน ที่นักศึกษาควรได้รับการเสริมสร้างสมรรถนะก่อนการออกฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู ของนักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏ ควรมีเนื้อหาอะไร

.....

.....

.....

.....

.....

.....

2. ด้านการวัดและประเมินผลทางการศึกษา ที่นักศึกษาควรได้รับการเสริมสร้างสมรรถนะก่อนการออกฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู ของนักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏ ควรมีเนื้อหาอะไร

3. ด้านเทคโนโลยีเพื่อการศึกษา ที่นักศึกษาควรได้รับการเสริมสร้างสมรรถนะในการฝึก
ประสบการณ์วิชาชีพครู ของนักศึกษานักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์บัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา
มหาวิทยาลัยราชภัฏ ควรมีเนื้อหาอะไร

4. ท่านคิดว่า หลักสูตรฝึกอบรมทั้ง 3 ด้าน ควรใช้ เทคนิค แนวคิด หรือ ทฤษฎีการจัดการเรียนรู้
อะไร เป็นตัวขับเคลื่อนหลักสูตรฝึกอบรม รวมทั้งกิจกรรมการฝึกอบรม ควรมีลักษณะเป็นอย่างไร

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ลงชื่อ ผู้ให้สัมภาษณ์
(.....)
...../...../.....

แบบประเมินความเหมาะสมของหลักสูตร

ความเหมาะสมของหลักสูตรฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างสมรรถนะ ในการฝึกประสบการณ์ วิชาชีพครู ของนักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏ

วัตถุประสงค์

แบบประเมินฉบับนี้ เป็นเครื่องมือการวิจัยเรื่องการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างสมรรถนะ ในการฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู ของนักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏ มีวัตถุประสงค์ให้ “ท่าน” ซึ่งเป็นผู้เชี่ยวชาญ ได้กรุณาพิจารณาความเหมาะสมของร่างหลักสูตรฝึกอบรม โดยแสดงความคิดเห็นว่าแต่ละองค์ประกอบ ในร่างหลักสูตรฉบับนี้มีความสอดคล้องกับองค์ประกอบอื่น ๆ หรือบริบทอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาสมรรถนะในการฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูหรือไม่ในระดับใด ซึ่งแบบประเมินฉบับนี้ จะเป็นกรอบแนวทางในการสร้างหลักสูตรฝึกอบรม และผู้วิจัยกำหนดเกณฑ์การประเมิน ดังนี้

คะแนน	5	หมายถึง	เหมาะสมมากที่สุด
คะแนน	4	หมายถึง	เหมาะสมมาก
คะแนน	3	หมายถึง	เหมาะสมปานกลาง
คะแนน	2	หมายถึง	เหมาะสมน้อย
คะแนน	1	หมายถึง	เหมาะสมน้อยที่สุด

ผู้วิจัย ขอความอนุเคราะห์จากผู้เชี่ยวชาญ ได้ให้ข้อคิดเห็นเพื่อเป็นประโยชน์ทำให้งานวิจัย มีความชัดเจน และขอขอบพระคุณที่ท่านได้ให้ความอนุเคราะห์ในครั้งนี้

สุทธิกร แก้วทอง

ผู้วิจัย

คำชี้แจง ให้ท่านพิจารณาว่าองค์ประกอบต่าง ๆ ของหลักสูตรในส่วนต่างๆ ต่อไปนี้มีความเหมาะสมมากน้อยเพียงใด และทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องระดับความเหมาะสมการประเมินให้ตรงกับความคิดเห็นของท่านว่าสิ่งที่ประเมิน มีความเหมาะสมเพียงใด

ประเด็นในการประเมิน	ความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญ					ข้อเสนอแนะ
	5	4	3	2	1	
1. หลักสูตรสามารถนำไปใช้ปฏิบัติจริงได้						
2. หลักสูตรเกิดประโยชน์ต่อผู้เข้ารับการอบรม						
3. หน่วยการเรียนรู้มีความครบถ้วนและครอบคลุมหลักสูตร						
4. หน่วยการเรียนรู้ตามโครงสร้างหลักสูตรเรียงลำดับได้อย่างเหมาะสม						
5. วัตถุประสงค์ของหลักสูตรสอดคล้องกับหลักการและแนวทางการจัดอบรม						
6. สิ่งที่ยุ่่งหวัง/วัตถุประสงค์สอดคล้องกับหน่วยการเรียนรู้ในแต่ละหน่วย						
7. เนื้อหาของหลักสูตรครบถ้วนและครอบคลุมสิ่งที่ยุ่่งหวัง/วัตถุประสงค์						
8. เนื้อหาถูกต้องตามหลักวิชาการ อ่านเข้าใจง่าย และรูปแบบการนำเสนอมีความน่าสนใจ						
9. เนื้อหาเหมาะสมกับผู้เข้ารับการฝึกอบรม						
10. กิจกรรมการฝึกอบรมมีความหลากหลาย						
11. สื่อการฝึกอบรมครอบคลุมและเหมาะสมกับเนื้อหา						
12. วิธีการประเมินในหลักสูตรมีความถูกต้องเหมาะสม และสามารถประเมินได้จริง						
13. แบบประเมินต่างๆ สามารถประเมินได้ตามสิ่งที่ยุ่่งหวัง/วัตถุประสงค์						
14. ระยะเวลาการฝึกอบรมเหมาะสมกับหลักสูตร						
15. คู่มือประกอบการฝึกอบรมตามหลักสูตรมีความเหมาะสม สามารถนำไปใช้ได้จริง						

แบบประเมินความสอดคล้องระหว่างองค์ประกอบของหลักสูตร

ความสอดคล้องระหว่างองค์ประกอบของหลักสูตรฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างสมรรถนะ ในการฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู ของนักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏ

วัตถุประสงค์

แบบประเมินความสอดคล้องระหว่างองค์ประกอบของหลักสูตรฉบับนี้ เป็นเครื่องมือการวิจัยเรื่อง การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างสมรรถนะ ในการฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู ของนักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏ ซึ่งแบบประเมินจะเป็นกรอบแนวทางในการสร้างหลักสูตรฝึกอบรมฯ และผู้วิจัยกำหนดเกณฑ์การประเมิน ดังนี้

มีความเห็นว่า	สอดคล้อง	กำหนดคะแนนเป็น	1
มีความเห็นว่า	สอดคล้อง	กำหนดคะแนนเป็น	0
มีความเห็นว่า	สอดคล้อง	กำหนดคะแนนเป็น	-1

ผู้วิจัยขอความอนุเคราะห์จากผู้เชี่ยวชาญ ได้ให้ข้อคิดเห็นเพื่อเป็นประโยชน์ทำให้ งานวิจัยมีความชัดเจน และขอขอบพระคุณที่ท่านได้ให้ความอนุเคราะห์ในครั้งนี้

สุทธิกร แก้วทอง

ผู้วิจัย

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องระดับความสอดคล้องให้ตรงกับความคิดเห็นของท่าน
ว่าสิ่งที่ประเมิน มีความสอดคล้องกันเพียงใด

รายการประเมิน	ดัชนีความ สอดคล้อง			ข้อเสนอแนะ
	1	0	-1	
1. วัตถุประสงค์ของหลักสูตรฝึกอบรม มีความสอดคล้องกับการส่งเสริมสมรรถนะในการฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูฯ				
2. กิจกรรมที่ใช้ในการอบรมสามารถสร้างเสริมสมรรถนะในการฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูฯ				
3. วิธีการจัดกิจกรรมในการฝึกอบรม มีกระบวนการที่ชัดเจน และเวลาที่ใช้สอดคล้องกับกิจกรรม				
4. สาระสำคัญที่ผู้เข้ารับการฝึกอบรมมีความครบถ้วนสมบูรณ์ตามเนื้อหาของหน่วยการเรียนรู้				
5. สื่อที่ใช้ในการฝึกอบรมมีความครบถ้วนสมบูรณ์ตามเนื้อหาของหน่วยการเรียนรู้				
6. แนวทางการประเมินหลังการฝึกอบรมมีความชัดเจน ทั้งด้านความรู้ ทักษะ และเจตคติ				
7. หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 ด้านการสร้างนวัตกรรมและการวิจัยในชั้นเรียน				
7.1 จุดมุ่งหมายของหลักสูตรฝึกอบรมกับวัตถุประสงค์การฝึกอบรม				
7.2 วัตถุประสงค์การฝึกอบรมกับเนื้อหาการฝึกอบรม				
7.3 เนื้อหาการฝึกอบรมกับกิจกรรมการฝึกอบรม				
7.4 กิจกรรมการฝึกอบรมกับสื่อการฝึกอบรม				
7.5 วัตถุประสงค์การฝึกอบรมกับการวัดและประเมินผล				
8. หน่วยการเรียนรู้ที่ 2 ด้านการวัดและประเมินผลการศึกษา				
8.1 จุดมุ่งหมายของหลักสูตรฝึกอบรมกับวัตถุประสงค์การฝึกอบรม				

รายการประเมิน	ดัชนีความ สอดคล้อง			ข้อเสนอแนะ
	1	0	-1	
8.2 วัตถุประสงค์การฝึกอบรมกับเนื้อหาการฝึกอบรม				
8.3 เนื้อหาการฝึกอบรมกับกิจกรรมการฝึกอบรม				
8.4 กิจกรรมการฝึกอบรมกับสื่อการฝึกอบรม				
8.5 วัตถุประสงค์การฝึกอบรมกับการวัดและประเมินผล				
9. หน่วยการเรียนรู้ที่ 3 ด้านการใช้เทคโนโลยีเพื่อการศึกษา				
9.1 จุดมุ่งหมายของหลักสูตรฝึกอบรมกับวัตถุประสงค์การฝึกอบรม				
9.2 วัตถุประสงค์การฝึกอบรมกับเนื้อหาการฝึกอบรม				
9.3 เนื้อหาการฝึกอบรมกับกิจกรรมการฝึกอบรม				
9.4 กิจกรรมการฝึกอบรมกับสื่อการฝึกอบรม				
9.5 วัตถุประสงค์การฝึกอบรมกับการวัดและประเมินผล				

ความคิดเห็นหรือข้อเสนอแนะอื่นๆ

.....

.....

.....

.....

.....

ขอขอบคุณในความอนุเคราะห์

ผู้วิจัย

แบบทดสอบและแบบวัดเพื่อการวิจัย
เรื่อง หลักสูตรฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างสมรรถนะ ในการฝึกประสบการณ์
วิชาชีพครู ของนักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา
มหาวิทยาลัยราชภัฏ

คำชี้แจง

1. แบบทดสอบและแบบวัดเพื่อการวิจัยชุดนี้ เป็นแบบทดสอบวัดความรู้ แบบประเมินทักษะปฏิบัติ และแบบประเมินเจตคติ แบ่งออกเป็น 3 ชุด คือ

ชุดที่ 1 แบบวัดความรู้ ใช้ทดสอบก่อน และหลัง การฝึกอบรมหลักสูตรเสริมสร้างสมรรถนะ ในการฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู ของนักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏ

ชุดที่ 2 แบบประเมินทักษะปฏิบัติของหลักสูตรเสริมสร้างสมรรถนะ ในการฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู ของนักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏ

ชุดที่ 3 แบบวัดเจตคติการเข้าร่วมอบรมหลักสูตรเสริมสร้างสมรรถนะ ในการฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู ของนักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏ

2. ผลที่ได้จากการประเมินจากเครื่องมือทั้ง 3 ชุดนี้ จะช่วยยืนยันถึงประสิทธิภาพของหลักสูตรฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างสมรรถนะ ในการฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู ของนักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏ

ชุดที่ 1

แบบวัดความรู้ตามหลักสูตรฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างสมรรถนะ ในการฝึกประสบการณ์
วิชาชีพครู ของนักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา
มหาวิทยาลัยราชภัฏ

คำชี้แจง

1. แบบวัดความรู้ ตามตามหลักสูตรฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างสมรรถนะ ในการฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู ของนักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏ มี จำนวน 30 ข้อ
2. ให้พิจารณาเลือกคำตอบที่ถูกต้องเพียงข้อละ 1 คำตอบ และทำเครื่องหมาย X หน้าคำตอบที่ถูกต้องที่สุดลงในกระดาษคำตอบที่แนบมา

1. การวิจัยในชั้นเรียน มีความหมายว่าอย่างไร

- ก. การวิจัยที่ทำในชั้นเรียนโดยครูและนักเรียน
- ข. การวิจัยโดยครูเพื่อแก้ปัญหาหรือพัฒนาผู้เรียน
- ค. การศึกษาค้นคว้า คิดค้นนวัตกรรมโดยครูเพื่อแก้ปัญหาและพัฒนาการเรียนการสอน
- ง. กระบวนการแก้ปัญหาและพัฒนาการเรียนการสอนของครูเพื่อให้มีประสิทธิภาพสูงขึ้น

2. ขั้นตอนที่สำคัญที่สุดของการวิจัยในชั้นเรียน คือข้อใด

- ก. การศึกษาวรรณกรรม และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
- ข. การวิเคราะห์ปัญหาและกำหนดหัวข้อการวิจัย
- ค. การกำหนดรูปแบบการวิจัยที่นำมาใช้ในการวิจัย
- ง. การเลือกและพัฒนานวัตกรรมที่ใช้ในการแก้ปัญหา

3. การสร้างและพัฒนานวัตกรรมมีขั้นตอนอย่างไร

- ก. ศึกษาแนวคิด ทฤษฎี กำหนดจุดประสงค์ สร้างต้นแบบ ทดลองใช้ เผยแพร่
- ข. ศึกษาแนวคิด ทฤษฎี กำหนดจุดประสงค์ ทดลองใช้ สร้างต้นแบบ เผยแพร่
- ค. กำหนดจุดประสงค์ ศึกษาแนวคิด ทฤษฎี สร้างต้นแบบ ทดลองใช้ เผยแพร่
- ง. กำหนดจุดประสงค์ ศึกษาแนวคิด ทฤษฎี ทดลองใช้ สร้างต้นแบบ เผยแพร่

4. การหาประสิทธิภาพของนวัตกรรมใช้สูตรในข้อใด

- ก. ΣX
- ข. KR 21
- ค. E1 / E2
- ง. IOC

5. นวัตกรรมทางการศึกษา มี 2 ประเภท คือ

- ก. นวัตกรรม และเทคโนโลยี
- ข. สื่อสิ่งพิมพ์ และ คอมพิวเตอร์
- ค. สื่อการสอน และเทคนิควิธีการสอน
- ง. นวัตกรรม และวัสดุอุปกรณ์

6. นวัตกรรมที่ใช้แก้ปัญหาหรือพัฒนาการเรียนการสอนมีประสิทธิภาพหรือไม่
พิจารณาได้จากข้อใด

- ก. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
- ข. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเจตคติ
- ค. คุณลักษณะของผู้เรียนที่เปลี่ยนแปลงไปหลังการใช้นวัตกรรม
- ง. คุณลักษณะที่พึงประสงค์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และเจตคติของผู้เรียน

7. จุดมุ่งหมายของการเขียนโครงการวิจัยคือข้อใด

- ก. เพื่อวางแผนดำเนินการวิจัย
- ข. เพื่อออกแบบการวิจัย
- ค. เพื่อให้ได้คำตอบของปัญหาการวิจัย
- ง. เพื่อกำหนดแนวทางดำเนินการวิจัยให้มีประสิทธิภาพ

8. ในการออกแบบการวิจัยควรคำนึงถึงสิ่งใดต่อไปนี้มากที่สุด

- ก. กลุ่มตัวอย่าง เครื่องมือวิจัย และการนำเสนอผลการวิจัย
- ข. เครื่องมือวิจัย กลุ่มตัวอย่าง สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล
- ค. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล การนำเสนอข้อมูล และการอภิปรายผล
- ง. การเก็บรวบรวมข้อมูล สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล และการนำเสนอข้อมูล

9. การทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยผลการเรียนก่อน – หลังเรียนของนักเรียน
กลุ่มเดียวใช้สถิติข้อใด

- ก. ร้อยละ
- ข. ค่าเฉลี่ย และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
- ค. t-test แบบ dependent group
- ง. t-test แบบ independent group

10. การรายงานการวิจัยมีประโยชน์มากที่สุด คือ ข้อใด

- ก. ช่วยเผยแพร่ผลงานทางวิชาการของครู
- ข. ใช้เป็นผลงานวิชาการของผู้วิจัยได้
- ค. ก่อให้เกิดการขยายขอบเขตขององค์ความรู้สาขาวิชาต่าง ๆ
- ง. ทำให้ผู้สนใจได้รับทราบผลการวิจัย และเป็นที่ยอมรับในวงวิชาการ

11. ข้อใดสำคัญที่สุดที่ครูผู้สอนต้องพิจารณาเพื่อเลือกใช้วิธีการประเมินผลสัมฤทธิ์ของนักเรียน

- ก. ความง่ายในการให้คะแนน
- ข. การเป็นที่ยอมรับของผู้บริหาร
- ค. ความง่ายในการเตรียมวิธีการประเมินผล
- ง. การสะท้อนการบรรลุวัตถุประสงค์ในการสอน

12. ความมุ่งหมายของการวัดและการประเมินผลทางการศึกษาคือข้อใด

- ก. กระตุ้นผู้เรียนเกิดความสนใจ
- ข. ทราบความก้าวหน้าของนักเรียน
- ค. ใช้เป็นแนวทางในการจำแนกกลุ่มนักเรียน
- ง. ถูกทุกข

13. การวัดผลการศึกษา มีความคลาดเคลื่อน เนื่องจากสาเหตุ ข้อใด

- ก. คุณภาพของผู้สอน
- ข. คุณภาพของนักเรียน
- ค. คุณภาพของเครื่องมือ
- ง. คุณภาพของสถานศึกษา

14. การประเมินผลก่อนเรียนใช้ประโยชน์ในเรื่องใดมากที่สุด
- เพื่อกระตุ้นความรู้แก่ผู้เรียน
 - เพื่อรู้พื้นฐานความรู้แก่ผู้เรียน
 - เพื่อให้การช่วยเหลือที่ถูกต้องแก่ผู้เรียน
 - เพื่อจุดเริ่มต้นในการให้ความรู้ใหม่แก่ผู้เรียน
15. ข้อใดกล่าวไม่ถูกต้องเกี่ยวกับเรื่องการวัดและประเมินผลทางการศึกษา
- การวัดผลต้องมีเกณฑ์การตัดสินเสมอ
 - การวัดผลเป็นกิจกรรมหนึ่งในกระบวนการประเมินผล
 - การประเมินผลการศึกษาที่ดีต้องประเมินผลจากการเรียนรู้จากตัวผู้เรียนเท่านั้น
 - การประเมินผลการเรียนรู้การสอนที่ถูกต้องจะต้องประเมินตอนกลางภาคและปลายภาคเท่านั้น
16. ข้อใด ไม่ใช่ คุณลักษณะของผู้สังเกต เพื่อประเมินผลการศึกษา
- ไม่มีอคติส่วนตัว ไม่ลำเอียง
 - บันทึกสิ่งที่สังเกตโดยไม่ใส่ความคิดเห็น
 - มีความมั่นใจสูง สรุปผลได้ในขณะนั้นทันที
 - ทำการบันทึกสิ่งที่พบเห็นจากการสังเกตไม่ปล่อยให้เวลาผ่านไป
17. ข้อใดที่ผู้สอน ไม่ควรแนะนำนักเรียน ในการจัดทำแฟ้มสะสมงาน
- จัดทำเองภายใต้การแนะนำของครู
 - ให้นักเรียนไปศึกษาจากแหล่งคนคว้าได้
 - นักเรียนคิดประเด็นและเนื้อหาสาระเอง
 - รวบรวมความรู้ ผลงานของผู้รู้มาเก็บในแฟ้ม
18. ข้อใดกล่าวถึงการวัดและประเมินผลได้อย่างถูกต้อง
- การวัดผลเหมือนกับการประเมินผล
 - การวัดผลมากอนจึงมีการประเมินผล
 - การประเมินผลมากอนจึงมีการวัดผล
 - การวัดผลและการประเมินผลทำพร้อมกัน

19. ข้อใดไม่ใช่สมรรถนะด้านพุทธิพิสัย (cognitive Domain) ในวิชาพลศึกษา

- ก. มีความอดทนอดกลั้นต่อสิ่งยั่วเย้า ที่ทำให้ โกรธขณะแข่งขันกีฬา
- ข. มีความรู้ ความเข้าใจในกฎ กติกาและมารยาทในการเล่นกีฬา
- ค. มีไหวพริบสามารถแก้ไขสถานการณ์การเล่นขณะที่เป็นรองคู่ต่อสู้ขณะแข่งขันกีฬา
- ง. มีความคิดสร้างสรรค์ สามารถคิดค้นออกแบบทักษะการปฏิบัติ ที่แตกต่างจากรูปแบบ

เดิมได้

20. ข้อใดกล่าวถูกต้องถึงหลักการวัดผลทางพลศึกษา

- ก. สัดส่วนของคะแนนการวัดผลด้านในแต่ละด้านจะต้องเท่ากัน
- ข. สัดส่วนของคะแนนการวัดผลด้านในแต่ละด้านจะต้องไม่เท่ากัน
- ค. สัดส่วนของคะแนนการวัดผลด้านเจตคติ จะมี คะแนนน้อยที่สุด
- ง. สัดส่วนของคะแนนการวัดผลด้านทักษะปฏิบัติจะมี คะแนนที่มากที่สุด

21. สถานศึกษาควรดำเนินการด้านเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารอย่างไร

- ก. นำความรู้เรื่องเทคโนโลยีสารสนเทศมาใช้ให้เกิดประโยชน์
- ข. ผลิตและสร้างสื่อเทคโนโลยีสารสนเทศทางการศึกษาใหม่ๆ
- ค. ใช้เทคโนโลยีเป็นเครื่องมือในการค้นคว้าหาความรู้
- ง. ถูกทุกข้อ

22. บทบาทของครูต่อนโยบายด้านเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารเพื่อการศึกษา

- ก. พัฒนาระบบ
- ข. พัฒนาบุคลากร
- ค. ผู้ใช้หรือผู้ผลิต
- ง. ประสาน บริการวิชาการชุมชน

23. การนำเทคโนโลยีมาใช้ควรคำนึงถึงสิ่งใด

- ก. ประสิทธิภาพของงาน ประหยัด ประสิทธิภาพ
- ข. ประสิทธิภาพของงาน สะดวก ปลอดภัย
- ค. ความก้าวหน้า
- ง. ความมั่นคง

24. ข้อใดอธิบายความหมายของแหล่งทรัพยากรการเรียนรู้ได้ดีที่สุด

- ก. สถานที่ที่บุคคลไปแสวงหาความรู้
- ข. การที่ผู้เรียนเข้าไปค้นคว้าความรู้ในห้องสมุด
- ค. แหล่งรวบรวมทรัพยากรที่เป็นประโยชน์ต่อการเรียนการสอน
- ง. แหล่งรวบรวมทรัพยากรบุคคล วัสดุ อุปกรณ์ ข้อมูลและสถานที่ส่งเสริมการเรียนรู้และค้นหาคำตอบ

25. ขั้นตอนการพัฒนาสื่อ นวัตกรรม เทคโนโลยีทางการศึกษา ข้อใดที่ต้องทำเป็นอันดับสุดท้าย

- ก. การประสานความร่วมมือในการผลิต จัดทำ พัฒนา และแลกเปลี่ยนการใช้สื่อนวัตกรรมและเทคโนโลยี เพื่อการศึกษาที่ทันสมัย สำหรับใช้จัดการเรียนการสอนและพัฒนางานด้านวิชาการกับสถานศึกษา เขตพื้นที่การศึกษา ผู้ปกครอง องค์กรในท้องถิ่น รวมทั้งหน่วยงานและสถาบันอื่นๆ

- ข. การประเมินผลการผลิต พัฒนา และใช้สื่อนวัตกรรม และเทคโนโลยี เพื่อการศึกษาอย่างต่อเนื่อง
- ค. การเผยแพร่สื่อนวัตกรรม และเทคโนโลยี เพื่อการศึกษาที่ครูผลิตและพัฒนาให้เพื่อนครู สถาบันการศึกษา ทั้งภายในและภายนอกเขตพื้นที่การศึกษาได้ใช้ประโยชน์ต่อการเรียนการสอนและการพัฒนาวิชาชีพครูอย่างมีประสิทธิภาพ
- ง. ผลิต พัฒนาสื่อนวัตกรรมการเรียนการสอน รวมทั้งประเมินคุณภาพสื่อฯ เพื่อเลือกใช้ประกอบการเรียนการสอนทุกกลุ่มสาระการเรียนรู้

26. ข้อใดไม่ใช่ขั้นตอนของกระบวนการคิดค้นนวัตกรรมการเรียนการสอน

- ก. สร้างนวัตกรรม
- ข. ปรับปรุงนวัตกรรม
- ค. ทดลองใช้เพื่อหาประสิทธิภาพของนวัตกรรม
- ง. ศึกษาปัญหา ค้นหาจุดที่จะพัฒนาการเรียนการสอน

27. ข้อใดเป็นคุณลักษณะที่ดีอย่างหนึ่งของเครื่องมือเก็บรวบรวมข้อมูล

- ก. เป็นเครื่องมือที่ใช้ง่าย ใครก็ใช้ได้
- ข. เป็นเครื่องมือที่ใช้กันอย่างแพร่หลาย
- ค. เป็นเครื่องมือที่เก็บข้อมูลได้ตรงคุณลักษณะตามจุดมุ่งหมาย
- ง. เป็นเครื่องมือที่ต้องใช้เทคนิควิธีการหลายอย่างจึงจะเก็บข้อมูล

28. การหาประสิทธิภาพของนวัตกรรม E1/E2 อยู่ในขั้นตอนใดของ ADDIE Model

- ก. การพัฒนา (Develop)
- ข. การนำไปใช้ (Implement)
- ค. การประเมิน (Evaluation)
- ง. การออกแบบ (Design)

29. การตรวจแบบทดสอบที่สร้างขึ้นว่าครอบคลุมในด้านเนื้อหาและระดับความลึกหรือไม่ ทำได้อย่างไร

- ก. วิเคราะห์จุดประสงค์
- ข. ให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจ
- ค. นำไปทดลองใช้กับนักเรียน
- ง. ตรวจด้วยตนเองหลังจากวิเคราะห์ข้อสอบเป็นรายข้อแล้ว

30. ข้อใดไม่เป็นข้อมูลสำหรับการพิจารณาปรับปรุงนวัตกรรมการเรียนการสอน

- ก. จุดเด่น จุดอ่อน ที่พบจากการใช้นวัตกรรม
- ข. ข้อมูลต่าง ๆ ที่พบและบันทึกไว้ระหว่างทดลอง
- ค. ความคิดเห็น ข้อเสนอแนะที่ได้จากผู้ใช้นวัตกรรมหรือผู้เชี่ยวชาญ
- ง. การวิเคราะห์ข้อมูลด้วยคอมพิวเตอร์โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS/PC⁺

.....

เฉลยแบบวัดความรู้

1. ค 2. ข 3. ก 4. ค 5. ค 6. ค 7. ง 8. ข 9. ค 10. ค
11. ง 12. ง 13. ค 14. ข 15. ข 16. ค 17. ง 18. ข 19. ก 20. ก
21. ง 22. ค 23. ก 24. ง 25. ค 26. ง 27. ค 28. ข 29. ข 30. ง

ชุดที่ 2

แบบประเมินทักษะปฏิบัติของหลักสูตรเสริมสร้างสมรรถนะ ในการฝึกประสบการณ์
วิชาชีพครู ของนักศึกษานักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์บัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา
มหาวิทยาลัยราชภัฏ

ชื่อ.....รหัสนักศึกษา.....

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่าง □ ที่ท่านเห็นสอดคล้องกับการพิจารณาของท่านซึ่งแบบประเมินทักษะปฏิบัติ กำหนดแบ่งการประเมินออกเป็น ส่วน คือ 2

ประเมินเอกสารประกอบกิจกรรมทักษะปฏิบัติ โดยกำหนดให้ 1 ส่วนที่

3คะแนน หมายถึง ดี

2คะแนน หมายถึง พอใช้

1คะแนน หมายถึง ปรับปรุง

ประเมินการนำเสนอผลงานจากการประกอบกิจกรรมทักษะปฏิบัติ 2 ส่วนที่

ส่วนที่ 1 ประเมินเอกสาร/ใบงานเสริมความรู้ (10 คะแนน)

รายการ	ผลการพิจารณา			เกณฑ์การพิจารณา
	ดี (3)	พอใช้ (2)	ปรับปรุง (1)	
1. นักศึกษาสามารถทำเอกสาร/ใบงานเสริมความรู้ได้อย่างถูกต้อง				ดี = ทำได้ถูกต้องมากกว่า 80% พอใช้ = ทำได้ถูกต้องมากกว่า 50-80% ปรับปรุง = ทำได้ถูกต้องน้อยกว่า 50%
2. นักศึกษาทำเอกสาร/ใบงานเสริมความรู้แต่ละส่วนครบถ้วนสมบูรณ์				ดี = ทำได้ครบถ้วน พอใช้ = ทำได้มากกว่าครึ่งของทั้งหมด ปรับปรุง = ทำได้น้อยกว่าครึ่งของทั้งหมด
3. นักศึกษาทำเอกสาร/ใบงานเสริมความรู้ได้ด้วยตนเอง				ดี = ทำด้วยตนเองทั้งหมด พอใช้ = ทำด้วยตนเองและขอความช่วยเหลือจากเพื่อนเพียงบางส่วน ปรับปรุง = ขอความช่วยเหลือจาก

				เพื่อนมากกว่าครึ่งของทั้งหมด
4. นักศึกษาสามารถทำเอกสาร/ ใบงานเสริมความรู้ได้ทันเวลาที่ กำหนด	☐ 1 คะแนน ☐ 0 คะแนน			1 คะแนน = เสร็จทันเวลาที่กำหนด 0 คะแนน = เสร็จไม่ทันเวลาที่กำหนด
รวมคะแนน	 คะแนน			

ส่วนที่ 2 ประเมินงานและการนำเสนอผลงาน (20 คะแนน)

รายการ	ผลการพิจารณา			เกณฑ์การพิจารณา
	ดี (3)	พอใช้ (2)	ปรับปรุง (1)	
1. ผลงานมีรายละเอียดของเนื้อหา ถูกต้อง				ดี = ทำได้ถูกต้องมากกว่า 80% พอใช้ = ทำได้ถูกต้องมากกว่า 50-80% ปรับปรุง = ทำได้ถูกต้องน้อยกว่า 50%
2. ผลงานมีรายละเอียดของเนื้อหา ครบถ้วนทุกองค์ประกอบ				ดี = ทำได้ครบถ้วน พอใช้ = ทำได้มากกว่าครึ่งของทั้งหมด ปรับปรุง = ทำได้น้อยกว่าครึ่งของ ทั้งหมด
3. ผลงานมีการสอดแทรก หลักการ/ทฤษฎี/ความคิด สร้างสรรค์ได้อย่างเหมาะสม				ดี = มีการสอดแทรกได้อย่าง เหมาะสม พอใช้ = มีการสอดแทรก ปรับปรุง = ไม่มีการสอดแทรก
4. ผลงานสามารถนำไปใช้ได้ ในสถานการณ์จริง				ดี = สามารถนำไปใช้ได้ ในสถานการณ์จริง พอใช้ = สามารถนำไปใช้ได้แต่ต้อง ปรับบางส่วนให้เหมาะสมยิ่งขึ้น ปรับปรุง = ไม่เหมาะที่จะนำไปใช้ได้ ในสถานการณ์จริง
5. สามารถตอบคำถาม/ข้อสงสัย ได้อย่างมีหลักการและชัดเจน				ดี = ตอบคำถามได้ถูกต้อง ตรง ประเด็นและชัดเจน พอใช้ = ตอบคำถามได้ดี ปรับปรุง = ตอบคำถามไม่ได้ เท่าที่ควร

6. วิธีการนำเสนอมีความน่าสนใจ			ดี = การนำเสนอที่น่าสนใจมากและมีความคิดสร้างสรรค์ในการนำเสนออย่างชัดเจน พอใช้ = การนำเสนอที่น่าสนใจและมีความคิดสร้างสรรค์ในการนำเสนอบางส่วน ปรับปรุง = การนำเสนอไม่น่าสนใจและไม่มีความคิดสร้างสรรค์ในการนำเสนอ
7. ทักษะการใช้ภาษาในการสื่อสาร	☐ 2 คะแนน ☐ 1 คะแนน		2 คะแนน = ใช้ภาษาได้ดีและถูกต้อง พูดเสียงดังฟังชัด มีความมั่นใจในการนำเสนอ 1 คะแนน = ใช้ภาษาได้ไม่ค่อยดีนัก พูดติดขัด ขาดความมั่นใจในการนำเสนอ
รวมคะแนน		 คะแนน	

ชุดที่ 3

แบบวัดเจตคติการเข้าร่วมอบรมหลักสูตรเสริมสร้างสมรรถนะ ในการฝึกประสบการณ์
วิชาชีพครู ของนักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา
มหาวิทยาลัยราชภัฏ

ชื่อ.....รหัสนักศึกษา.....

คำชี้แจง ให้พิจารณาข้อความและหาเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง ระดับเจตคติที่ตรงกับความรู้สึกของ
นักศึกษามากที่สุด

ระดับเจตคติ

5 คือ เห็นด้วยอย่างยิ่ง หมายถึง นักศึกษาเห็นว่าข้อความนั้นสอดคล้องกับความเชื่อของตนเองมาก
ที่สุด

4 คือ เห็นด้วย หมายถึง นักศึกษาเห็นว่าข้อความนั้นสอดคล้องกับความเชื่อของตนเองเป็นส่วน
ใหญ่

3 คือ ไม่แน่ใจ หมายถึง นักศึกษาเห็นว่าข้อความนั้นสอดคล้องกับความเชื่อของตนเองเพียง
บางส่วนและบางส่วนขัดแย้งทำให้ไม่สามารถตัดสินใจได้

2 คือ ไม่เห็นด้วย หมายถึง นักศึกษาเห็นว่าข้อความนั้นไม่สอดคล้องกับความเชื่อของตนเองเป็น
ส่วนใหญ่

1 คือ ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง หมายถึง นักศึกษาเห็นว่าข้อความขัดแย้งกับความเชื่อของตนเองอย่างสิ้นเชิง

รายการ	ระดับความคิดเห็น				
	5	4	3	2	1
1. ก่อนออกฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู สาขาวิชาพลศึกษา นักศึกษาควรได้รับการ ฝึกอบรมเตรียมความพร้อมก่อน					
2. นักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู สาขาวิชาพล ศึกษา จำเป็นต้องมีความรู้เรื่องการทำนวัตกรรม และ การวิจัยในชั้นเรียนได้ เป็นอย่างดี					
3. นักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู สาขาวิชาพล ศึกษา จำเป็นต้องสร้างเครื่องมือในการวัดและ ประเมินผลทาง					

พลศึกษาขึ้นเอง เพราะไม่สามารถเลือกใช้แบบวัดมาตรฐาน ทั่ว ๆ ไปได้					
4. นักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพรู สาขาวิชาพลศึกษา สามารถประยุกต์ใช้วัสดุอุปกรณ์ ต่างๆ มาสร้างเทคโนโลยีใหม่ๆ ที่ใช้ในการจัดการเรียนการสอนพลศึกษาถือว่าเป็นงานที่ทำหาย					
5. นักศึกษาสามารถนำวิธีการจากการฝึกอบรมไปใช้ประโยชน์ต่อการปฏิบัติการสอนและฝึกประสบการณ์วิชาชีพรู สาขาวิชาพลศึกษาได้					

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ-สกุล	สุทธิกร แก้วทอง
วัน เดือน ปี เกิด	6 กันยายน 2526
สถานที่เกิด	กรุงเทพมหานคร
วุฒิการศึกษา	พ.ศ. 2549 ปริญญาตรี วิทยาศาสตร์บัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พ.ศ. 2555 ปริญญาโท การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พ.ศ.2564 ปริญญาเอก การศึกษาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาสุขศึกษาและพลศึกษา (แขนงการจัดการเรียนรู้พลศึกษา) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ที่อยู่ปัจจุบัน	99/100 หมู่ 9 ตำบลนครสวรรค์ตก อำเภอเมืองนครสวรรค์ จังหวัดนครสวรรค์